

วิภาสของนิยายวิทยาศาสตร์ตัวเองตัว

สุวัฒน์ วรดิลก หัวหน้าคณะ
ศิลปินไทยผู้นำศิลปะและวัฒนธรรมไทย
ไปเผยแพร่บน “ผืนแผ่นดินใหญ่” แห่ง
สาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นผลสำเร็จ
อย่างกว้างขวาง หน้าชื่นชมสมกับที่เป็น
“ตัวแทนของประชาชนคนไทยทั้งชาติ” ให้ชาว
โลกบนผืนแผ่นดินอีกผืนหนึ่ง ได้มีความ
เข้าใจและซาบซึ้ง ในศิลปะและวัฒนธรรมไทยนั้น เราขอปรบมือให้กับสุวัฒน์
วรดิลก ด้วยความจริงใจ ณ ที่นี้ด้วย.

สุวัฒน์ วรดิลก
เรื่องแรกหลังจากกลับจาก “จีน
แดง” คือเรื่อง “พินแดง”

สุวัฒน์คนเดียวที่นั่นแหละ หากแต่ในฐานะนักประพันธ์ เรา
รู้จักเขาในฐานะเพื่อนกันเป็นอย่างดีมาแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องกล่าว
ย้อนหลังไปถึงเรื่องที่เขาเคยเขียนผูกใจประชาชนคนอ่านมาอีก เพราะ
ชื่อของเขาไม่เพียงแต่จะติดอยู่ตามริมฝีปาก หากว่าได้ติดแน่นอยู่กับจิตใจ
ผู้อ่านทุกคนทีเดียว.

จะเป็นเวลาอันยาวนานเท่าใดก็ตามที ก่อชีวิตที่เฝ้าเข้าไป “คลุกคลี”
อยู่กับบรรยากาศและสภาพชีวิตอันแท้จริงของคนจีนในผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนั้น
อย่างน้อยเขาก็คงได้คลุกคลีคุ้นเคยจนต้องถอนกลอนกลืนสำนึก ของเรณู
ซึ่งเมืองไทยเราไม่มีหรือมีไม่ได้หรือไม่อาจจะมีได้ แต่โดยสัญชาตญาณของ
นักประพันธ์นั่นเอง ผืนดินหรือสระของเรณูใด ๆ ก็ความบนผืนแผ่นดินใหญ่นั้น
ก็คงจะยังอยู่ในห้วงสำนึกแห่งจิต และพร้อมที่จะรับเข้ามาในหัวจิตหัวใจ
ออกมาเป็นคำอธิบายในรูปนวนิยายแบบใดแบบหนึ่งได้ทันทีตามฐานะนักประพันธ์
ดังกล่าว อาจเป็นนวนิยายชีวิตหรือนิยายรักในแบบของคนกลุ่มที่สละขันธ์
รวมอยู่ภายใต้ระบบที่คนกลุ่มนั้นพอใจ หรืออาจเป็นเรื่องชีวิตของการต่อสู้
เพื่ออย่างใดอย่างหนึ่ง สักแล้วแต่เขาจะถ่ายทอดออกมา.

แต่กับ “ไท-สปปาห์” นวนิยายอันลึกลับนี้เองมาจากขุณณและเร
ณูออกไปแห่งผืนแผ่นดินใหญ่นะมาในรูป Exotic Novel หรือผูกพันตรง ๆ ก็
ว่าเป็นวรรณกรรมซึ่งมาจากต่างถิ่นนั่นเอง แต่โดยวิธีเขียนสุวัฒน์ วรดิลกจะ
แซกแซงแผ่แผ่กลืนปนหรือกลืนเรณูออกไปหรือกลืนใด ๆ ลงไปก็ตามที ก็เป็น
ที่เชื่อได้ว่านวนิยายเรื่องแรกภายหลังกลับจากผืนแผ่นดินใหญ่ของเขา จะต้อง

เป็นนวนิยายที่เต็มไปด้วยความพอใจทั้งของผู้เขียน และผู้อ่านอย่าง มีคองสงสัย
และ....

เรื่องนี้จะชื่อว่า..... “พินแดง”

เราคอยอ่าน “พินแดง” ของสุวัฒน์ วรดิลกกันต่อไป!

ในรอบสัปดาห์ที่แล้วมา มีเรื่องน่าสนใจเรื่องหนึ่ง
เกิดขึ้นในสภาผู้แทนราษฎรหรือคึกคักการเมืองแบบ “สะแลง” เรียกว่า “สภา
ผักถั่ว” นั่นคือร่าง พ.ร.บ.ปราบคอร์รัปชันของนายไสว สวัสดิ์สาร ส.ส. นคร
ศรีธรรมราชแห่งพรรคประชาธิปัตย์ต้องตกไปโดยสภาไม่รับร่าง พ.ร.บ.นี้ รัฐ
บาลประชาธิปัตย์ โจมพล ป. พิบูลสงครามจึงเลยยื่นหยก้อยอย่างแข็งแรงแรง
โดยไม่มีการปราบ (คอร์รัปชัน) ใดต่อไป อีกสักหน่อยในไม่ช้าก็เร็วคงจะได้
อ่าน “วิวัฒนาการเบกษา” เผลอโผล่ใส่รายการซ่อมแซม โรงพิมพ์กิจไกรยวัน
หรือสร้างบ้านพักข้าราชการนับล้านลงไปอีกเป็นแน่ ด้วยเงินจากค่าภาษีอากร
ของราษฎรค่า ๆ นั้นเอง.

“สภาผักถั่ว” คงดำเนินบทบาทต่อไปในโอกาสเดียวกันนั้น และโดย
ส.ส. นครศรีธรรมราชคนเดียวที่นั่นด้วยในกรณี “จัต” เอาเรื่องสวนส้มที่แคลิ
ฟอร์เนียขึ้นมาระบุในท่ามกลางสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรว่าใครเป็นผู้ไปซื้อไว้ คำ
ว่า “สวนส้มแคลิฟอร์เนีย” นี้ เปรียบเสมือนดอกไม้มงคลศักดิ์สิทธิ์แห่งใจคำคำ
ราวใหญ่เฝ้า ศรียามที่เงินเล็ดลอดน้ำเงินแทบจะพุ่งลุดออกมา ถึงกับทงพังไม่
ไหวลุกขึ้นยืนหน้าผู้ตั้งคำถามพูดอย่างโมโหโกรธาขอให้ถอนคำพูดโดยทันที ซึ่งผู้
พูดก็ต้องยอมถอนเพราะเห็นแก่ “ความสงบสุข” ของสภา แต่ทว่าตำรวจ
ใหญ่ยังคงพาดแดงคัดค้านภาพต่อไปไม่หยุดยั้ง ในที่สุดก็หันไปใส่เอาหัวหน้า
พรรคประชาธิปัตย์ อดีตนายกรัฐมนตรืเข้าไว้ในเรื่องดังกล่าวการกรมไปรษณีย์
โทรเลขราวเพราะมีการคอร์รัปชันกันขึ้น และยังได้พาดแดงกล่าวหาหัวหน้าพรรค
ประชาธิปัตย์อีกมากจนประธานสภาต้อง “ตักเตือน” ให้ประหยัควาจาเสียบ้าง
ในฐานะที่แม้ว่าเขาจะมีตำแหน่งแห่งที่เป็นตำรวจใหญ่ รัฐมนตรีใหญ่ก็จริงแต่
โดยอาวุโสแล้วคนผู้นี้ยังอ่อนน้อม หากจะไม่ที่จะพูดกล่าวหาอดีตนายกรัฐมนตรืถึง
เพียงนั้นเลย.

เรื่องเหล่านี้เป็นที่น่าสนใจแก่คนทั่วไป เป็นเรื่องที่สำแดงออก
ซึ่งอุปนิสัยของ “ผู้กว้างขวาง” ของฝ่ายรัฐบาลอย่างแท้จริง ไม่ควรที่สมา
ชิกสภาทุก ๆ คนที่จะมีโอกาสเข้าสภาในอนาคต จะเจรจาเอาไว้ให้เป็นมรดก
ตกทอดถึงลูกหลานต่อไปเลย.

บวรวิ เชนาร์วักซอร์หรือเมื่อนักไหนจำไม่ได้ก็นึกเคยพูดด้วย “ปาก
ตะไกร” ของเขาว่า “Democracy is system in which the Government does
something and waits to see who hollers” ถ้าจะแปลก็ได้ว่า “ประ
ชาธิปไตยเป็นระบบอย่างหนึ่งซึ่งรัฐบาลได้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดลงไปแล้ว
คอยตั้งหน้าตั้งตาพุดว่าใครจะร้องแแรกแตกกะเม่อออกมาบ้าง” คำพูดประโยคนั้น
พอจะอนุมานเข้าได้กับประชาธิปัตย์ไทยแปลกพิบูลสงครามนี้เอง แต่ควรจะแถม
ท้ายคำพูดประโยคนั้นอีกสักนิดว่า “แล้วก็จะทำของงูต่อไปไม่มีหยุดยั้ง”
จึงจะเหมาะสมกับประชาธิปัตย์ไทยแปลก ๆ ๆ ๆ นี้ อย่างแท้จริง.

กรณีนี้ไม่กำลังใคร่ใคร่อย่างสุดเหวี่ยง อิทธิพลทางการเมือง
เล่นงานอธิปัตย์กรรมยังไม่ถึงหกสัปดาห์กว่าไป แต่ความจริง (อ่านต่อหน้า ๔๘)

สรุปและวิจารณ์ข่าวในรอบสัปดาห์

ชีวิตของเรา

เผ่าเร่ร่อนอีกหรือไม่

เมื่อโดนกรรโชกเรื่องสวนส้ม

สวนส้มแคลิฟอร์เนียเป็นเหตุให้นายพลเผ่า คุยยานท์ ถึงกับเหวี่ยงในสภา เมื่อสัปดาห์ที่แล้วมานี้ ความรายงานข่าวแจ้งว่า นายพลเผ่ามีปากปรีชาที่เห็นได้ ว่าโกรธเคืองสมาชิกสภาเป็นอันมากที่พูดว่า นายพลเผ่ามีสวนส้มอยู่ในแคลิฟอร์เนีย ความโกรธเคืองนี้ จะเห็นได้จากภาพเสียงสั้น, มีเขี้ยวแกง และเอามือชี้หน้า นายโลว์ สวักติสาร ส.ส. นครซีรรมราช ผู้เป็นเจ้าของคำพูดที่ว่า “นายพลเผ่ามีส่วนส้ม อยู่ในแคลิฟอร์เนีย” นอกจากรายงานข่าวของนักข่าวเช่นว่านแล้ว นายเล็ค สัมพันธ์ ส.ส. ชุมุกี ยังกล่าวถ้อยคำซ้ำว่าความโกรธเคืองของนายพลเผ่า ยังถึงกักรบตีเพราะถือกระบี่ ในกรณีเช่นนี้ ส.ส. เล็ค สัมพันธ์วาทย์ ได้วิจารณ์ว่าเป็นกวีนิพนธ์ที่ไม่เหมาะสมแก่รัฐมนตรีที่จะกระทำเช่นนั้นเลย. ระบียงไรก็ตาม เราคิดว่าควรพิจารณา คุยยานท์เพียงถ้อยคำไม่กี่คำเช่นนั้น เหตุไฉน นายพลเผ่าถึงได้ โกรธเคืองถึงขนาดชี้หน้า และกระชกเท้าที่ ส.ส. เล็ค สัมพันธ์วาทย์ได้กล่าวถึงนักข่าว.

มูลเหตุที่ทำให้เกิดกรรโชกปรายกันอยู่ท่ามกลางชนชั้นนี้สืบเนื่องมาจากส.ส. โลว์ สวักติสาร และนายชวบ กิตติวรพันธ์ร่วมกันเสนอ ร่างพระราชบัญญัติ

พิเศษปราบคอร์รัปชั่นต่อสภา (อาจจะเรียกชื่อเรื่องในภาษาอังกฤษว่า) จุดมุ่งหมายของผู้เสนอ ร่างพระราชบัญญัตินี้ มีสาระสำคัญอยู่ที่ทำให้ มีการสอบสวนเศรษฐกิจใหม่ที่มีเงื้อมเงื้อมแต่ ๑ ล้านบาทขึ้นไป อันหมายถึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้เสนอกฎหมายทั้งสอง ต้องการเล็งถามเศรษฐกิจรัฐบาลโดยตรงนั่นเอง ผู้เสนอกฎหมาย มีความคลางแคลงใจว่า ตั้งแต่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๘ เป็นต้นมา ได้ทำให้ นักธุรกิจหรือนางคมนตรีจั่วจรัยผิดสังเกต ลำพังแต่เพียงเงินเดือน และการดำรงมาแล้ว นักธุรกิจหรือจรัยเงินถ้อยๆ ลาแล้ว ได้เลย เมื่อผู้เสนอกฎหมายทั้งสอง มีความต้องการเล็งถามคณะรัฐมนตรีโดยตรงเช่นนั้น จึงเป็นการแน่นอน ที่ย่อมจะเกิดความไม่พอใจในชั้นธรรมดา แต่เมื่อผู้เสนอกฎหมายทั้งสองได้กระทำไปโดยถูกต้องตามข้อบังคับของสภาแล้ว รัฐบาลไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงได้ จึงต้องปล่อยให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เข้าสู่สภาตามระเบียบ และวิถีทางที่รัฐบาลจะต้องถือคือ ทหาทำให้มีการอภิปรายกันตามกฎหมาย เมื่อได้ข้อเท็จจริงที่สมาชิกทั่วไปมีภัยข้อข้อขัดข้องปรายเสียเลยก็เป็นอันจบเกมกันเพียงแค่นั้น.

เริ่มต้นของการเสนอ ร่างพระราชบัญญัตินี้ต่อสภา ส.ส. โลว์ สวักติสาร แสดงถึงความมุ่งหมาย ในกรรปรายอย่างจริงจังอย่างยืดยาว และว่า ในขณะนั้นว่า กฎหมายฉบับนี้จะยังผลให้เกิดปัญหาต่างๆ ในเรื่องคอร์รัปชั่น และจะทำให้ผู้ถูกกล่าวหาพัฒนาจิตใจไปจนได้เสียที แล้ว ส.ส. โลว์ก็ยก

ตัวอย่างข่าวลือที่ว่า “คุณเผ่ามีส่วนส้มแคลิฟอร์เนีย ถ้าได้ประกาศใช้กฎหมายนี้ ไปแล้วก็จะทำให้คุณเผ่ามีโอกาสพิสูจน์ความจริงได้” คำกล่าวเช่นนั้นเอง ก็ทำให้ นายพลเผ่าโกรธเป็นพินเป็นไฟ ถึงกับลุกขึ้นมาชี้หน้า ส.ส. โลว์ ทว่าผู้ถูกวิจารณ์คือกรมทาสไทย ขู่ให้ถอนคำพูด - หากการเห็นแก่ตัวของนายพลเผ่า ได้เป็นชนวนก่อให้เกิดการอภิปรายอย่างร้อนแรงในอันที่ต่อมา รอมพลพิรุณสงคราม กล่าวอย่างเห็นชัดที่ประหนึ่ง “หัวเห็ดขึ้นขาด” ก็ระยอมรับหลักการ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ให้นายพลเผ่าตอบทันทีว่า คุณมีรถยนต์ ๒ แล่น ๓ แล่นบาท ระออกกฎหมายทว่าไปถ่มทิ้งๆ ูไม่ได ในที่สุคนายพลเผ่าเลยกล่าวหาเขา ขวางกั้นยั้งที่ว่า เป็นนายกรัฐมนตรีได้ก็กระเท เมื่อครั้งนั้นอธิบดีกรมไปรษณีย์ก็ถกถั่วรว่า น้องนายชวบ อดยั้งก็ ชื่อนายทิว สว่างก็โรงระคว้นชาลิก พัง สรุปแล้วร่างพระราชบัญญัติปราบคอร์รัปชั่นได้ทำให้เกิดความวุ่นหลายอย่าง อย่างย่อยก็สุดที่กล่าวให้รู้กันว่า รัฐบาลนี้ไม่ยอมให้มีการปราบ คอร์รัปชั่น ทั้งการคอร์รัปชั่นในนครที่กระทำบ้านเมืองพินาศล่มจมไป ในที่สุด.

ผู้บันทึกเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นเสมือนหนึ่งธงชักธงกที่ชำระชะล้างมลทิน นักการเมืองที่ชั่วระสอระคาว ไม่ควรจะถูกยกไปก่อนเสียเลย โดยเฉพาะในกรณีสวนส้มแคลิฟอร์เนียนี้ ถ้าผู้บันทึกเป็นนายพลเผ่า คุยยานท์แล้ว ระบือมือให้กล้าเสียบ้านเลขที่นี้ เพราะเป็นโอกาสดีเสีย

ที่จะแสดงความซื่อสัตย์จริงใจในการมีเงินของกินแล้ว โอกาสเสียอื่นนี้ ไม่ใช่จะมีมาง่าย ๆ เลย แต่ถึงแม้ว่าจะไม่มีขมขื่น หลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า นายพลเผ่าก็ควรระแวงของเท็จจริงตามที่ ส.ส. โลว์ สวักติสารอภิปรายมา ไม่จำเป็นจะต้องให้ตรามือไม่ให้ออกมาถกกับสมาชิกสภา ส.ส. เช่นนั้น เมื่อนายพลเผ่าไม่มีสวนส้มในแคลิฟอร์เนีย ก็แสดงออกไปว่าเป็นคำกล่าวหาที่ไม่มีมูลแห่งความจริง ถ้าใครตอบออกไปเสียแล้วเช่นนั้น วาจาของรัฐมนตรีกรมทาสไทย ก็ย่อมเป็นคำพูดที่ควรระวังฟังไว้ คงเป็นเรื่องที่ระสงขยเสียขึ้นไป ไม่มีการพูดในเรื่องสวนส้มอีก แต่เมื่อนายพลเผ่าระอระระเทโดยไปว่า เป็น จักรพรรดิชาติให้ลงคน่าพูดโดยคนแฉ่งพาดใจจากสภาก็ระแวงของเท็จจริงให้ตายข้อใจไปเสีย ก็จะทำให้เกิดความแคลงใจใน ไม่มีที่สิ้นสุด.

เรื่องสวนส้มยังไมจบ เพราะเหตุที่นายพลเผ่าไม่แสดงข้อเท็จจริง เพราะฉะนั้น สมาชิกสภาหลายคนจะคิดว่ากระตุ่ม เรื่องสวนส้มในแคลิฟอร์เนียต่อไป เมื่อถึงวาระเช่นนั้น เราจะพบกันอีกครั้งว่านายพลเผ่าจะถึงกับชี้หน้าถือหัวหรือไม่? ▲

V.2.

ชีวิตของเรา

การลดค่าของค่ามกลาง

การรุกรานของผู้ลดค่า

การเจรจาตลาดโลกาภิวัตน์ ซึ่งเริ่มกระทำกันเมื่อไม่กี่ทศวรรษก่อน

ระหว่างหิมะหิมะหิมะ คอ อองกุน, ฝรั่งเศส, คานาดา, สหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียตรัสเซีย มาเป็นเวลาร่วมครึ่งแล้ว ยิ่งหาได้ก็ตกลงกันลงได้แม้แต่กระบอกปืนไม่ แม้ว่าจะมีประเทศ เข้ามารวมเราลง ๕ ประเทศก็ตาม แต่ผู้ใดแสดงบทบาทอย่างสำคัญก็คือสหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียตรัสเซีย ส่วนอองกุน คาบาคา และฝรั่งเศส คู่มือของเราเป็นคู่มือของการที่เราทำนั้น, ไม่ว่าสหรัฐอเมริกาจะเสนอความเห็นหรือเงื่อนไขเกี่ยวกับ การตกลงอาวุธขึ้นมา แล้ว อีกสามประเทศซึ่งเป็นพันธมิตรทางทหารเห็นพ้องต้องกัน เป็นความเห็นที่ว่าความเห็นเป็นอันดีของประเทศที่คัดค้านอยู่ตลอดกาลก็คือสหภาพโซเวียตรัสเซีย การตกลงอาวุธก็ตกลงกัน จึงทำขึ้นเป็นการเจรจากันระหว่างอเมริกาและรัสเซียขึ้นเองเพราะว่าเมื่อถึงประเทศ ๖ ประเทศก็เห็นว่าการตกลงกัน แต่เมื่อรัสเซียไปเห็นด้วยเสียคนเดียวเท่านั้น ก็ตกลงกันได้ไม่ได้เพราะมานานกระทั่งปัจจุบันนี้.

เงื่อนไขที่ตกลงกันไม่ได้ ระหว่างอเมริกาและโซเวียตรัสเซีย ก็เพราะว่าความต้องการของแต่ละฝ่าย ทั้งโลกและขัดแย้งกันอย่างสำคัญ อย่างที่ไม่สามารถมารบรบกันได้เลย. ทางฝ่ายสหรัฐอเมริกาต้องการที่จะวางระบบควบคุมอาวุธให้สัมฤทธิ์ผล เพื่อจะได้เป็นหลักประกันให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแอบเข้าทำการใจคอกลับหน้ามือโดยที่ไม่ทันรู้ตัวได้. โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบริเวณที่เรียกว่า วงกลมอาร์คติก และบริเวณที่ในโซเวียตจะใช้ตั้งนิวเคลียร์แห่งความตกลงลดอาวุธไว้ให้เรียบร้อย. ทางกรุงวอชิงตัน ซึ่งได้รับความสนับสนุนจากกลุ่มประเทศพันธมิตรทั้งหลายอย่างแน่นแฟ้น ไม่ยอมให้เลิกใช้อาวุธนิวเคลียร์ แต่ชาวสหรัฐอเมริกาพร้อมที่จะทำการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ และโซเวียตเป็นเวลา ๑๐ เดือน รวมทั้งการหยุดการสร้างลูกระเบิดนิวเคลียร์ ทั้งนี้เพื่อ

อู๋-ย-! ของเหินทะเลก็ออกมาเป็นแพแล้ว!!

เป็นกาวแรกที่จะนำไปสู่ การตกลงอาวุธ. ส่วนทางสหภาพโซเวียตนั้น เรียกหรือให้หยุดการทดลองอาวุธ นิวเคลียร์โดยทันที เป็นการเบี่ยงโรง ในอันที่จะห้ามสร้างอาวุธนิวเคลียร์ต่อไป เห็นด้วยกับการที่จะให้หยุดการทดลองอาวุธ นิวเคลียร์ตั้งแต่สองถึงสามปี แต่ทำการที่สหรัฐอเมริกาเสนอให้ควบคุม การสร้างอาวุธลงอาวุธนั้น สหภาพโซเวียตแสดงท่าทีไว้อย่างใจเมตตา. นอกจากนี้มีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องลดอาวุธ ดังกล่าวแล้ว ยังมีปัญหาการเมืองเข้ามาแทรกอีกประการหนึ่ง นั่นคือการรวมประเทศเยอรมนี ซึ่งกำลังถูกแบ่งแยกออกเป็นเสี่ยง ๆ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน. ทางสหรัฐอเมริกาตั้งเงื่อนไขเอาไว้ว่า ยินดีที่จะเจรจาให้ความตกลงลดอาวุธ ถ้าหากทางกรุงมอสโกจะยอมตกลงปัญหาเรื่องเยอรมนี ให้เรียบร้อยก่อน. ด้วยความขัดแย้งกันดังกล่าวนี้อเอง เมื่อสองสามอาทิตย์มานี้ ยอห์น ฟอสเตอร์ ดัลลัส รัฐมนตรีต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา จึงได้รีบขึ้นไปยังกรุงวอชิงตันด้วยตนเอง ตามคำบัญชาของทางประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี เพื่อช่วยให้การเจรจามีทิศทาง จะอุปถัมภ์

ดำเนินต่อไป แม้ว่าทางสหรัฐอเมริกาจะมี ฮาโรลด์ สตีเฟน เป็นผู้เชี่ยวชาญการตกลงอาวุธ ท่าทีที่ตัวแทนเจรจาอยู่ก็ตม.

การเดินทางไปยังกรุงลอนดอน อย่างรีบเร่งของดัลลัสครั้งนี้ สันนิษฐานกันว่ามิใช่กลุ่มหมยอยู่ต่อประการด้วยกันคือ ประการแรก ดัลลัสมีความร้อนใจที่จะให้พันธมิตรของตน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเกี่ยวกับเรื่องจากกรุงวอชิงตัน ทำให้ไม่สะดวกอย่างใดนัก ประการที่สองดัลลัสปรารถนาที่จะมอบโครงการ "เป็ดฟ้า" อย่างละเอียดให้สหภาพโซเวียต รับพิจารณาด้วย. ระหว่างเวลาสั้นที่พำนักอยู่ในกรุงลอนดอนนั้น ดัลลัสได้เจรจากับนักที่หน้าผู้แทน ของอิตาลีประเทศอย่างเคร่งเครียด รวมทั้งให้พยานกับฝ่ายสหภาพโซเวียตด้วย. ในการหารือกับรัฐมนตรีต่างประเทศพันธมิตรนั้น ดัลลัสได้ทำการตกลงเกี่ยวกับแผนการสำรวจทางอาวุธ ทั้งทางอากาศและทางภาคพื้นดิน ด้วยความเห็นชอบกัน อย่างพร้อมเพรียง. ครั้นแล้วก็ขึ้นแผน

การให้ ฝ่ายสหภาพโซเวียตรัสเซียไปพิจารณา เมื่อปลายเดือนที่แล้ว. ตามแผนการนี้ ทางฝ่ายกลุ่มพันธมิตรจะตรวจดู เสนอให้ทำการสำรวจทางอากาศ รวมทั้งให้ตั้งสถานีสำรวจหรือสถานีทางภาคพื้นดินตามเมืองท่า, ชุมทางรถไฟ, ทางหลวง และสถานีที่สำคัญด้วย ตามอาณัติบริเวณ รวมสามแห่งด้วยกันฝ่ายสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตจะคอยยินยอมให้เจ้าหน้าที่ ทำการสำรวจตรวจการเดินทางเข้าออกโดยอิสระจาก อาณัติบริเวณที่ดัลลัสเสนอให้ทำการสำรวจก็คือ ซิเบเรียทั้งหมด, ยอมให้สหภาพโซเวียต เข้าไปทำการสำรวจในสหรัฐอเมริกา คานาดาและอลาสก้า แต่ทางสหภาพโซเวียตก็จะยินยอมให้อเมริกา เข้าไปทำการสำรวจในดินแดนโซเวียต ทั้งหมกเช่นเคยกัน.

ข้อเสนอที่สอง, ถ้าหากรัสเซียไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอที่หนึ่ง, กลุ่มประเทศพันธมิตรก็จะเปิดดินแดน ทางภาคเหนืออาร์คติก รวมทั้งส่วนหนึ่งของอแลสกา คาบาคา และกรีนแลนด์ให้ทำการสำรวจ แต่ด้วยวิธีเงื่อนไขอื่นเพื่อให้เข้าไปสำรวจทางบริเวณภาคเหนือ ของรัสเซียและไซบีเรีย.

5

บทวิจารณ์การเผด็จ

ภายในประเทศ.

พรรคทปราจากคิลลัดย :

เมื่อก่อนเลือกตั้ง ๒๖ ก.พ. ๒๕๐๐

ขณะที่พรรคการเมืองทำการรณรงค์

หาเสียงนั้น มี พรรคมนตรีศึกษา ที่กุมเอกราช และเงินอย่างมหาศาลเกี่ยวกับหาเสียง แม้กระนั้นยังไม่เพียงพอขงปล่อยข่าวโฆษณาชวนเชื่อ และกล่าวปราศรัยแก่ประชาชนพลเมืองถึงการช่วยเหลือต่างๆ มีการสร้างควาอาวาม, ถนน และโรงเรียน รวมทั้งการระดม ข้าราชการให้

แก่ข้าราชการบ้านญาติๆ ถ้าพวกเขาได้กลับมากเป็นรัฐบาลต่อไปอีก ก็มันเราจะเห็นข้าราชการแก่ๆ ที่เห็นออกกำลังภายในเข้าบ้านญาติๆตามถนน พวกนั้นชื่นชมยินดีกับเขามาก เป็นจริงเป็นจัง เกี่ยวกับชวนเพื่อนข้าราชการบ้านญาติๆกัน และลูกหลานทว่านเครือไมลงคะแนนให้แก่คณะรัฐมนตรีพรรคมนตรีศึกษา เพื่อเขาได้กลับมามีอำนาจเป็นรัฐบาล ทำให้มันคงยากยิ่งให้ตามทีคณะรัฐมนตรีชุดนั้นได้เมื่อปราศรัยอยู่ในขณะนั้นด้วย ถ้าใครซักคนว่าเป็นเรื่องหลอกล่อให้หลงหรือล่อลวงให้ทำอะไร ก็โกรธขึ้นเป็นขึ้นไฟ เพราะรัฐมนตรีที่ปราศรัยทางเคเบิ้ลเป็นเด็กที่ยังถูกหาของชน เมื่อเป็นผู้ช่วยคนพวกนี้ ผู้บังคับกองร้อยที่ โรงเรียนนั้น ขวัญเมื่อ ๓๐-๔๐ ปีก่อนหน้าก็ ครั้นเมื่อคณะรัฐมนตรีเก่าได้กลับเป็นรัฐบาล ก็มีความเชื่อมั่นซึ่งกันมาว่าบ้านญาติๆเพิ่มแน่นอน ถึงที่พวกนี้ก็มี เพราะทราบมาว่าคงได้เตรียมเงินไว้ให้แล้ว และบางคนก็ว่าอะไรให้เสียสิ่งนี้ๆไป ใส่ใจทุกสิ่ง และระเพิ่มจำนวนให้ให้ตามไปโรงเรียนอีกคณะ ๑๐๐ บาทก่อนก็มี เกิดเลกทีพลอยคืออีกต่อไปด้วย.

อันที่จริงการที่รัฐบาลคิดเพิ่มให้ใหม่นี้ มิใช่เป็นการพิเศษหรือกรุณาแต่อย่างใดเลย เป็นแต่อย่างให้ทำการคำนวณคิดเล็กน้อย คำสูงที่ท่าตามขอบใจนั้นอย่างบ่อนอกให้ ได้ คือลดความยุติธรรมขึ้นจนเท่านั้น เพราะเท่าที่ความใหญ่ความนี้ หาเป็นการยุติธรรมใน โน่นน้อยกว่าความนี้ก่อนประจำการเป็นใหม่ๆ เช่นข้าราชการประจำเงินเดือน ๑๐๐ บาท และข้าราชการบ้านญาติๆเงินเดือน ๑๐๐ บาทเท่าได้เท่ากันไหม ที่จะถือว่าความทำงานกันไม่เท่ากันจะเพิ่มเท่ากันไม่ได้นั้นเป็นความยุติธรรมนักก็คิดมีอำนาจ ท้ายไรตามใจนัก ให้ใครสักทีหลักเกณฑ์ที่เราเคยได้รับเงินเดือนกันมาจนกว่าจะบ้านญาติๆหลายเท่า และใครชอบชีวิตจิตใจให้แก่ความคิดแล้วคนละหลายสิบปี ซึ่งขาด

ควรจะตอบแทนตามฐานะบ้านญาติๆเขาควรจะได้.

ผู้เขียนไม่เคยเชื่อมั่นในตัวบุคคลนั้นมาแต่แรก เพราะทราบแต่ว่าอะไรเขาเงินมาจากไหน แม้เพียงจ่ายเงินเดือนประจำ คงก็ยังมีเงินมาจากที่ต่างๆ อยู่หนึ่งๆ แล้วว่าเขาเงินที่ใหม่น่าจะจ่ายคงมี ๕๐-๖๐ ล้านบาท มันผิดกับเงินที่เขาเอามาแจกจ่ายสมาชิกพรรคมนตรีศึกษา ซึ่งหามาได้เป็นพิเศษ ความเป็นจริงก็ยากนัก พวกคนแก่ๆ เหล่านี้เห็นมันน่าแปลกใจใหญ่ และเมื่ออธิบายแก่คนบ้านญาติๆว่าทำไมเงินเขาจึงได้มากถึงนี้ เพราะเชื่อว่าคงได้มีเงินเพิ่มตามค่าความได้มีมาถึงเดือนละ ๒-๓ ร้อยบาท เป็นการไม่เห็นหน้าก็กระบอกที่ของชนเสียคือเงินต่อไป แทนที่จะได้เพิ่มกลับทุก

กลอันลลง,

บัดนี้เป็นที่ทราบแน่ชัด จากข่าวหนังสือพิมพ์หลายฉบับแล้วว่า คณะรัฐมนตรีที่โกลงมี ที่ังการเพิ่มเงินเบี้ยบำนาญเสียแล้ว และเอาเงินไปเพิ่มให้แก่ข้าราชการชั้นพิเศษให้สูงขึ้นไปทั่วๆกัน เป็นเดือนละ ๑,๕๐๐-๒,๐๐๐ บาท เมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นได้ว่ารัฐบาลนั้นไม่ยุติหรือพยานาญที่ท่าคณะรัฐมนตรีให้แก่เขาโดยคงไม่ได้อีก และไม่มีกำลังชำระให้ที่กระบอกความส่งสุขที่เขาต้องเอาเอาไปเหมือนพวกกรรมกร ที่แท้ไปรับทุกที่ที่นายรัฐบาลหรือที่งานนายกรัฐมนตรี เป็นพวกคนแก่ที่ขายหยอะ ที่ท่าราคาแก่ชาติบ้านเมืองไม่ได้แล้ว

ปล่อยให้ตาทรากแล้วก็สละตัวไปเอง ไม่เหมือนข้าราชการประจำชั้นหัวหน้ากองและอธิบดีขึ้นไป หรือให้ทำอะไรที่ทั้งทางทุจริตและสุจริต ถ้าไม่ทำก็เลวเกินนอกไปอีกก็ เด็ด คุณเทียม คมกฤษ อธิบดีกรมป่าไม้ ไม่ยอมปฏิบัติตามเจาฉัน.

มิใช่ที่ว่ารัฐบาลนี้เขาไม่คิดต่อข้าราชการบ้านญาติๆเท่านั้น แม้ข้าราชการผู้น้อยก็ไม่ได้คิดเลยเลย เช่นข้าราชการที่ปฏิบัติอาละ โดยมากมีเงินเดือนแค่ ๕๐ ถึง ๖๐๐ บาทหรือช้อยกว่าที่ที่ทำการงานส่งตามเรือเกือบทั่วๆ ข้าราชการที่ทำงานด้วยเงินเกือบครึ่งมีฐานะเท่ากันไปถึงหลัง เป็นหนี้สินรุงรัง หารายได้ไม่พอทั้งรายอาละ จึงคิดยื่นขอชดเชยค่าตอบแทนเป็นกรณีพิเศษไป รัฐบาลเห็นว่าการกระทำนี้ไม่เป็นที่รักใคร่ของอาละ เป็นลูกมือรับคำสั่งๆ ที่ทำงานใหญ่ให้เจ้าเก่าอะไรไม่ได้ ก็ปล่อยปล่อยละเลยละ ถ้าไม่ทำก็ควรรับเงินค่าจ้าง ๒๐๐๐ บาท รับได้ก็ปล่อยไปให้หลังคิดความนี้ ส่วนข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งควรจะว่าไปแล้วเงินเดือนเกือบห้าหลังล้านหนึ่งหรือพันในสี่พันคนและอธิบดีซึ่งมีค่าครองชีพสูงกว่าไป ไม่ค่อยพูดถึงจิตใจของคนๆที่ได้ให้ค่าตอบแทน นอกจากนี้ มีรัฐมนตรีและนักการเมืองสูงๆ ครั้นมีนักขายดิบให้ตัวนักเก็บค่าข้าราชการที่ขึ้นชื่อที่ถือโทษถือไปไม่ยอมรับเงินออกจากรางและที่หาเงิน แต่ไม่มีอะไรสิ่งแบบปล่อยไปตามอาละกรรม มันขึ้นชื่อเกือบหมื่นกว่าต่อปีเสียไปนอก ข้าราชการแบบเดิมจะกลบหน้า ข้าราชการสละความๆๆ ลูกหลานเราคิดว่า ที่มันรับจะขึ้นชื่อถึงไปทุกวัน ถ้ามันไม่พอหรือรับมาไปกับทุกๆเรื่อง ขอล

ประเทศไทยเสียอีก. (อ่านต่อหน้า ๓๓๒)

โดย... "ตราทิน"

ชีวิต หนายของจำเลย

ซัทเพยานใจทักสาว ลินดาออกไป
ท่ามกลางผู้หญิง ซึ่งพากันเงยบกรับ
เพราะเกิดความสนใจอย่างขมเฝ้านั้น
ศาลเองก็คอยเงยฟังคำให้การของ
ลินดา บางครั้งหลอนให้กริ้วด้วย
เสียงอันแผ่วเบา.

“แล้วอย่างไรต่อไป” วิตซ์ซัก

“ดิฉันก็นั่งรถไปกับคุณชายซึ่ง

เขาบอกว่าถ้าไปกรุงเทพฯ แล้ว เขา
จะหาที่อยู่และงานให้ทำ ตอนนั้น
เขาบอกว่าเขาจะต้องเข้าไปยังบ้านที่
เกิดเหตุก่อนเพราะมันดี ดิฉันก็ไม่ได้
ขัดข้องอย่างไร เพราะเขาจะไป
ทางไหนๆ ก็ได้ทั้งนั้น เขาปลอบใจ
ดิฉันว่าเมื่ออยู่กับเขาแล้ว จะปลอดภัย
ทุกอย่างไม่ต้องเกรงกลัวเขา.”

“เมื่อรถเข้าไปถึงหน้าบ้าน เขา
หยุดรถ แล้วหันมาทางดิฉันถามว่า
จะเข้าไปในบ้านด้วยกับเขาไหม ดิ
ฉันว่าเข่าเข้าไปด้วย เขาเป็นประ
คุดออกและลงไปยังล่าง ดิฉัน
เปิดประตูอีกทางหนึ่งเดินออกมา
ทางข้างหลังและจำเบอร์ดไว้ แล้ว

จดลงสมุดเมื่อเขาเผละ ต่อจากนั้นดิฉันก็เดินตามเขาเข้าไปในบ้าน” ลินดาหยุดเล่าเหมือนกำลังนึกถึงเหตุการณ์วันนั้น.

“แล้วต่อไป” ศาลบอกพยานอย่างสนใจ.

“เมื่อเขาเข้าไปข้างในบ้าน เลวก็จุดตะเกียงน้ำมันขึ้น “จินดาเล่า” เขาขอโทษฉัน ทำให้ต้องล่าช้าไปในการ
เดินทาง เขาบอกว่าเขาคิดบ้านหลังนี้ ไว้เพื่อไว้รักษาธุรกิจสำคัญๆ และถ้าคนที่จะมาหาเขามาถึงให้ดิฉันไปซ่อนตัวเสียที่
ไหนสักแห่งหนึ่งก่อน เพราะเขาไม่ต้องการให้คนที่มาหาของเขานึกดิฉันในแง่ไม่สมควร”

“ต่อจากนั้นอะไรเกิดขึ้น?” วิตซ์ซัก.

“คุณชายพูดกับดิฉันว่า เสียรถมาแล้ว คนที่จะมาพบกับผมกำลังมา คุณไปซ่อนอยู่ในครัวก่อนนะควีนไม่นาน
นักหรอก ต่อจากนั้นผมจะพาคุณเข้ากรุงเทพฯ ให้อ่านแรงงานให้ทำ”

“แล้วพยานทำอะไร?” ศาลซักแทนหนาย.

“ดิฉันก็รีบเดินเข้าไปในครัว ขณะนั้นคุณชายไปมองดูอยู่ที่หน้าต่าง ทันทีนั้นเองเขาก็วิ่งเข้ามาในครัวหน้าของ
เขารวดขาวทีเดียว”

“เขารวดอย่างไรบ้าง?”

“เขาบอกว่า คายแล้ว เมื่อยมมา เขารู้ได้อย่างไรว่าผมมีบ้านอยู่ที่นี่ คุณออกไปจากที่นี่เร็ว... ออกทางหลัง
บ้าน แล้วอยู่ในห้องน้ำก็ได้ อย่าให้เมียผมพบคุณ. มันอันตราย เร็วหรือช้าไรเลย...”

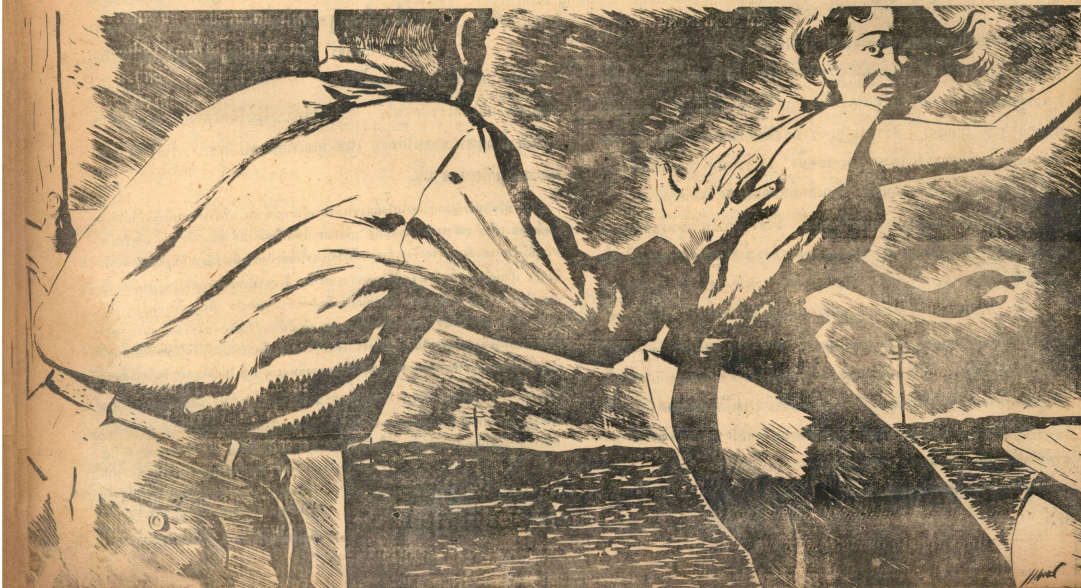
“แล้วคุณทำอะไร?”

ลินดาตอบอย่างตรงครครองว่า “ขณะนั้นดิฉันไม่รู้จะทำอย่างไรที่หัวหึงขวางอยู่ คุณชายจึงเปิดประตูครัวทันที
แล้วผลักดิฉันให้ออกมาทางประตูนั้น”

“ต่อจากนั้นคุณทำอะไร?”

“ดิฉันก็ออกวิ่ง เพราะกลัวเมียของคุณชายจะมาพบเข้าจริงๆ ดิฉันหลบหนีทุกเพราะมีคามาก และที่สุดคิดว่า
วิ่งคงไม่มีประโยชน์จะทำให้หายิ่งขึ้นจึงออกเดินต่อไปพยายามไม่ให้หล่มอีกพอเดินได้หนึ่งหมื่นกึ่งก็ขึ้นได้ว่ดิฉันล้มกระ
เป่าไว้ในรถของคุณชาย เกรงว่าเมียของคุณชายมาตรวจจะพบเข้า”

“คุณคิดว่า ถ้าเมียของคุณชายมาพบกระเป่าใบนั้นแล้วคุณชายจะอยู่ในฐานะลำบากไหม” วิตซ์ถาม.

ปัญหาใหญ่
ค้างคอย้อย
ใครเล่าที่เป็นมากกว่าลูกกับคนนั้น
ถ้าหากเขา
มิใช่ฉัน

ช.แสงเขียน

เขียน

บันทึกไว้ดีกว่า

นวนิยายการเมืองเรื่องน่าอ่าน

ขณัตยาวยพอเหมาะพอควร

“เปล่าล่ะ คิฉินคิดตอนนั้นว่าตัวเองจะลำบากเพราะเสียผ้าของคิฉินอยู่ในกระเป๋านั้น นอจากนั้นยังมีของอื่นๆ อีกหลายอย่างที่เก็บไว้”

“แล้วคุณทำอะไรต่อไป?”

“ขณะที่เมฆของคุณชาย เข้าไปในบ้าน คิฉินก็บ่งกลับมาที่รถของคุณชาย เปิดประตูรถเบา ๆ หยิบเอากระเป๋าของคุณคิฉินมา กระเป๋าของคุณวางอยู่บนสิ่งของอื่นๆ คุณเหมือนของเหล่านั้นจะเป็นเครื่องเตือนใจ มีแต่ที่ ถูกใส่ของ เครื่องตกใจ”

“เฮอะ เมื่อคุณได้กระเป๋าคิฉินแล้วคุณไปไหน”
“คิฉินก็ออกวิ่งไปทางกลับมายังถนนใหญ่ แต่ไม่รู้ว่ามาทางไหนถึงจะถึงเร็วที่สุด คิฉินพบรถลควานมาขวางหน้าอยู่ คงเป็นอาณานิคมของบ้านนั้นคิฉินจึงลอบออกมา ตรงนั้นเป็นกอไม้และพุ่มไม้มากมาย คิฉินเดินวนอยู่พักหนึ่งจึงออกมาถึงถนนใหญ่ได้ และคิฉินก็จำใจว่ารถลควานโดยสารถูกลักคิฉินอาจจะวิ่งรถประจำทางไปนครปฐมก็ได้”

“คุณมรทันทันไหน?”

“ประมาณสักห้านาทีเห็นจะได้ จึงได้ยินเสียงรถยนต์ คิฉินรีบจับเสื้อผ้าให้เรียบร้อยขึ้นและคิฉินก็ติดตามเสื้อผ้าตอนหล่นออกมาจนหมด และนั่งลงคอย เสียงรถยนต์นั้นไม่ได้มาจากถนนใหญ่ทีเดียว เป็นเสียงมาจากทางเล็กลงเข็มนกบินใหญ่ ขณะนั้นคิฉินไม่ทราบว่าจะต้องอยู่ใกล้บ้านนั้นเท่าไร เมื่อเห็นรถยนต์ของคุณคิฉินวิ่งออกมาจากถนนเล็กลงเข็มนกบินได้ทันทีว่า คุณคิฉินยังออกมาจากบ้านหลังนี้เกิดเหตุ คิฉินคิดได้ตอนนั้นแหละ แต่ตอนนั้นคิฉินมิได้สนใจเรื่องราวของคุณคิฉินวิ่งรถออกมาจากไหนเลย”

“แล้วเสียงนั้นล่ะ วิตกกังวลที่ต้องการ”

“ด้วยความสับสนแล้ว เมื่อตอนที่คิฉินได้ยินเสียงนั้น คิฉินคิดว่าเสียงจะเบ็ดเตล็ดหรือเสียงมากกว่าเสียงนั้น”

“คิฉินได้ยินเมื่อตอนไหน?”

“เอ๊ รวๆ สักสิบนาที หรือกว่านั้นก่อนที่คิฉินจะเดินมาถึงถนนใหญ่”
“คุณว่า คุณได้ยินเสียงนั้นก่อนเดินมาถึงถนนใหญ่ ใช่ไหม?”

“ใช่”

“นั่นก็คงประมาณสิบนาที?”

“อาจจะเป็นไปได้”

ภาพประกอบโดยบ๊อบ เทน

“คุณทราบไหมว่า รถของคุณคิฉินวิ่งเล่นมาตามถนนเล็ก คุณคิฉินยังไหมว่า เขาอาจจะมาจากถนนไม่ใช่ว่าจากบ้านที่เกิดเหตุ”

“คิฉินไม่ทราบ”

“เรื่องที่คุณเล่ามาทั้งหมดนี้ เป็นความคิดของคุณเองทั้งหมดใช่ไหม”

“ถ้าไม่จริงก็ต้องเป็นความคิดของคุณด้วยล่ะ” ลินดาขยับหน้า

“เพราะฉะนั้นเรื่องเจ้าของรถยนต์ก็เกิดคุณว่าลวนจวนคนนั้น เป็นเรื่องที่คุณแต่งขึ้นเองทั้งสิ้น”

“ค่ะ” ลินดาตอบเบา ๆ กับหน้าหลยคาของวิตก

“เป็นเรื่องเท็จ เป็นเรื่องไม่จริงใช่ไหม” วิตกย้าย

“ค่ะ”

“คุณบอกว่ามันเบอร์ดนยนต์ที่คุณเจอนั้น เป็นรถยนต์ของคุณโดยสารถูกลักคิฉิน เป็นความจริง?”

“จริงค่ะ ถ้าคิดคิฉินก็บอกเจ้าของรถเหล่านั้น เขาจะต้องจำคิฉินได้” ลินดาตอบเสียงดังกว่าเดิมเล็กน้อย

“วันนั้นคุณเห็นเงินได้ประมาณเท่าไร?”

“สี่ร้อยกว่าค่ะ” เสียงพิมพ์ไปทั้งศาล

“วันหนึ่งๆ คุณหาได้ประมาณเท่าหนือ?”

“ไม่แน่หรอกค่ะ คุณก็ทราบกรุงเทพเข็มนกบินเดียว แล้วก็ต้องคอยหลบคิฉิน ที่เคยขอโดยสารถูกลักคิฉิน”

“เฮอะ คำถามของผมหมดแล้ว”

“อ้อการที่ไม่กล้าถาม” ดุสิตลุกขึ้นแล้วนั่งลงอย่างเกา

ศาลากระแอมเล็กน้อย ก่อนที่จะพูดว่า “จากการซักค้านนี้ศาลเห็นว่าคิฉิน ควรจะเดินทางไปพิจารณาในวันพรุ่งนี้ เวลา 8 นาฬิกา อัยการและตำรวจควรจะได้มีคำสั่งสวนและสืบสวน ถึงเหตุที่เกิดขึ้นของเรือนอัครแห่งนั้น เพื่อความแน่นอนของคดี และสำหรับพยาน”

ภาพชุดประวัติศาสตร์ไทย สมัยรศ. ๑๑๒ 11 ทวี นันทกวี...ภาพ • ๒๕๕๓ สิงห์...พากย์

พระยศเจ้าเมืองบาง

๙๖. ทหารฝรั่งเศส บังคับพม่าที่แหลมสิงห์ซึ่งฝรั่งเศสขึ้นแทน ห้ามคนไทยเดินผ่านหน้ากองทหาร และมีทหารฝรั่งเศสขึ้นยามทุกหนทุกแห่ง ชาวบ้านกลัวเกรงเป็นที่สุด.

๙๗. นายทหารฝรั่งเศส เคยข่มขู่ลอบใส่พระภิกษุด้วยความแค้นชิงชังในการครองอำนาจ จนเป็นที่กลัวเกรงของชาวบ้านและเด็ก ๆ.

௭௭

ครูสีโอ มาลาปาร์เต

ครูสีโอ มาลาปาร์เต นักประพันธ์อิตาลี ผู้แต่งเรื่อง "เทคนิควิเคราะห์" อันลือชื่อได้วชนม์เสียแล้วเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๕๕ ณ สถานพินิจแห่งหนึ่งในกรุงโรม ภายหลังที่คงต้องถูกประหารชีวิตในคดีอันเป็นโศกนาฏกรรมหนึ่งมาเนิ่นนาน มีหน้าที่อันมีวิวัฒนาการ และโรคร้ายจระหนักร้ายเค็มเข้าให้เอง.

มาลาปาร์เตเป็นชาวอิตาลีคนหนึ่ง มีพื้นเพเป็นชาวแคว้นคอสกัน ในอิตาลีภาคกลาง ท่านเกิดเมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ค.ศ. ๑๘๙๔ ที่เมืองปาริโคเน เป็นเมืองเล็กๆ อยู่ใกล้เมืองฟลอเรนซ์ ในแคว้นตอสกัน อันเป็นแคว้นที่มาลาปาร์เตได้กล่าวถึงไว้ในบทประพันธ์เรื่องสุดท้ายของเขา ชื่อ "ชาวคอสกันซึ่งใครจะละเมิดมิได้"

มาลาปาร์เตเริ่มสนใจทางวรรณคดีตั้งแต่เยาว์วัย. ครั้นเมื่ออายุได้ ๑๖ ปี ก็หนีโรงเรียนเพื่อติดตามพ่อตามหาเงินในอิตาลี ซึ่งยังเป็นเมืองที่อยู่ที่อาศัยของครอบครัวเขาฝรั่งเศส แล้วไปสมัครเป็นช่างก่อสร้างต่างที่ต่างซึ่งมีชื่อว่า กองทหารรบติด เพื่อช่วยสร้างคฤหาสน์ของมัม ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่แรก. ในฐานะทหารสังกัดกองทหารที่สามในมาลาปาร์เตได้ปฏิบัติกรมบอยสำหรับหาเงินได้สำหรับครอบครัวและเพื่อหาเงินสำหรับตัวเอง.

มาลาปาร์เต เป็นทั้งนักประพันธ์

พันธ์นวนิยาย นักแต่งบทละครและนักหนังสือพิมพ์. ในฐานะหลังนี้ มาลาปาร์เตได้เป็นผู้อำนวยการหนังสือพิมพ์ "สตีมัน" ในอิตาลีเมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๕.

ต่อมา ค.ศ. ๑๙๓๓ มาลาปาร์เตได้นำเรื่อง "เทคนิควิเคราะห์" ที่แต่งไว้ออกเผยแพร่. มันเป็นบทประพันธ์เล่มแรกในชุดที่เขียนขึ้น เพื่อแสดงอิทธิพล และผลผลิต และก็เป็นบทประพันธ์ที่ช่วยให้อิตาลีได้ มีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วโลก.

ใน ค.ศ. ๑๙๔๑ ภายหลังที่ท่าอากาศยานนานาชาติของกรุงโรม อยู่ในแนวรบทางอากาศในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เช่นแนวรบด้านรัสเซียเป็นต้น มาลาปาร์เตถูกพวก นาซีเยอรมันกักขังไว้ไม่ให้ไปไหนมาไหน. สองปีต่อมา มาลาปาร์เต ได้นำบทประพันธ์เรื่อง "การปลด" ที่แต่งเพื่อถกเถียงและวิจารณ์การปกครองที่เป็นนาซีทางทฤษฎีระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง กับกองทัพฝ่ายพันธมิตร.

บทประพันธ์เรื่อง "การปลด" ได้ช่วยให้ชื่อเสียงของ มาลาปาร์เต ซึ่งได้คงอยู่ตลอดด้วย เรื่อง "เทคนิควิเคราะห์" ทั่วความได้ดังยังขึ้นอีก.

ต่อจากนั้นมาลาปาร์เต ก็ได้แต่งบทประพันธ์ทยอยกันออกมาอีกมากมาย ที่สำคัญมีชื่อเรื่อง "ยุโรปที่มืดมิด" เรื่อง "อิตาลีอันรยะ" เรื่อง "การผจญภัยของกัปตันเครนรี่" เรื่อง "เถื่อนคนชื่อ" เรื่อง "นายกังก้า" เรื่อง "ทุน" เรื่อง "นิทานเมืองผู้ชดมและโคมอร์" เรื่อง "การแหกคุก" และเรื่อง "เลือด" เป็นอาทิ.

ทุกๆ ปีคำ เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว ครูสีโอ มาลาปาร์เต ได้ทำหน้าที่นักเขียนบทของภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์ "เฌมโป" ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์รายวัน ที่มามีชื่อเสียงของอิตาลี. ในระยะหลังๆ นี้ มาลาปาร์เตมีอาการกระสับกระส่ายในสุขภาพมาก ในการที่จะเขียน (อ่านต่อหน้า ๔๔)

๕.

รัฐประหารของปรีโม เดรีวรากับ ปิลชูดล็ก.

รัฐประหารของเนโปลีเลียน โบนาปาร์ต ซึ่งใช้กฎหมายเป็นโล่ป้องกันนอกกำลังทหารเข้ามายุ่งแซงอาจเป็นแบบอย่างที่จะไร่องในแก่รัฐประหารในสมัยต่อๆ มาจนกระทั่งทุกวันนี้. เฉพาะอย่างยิ่งแก่รัฐประหารที่มีเงื้อมืออำนาจโดยอาศัยรัฐสภา และมุ่งจะให้คนทั่วไปเข้าใจว่ารัฐประหารที่คนกระทำเป็นการชอบด้วยกฎหมาย. นักรัฐประหารเช่น ฟอนกาปแห่งเยอรมนีซึ่งเราได้เห็นกันมาแล้วในบทที่ ๓ กับปรีโม เดรีวรากับแห่งสเปน และปิลชูดล็กแห่งโปแลนด์ซึ่งเราจะกล่าวต่อไปในบทนี้ ล้วนเป็นผู้ที่พยายามเจริญรอยตามเนโปลีเลียนทั้งสิ้น. ยุทธวิธีแห่งรัฐประหารของเนโปลีเลียนใช้ยุทธวิธีของพวกทหารที่ก่อการกบฏ. หากเป็นยุทธวิธีที่พอจะถึงถึงและที่ขอบด้วยกฎหมาย. ความพอจะเช่นนี้ ไม่เคยเกิดขึ้นเลยในดวงความคิดของพวกนักรัฐประหารสมัยก่อนหน้า เนโปลีเลียน. โดยเหตุนี้เนโปลีเลียนจึงได้ชื่อว่า เป็นผู้นำเอาวิธีการใหม่เข้ามาใช้ในการทำรัฐประหาร. หากเราศึกษาวิธีการทำรัฐประหารของฟอนกาปกับ ปรีโม เดรีวรากับ ก็รู้สึกได้ถึงที่เราได้เห็นได้ว่าบุคคลเหล่านั้นพยายามจะให้เป็นไปอย่างไร้รัฐประหารที่คนก่อขึ้นเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย. รัฐประหารเช่นนี้แตกต่างจากสมัยเนโปลีเลียนซึ่งเนโปลีเลียนชอบใช้วิธีที่ผิดๆ โดยไม่คำนึงว่ารัฐประหารแบบที่ใช้กำลังอาวุธโดยชอบ. หากเราถามว่าฟอนกาปแห่งเยอรมนีเคยมุ่งหมายได้สิ่งอะไรบ้าง? ถ้าหากตอบได้ว่าเขาได้มุ่งเห็นชื่อเสียง ที่ฟอนกาปถูกยกย่องเนโปลีเลียนนี้. แล้วกันเขากล่าวถึงฟอนกาปกับ ฟอนกาปถึงทหารเยอรมันเล่าเขาถึงอย่างไรบ้างก็รู้เห็นเป็นใจให้ถือเครื่องแบบพรรคนาซีเกินขีดจนเข้าสู้กรุงเบอร์ลินใน ค.ศ. ๑๙๓๓ (แม้ว่าการเดินขบวนครั้งนั้นจะมีเลวและเป็นการให้สัตยาบันต่อข้าใจในสงครามก็ตาม). คำตอบก็มีความว่าฟอนกาปกับนักคิดรัฐประหารของเนโปลีเลียนนั้นเอง. แล้วจึงกล่าวที่แท้ก็กล่าวที่ขาดพลเรือนคือ ฟอนกาปกับนักคิดรัฐประหารที่สำคัญที่สุด ที่ระบอบเข้าใจไว้ให้. โดยอ้างว่ารัฐสภานั้น ระบอบเลวร้าย. ปรีโม เดรีวรากับและ ปิลชูดล็กเช่นเดียวกัน ต่างมุ่งจะใช้กำลังเข้ายึดรัฐสภาไว้. อย่างไรก็ตาม แม้นักคิดนักเขียน นักทฤษฎีการแห่งการปฏิวัติของเยอรมนี เหตุผลข้อหนึ่งที่ทำให้พวกคนชั่วร้ายประสบความสำเร็จในการบุกรุกกรรมกรและทหาร ให้ลุกฮือขึ้นและจับข้อต่อรัฐบาลเยอรมันก็เนื่องมาจากกฎหมาย ค.ศ. ๑๙๑๗ เนื่องมาจากว่าในเวลาอันสั้นนักคิดนักคิดกรรมกรกลางพรรคบอลเชวิคก็ ต่างยึดมั่นอยู่ในความคิดที่จะเข้าครองอำนาจสูงสุดในวิถีทางรัฐสภา. กล่าวคือพยายามจะเข้าคุมเสียงข้างมากในสภาโซเวียตทั้งหลายได้ไว้. แต่โดยที่เลวร้ายขึ้นจนกระทั่งโอกาสที่เห็นการปฏิวัติได้ไปปลุกความเคียดแค้นในเยอรมนีของพวกคอมมิวนิสต์ก็ในนาทีที่ถูกต้อง. กังที่ใดที่เห็นกันมาแล้วในบทที่กล่าวถึงรัฐประหารของเยอรมนี.

ยุทธวิธีของเนโปลีเลียนซึ่งเป็นยุทธวิธีแบบบอลเชวิค มีหลักเกณฑ์สำคัญ

โดย จีฆตา จีฆตาเสรี

เขตติดต่อ

รัฐประหาร

อยู่ว่า จะต้องเอารัฐสภาเป็นเวทีสำหรับใช้วิจารณ์แรง แต่พยายามให้คนทั่วไปเข้าใจว่า รัฐประหารนั้นดำเนินไปภายในขอบเขตกฎหมาย. สำหรับฟอนกาป, ปรีโม เด รีเวรา, บัล รุตสกีและแม็คเคย์เดอร์เซงนั้น นอกจากจะมุ่งเจริญรอยตามนะไปเยือนและชี้แจงแล้ว ยังพากันออกตัว

ให้วิ่งไปว่าการที่เขาคิดรวบอำนาจก็เพื่อจะรับใช้ชาติเป็นสำคัญ. ทำให้เพราะความมั่งคั่งใหญ่โตอย่างใดไม่. ว่าตามจริงไม่มีอะไรที่รัฐประหารเหล่านั้นจะหวาดกลัวเสมอ ด้วยกฎการประกาศให้เป็นคนนอกกฎหมาย ซึ่งหมายถึงว่าจะไม่ได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายแต่

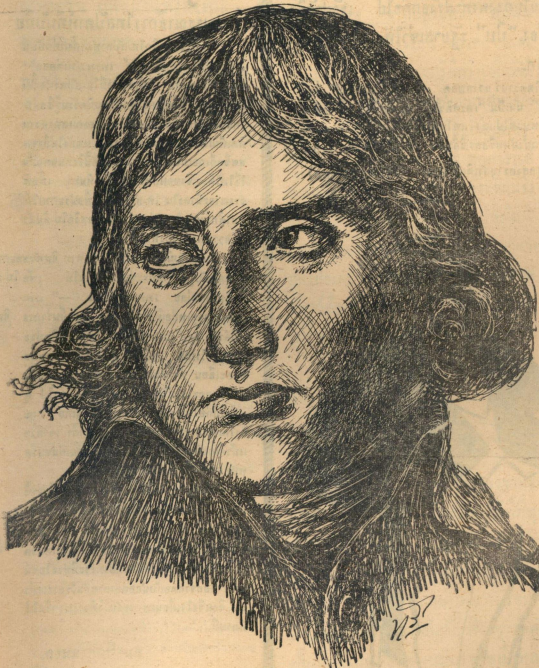
อย่างใดทั้งสิ้น. ภาพนะไปเยือนที่หน้าจัดเมื่อถูกสถานการณ์บีบรัดคุกคาม จะตรวจหน้าว่าเป็นคนนอกกฎหมายยังตามหลอนความรู้สึกของพวกนักรัฐประหารเหล่านั้นอยู่เป็นนิจ. จุดหมายแห่งยุทธวิธีของพวกเขา ก็คือรัฐสภา เขาต้องการจะยึดอำนาจโดยผ่านรัฐสภา เพื่อให้คนทั่วไป

ให้มีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรกันใหม่. แล้วให้รัฐสภาชุดใหม่ รับรองการรัฐประหารที่ทำไปแล้ว. แต่สำหรับรัฐสภาการวิจารณ์เช่นนี้มักจะมีผลเท่าเทียมกับการคว่ำบาตรกรรมตนเอง. ในทางปฏิบัติ ฝ่ายรัฐประหาร มักจะสามารถทำให้รัฐสภา รับรองการกระทำของ

ความอ่อนแอของรัฐสภาบางประเทศในโลกทุกวันนี้จัดว่าเป็นความบกพร่องอันร้ายแรง

เป็นความเข้าใจผิด
ที่นักการเมืองดีกว่า

รัฐสภาคือเครื่องมือ อันประเสริฐสำหรับ
ที่ที่กษัตริย์ไทย
ให้พ้นภัยรัฐประหาร

นะไปเยือน โบนาปาร์ต

ผู้ทำรัฐประหารแบบสมัยใหม่มาชดเชยในโลก.

เข้าใจว่า รัฐประหารของเขาเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะรัฐสภาเป็นสภาที่บัญญัติกฎหมาย หากสามารถให้รัฐสภาได้รับ และรับรอง การรัฐประหาร จะโดยวิธีเช่นนี้หรือวิธีซึ่งเขาเปรียบก็ตาม ก็ย่อมจะพาให้คนทั้งหลายเชื่อว่า การรัฐประหารนั้น เป็นการชอบด้วยกฎหมายทุกประการแล้ว.

เมื่อฝ่ายรัฐประหาร เขาการรัฐประหารที่เข้าขึ้น มาเสนอขอความเห็นชอบจากรัฐสภา รัฐสภาก็ย่อมจะเห็นชอบโดยปริยายว่า จะให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบ. หากเห็นชอบรัฐประหารนั้น ก็กลายเป็นการชอบด้วยกฎหมายไปทันที. ในกรณีเช่นนี้การเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญย่อมจะอยู่ดีตามมาโดยไม่ชักช้า. หากรัฐสภาไม่เห็นชอบ ฝ่ายรัฐประหารก็ย่อมจะยุบรัฐสภา ก็

คนเสมอ. ทั้งนี้โดยวิธีซึ่งมีข้อบกพร่อง หรือช่วงชิงเอาเปรียบก็ตาม. รัฐประหารแบบนะไปเยือน เป็นรัฐประหารที่มุ่งจะยุติรัฐธรรมนูเพื่อทำการเสวภาพของประชาชน และถอดสิทธิ์ของสมาชิกรัฐสภา. เพราะเป็นรัฐประหารแบบที่ถือเอาเสวภาพ เป็นศัตรูสำคัญ. เป็นเครื่องข่มขู่ทอภัยวิบัติและอำนาจของรัฐ.

คงได้เห็นกันมาแล้วว่า ยุทธวิธีของนะไปเยือนนั้น มุ่งจะยึดกฎหมายเป็นสวณะ. เป็นยุทธวิธีที่ระดมให้ใช้วิธีรุนแรงฝ่าฝืนกฎหมาย ก็แต่กรณีที่ทำในวิธีนี้ทั้งหมดความจำเป็นแล้ว ก็ต้อง หลบ ถอย เข้า อยู่ภายในกรอบกฎหมายตามเดิม. นี่ยังเห็นจะยอมให้ฝ่าฝืนกฎหมาย. ก็เพียงเพื่อจะให้รัฐประหาร (อ่านต่อหน้า ๔๐)

ต่อจากหน้า ๔

ชอบคุณมากครับที่คุณอยู่ถึงบ้านนอกบ้าน
นา ยังสือดส่าห์กราบติดตาม "ไท-สลับคำ" มา

ผู้เข้าข วิจารณ์

เป็นเวลากว่าหนึ่งปี และหวังว่าจะคงจะหมดจดตามข้อไปอีกเรื่อง ๆ หนึ่งครับ

เพื่อนของผมทั้งสองนามว่า "..." และ "..." ที่มีคนเอา "หน้ากรร" (ไม่ใช่ในทางออกครัน) เพื่อใช้เรียกหน้าตา จากเรื่องเก่าๆ ของเขาเท่านั้น มันเป็น "เหตุผลใหญ่" ที่ทำให้คุณและดิฉันเคยเขียนตามๆ กันนั้นๆ มาจนกระทั่งหัวหรือครบ ไม่เป็นไรครับ ถ้าผมมีจิตมาแต่แสดงความเห็นแบบคุณมากกว่า ผมจะไม่คิดพิจารณาปรับปรุงสิ่งของนามว่า "..." และ "หน้ากรร" ของแกเสียใหม่ คราวนี้จะไม่บอกดิฉันว่าให้ใจแข็งกระด้างไปเองก็ดีกว่า

ขอ คุณอีกครึ่งก็ไรครับ ที่คุณตำหนิพจนานุกรมถึงผม ซึ่งผมก็ได้บอกคุณไปเสียแล้ว โดยอ้างแบบของคุณเองแล้ว โดยไม่ได้แก้ไข ต่อเมื่อคุณหมอนิพนธ์ถึงผมว่าคุณดื้ออย่างใด คงปลื้มอย่างใจได้ว่าฉันนั้น ตามความคิดการของคุณ ขอบคุมนะครับ

ฝ่ายค้าน ก็คือฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล

เรียน ท่านบ.ก.ท.สัปดาห์ที่ผ่านม

ผมในฐานะของสมาชิกของคณะหนึ่ง ซึ่งสนับสนุนคุณมาตั้งแต่ครั้งแรกๆ นี้ครับ และก็จะสนับสนุนต่อไป คราวนี้ที่คุณและคณะใช้คำว่า "ไม่รักใคร่ใคร่กัน" ก็เป็น "สาเหตุของการเกิด" ของคุณต่อไป เสร็จแล้วจะกล่าวเป็นพหุว่า "มะริกัน" ไปเท่านั้น เราทั้งสองใจที่จะบอกอีกอันหนึ่งคือคุณนั่นแหละ

ผมฟังใจจะออกอย่างสมจริง คือใจจะออกอย่างใจจริง ๆ และเก็บ "ศรัทธา" ของผมไว้ที่คือ โทษร้ายที่ไว้อย่างเดียว (อีกนั่นแหละ) แต่ก็อดรันทบไม่ไหว เพราะจะเขียนต่อไปเสียทุกอย่างเลยครั้น ไม่รู้ว่าจะบอก "พ่อขุน" เราเราเอาอย่างไร จึงขอให้คุณช่วยกรุณาเขียนหรือชี้แจงให้ผมหน่อย

๑. รัฐสภาหรือสภานิติบัญญัติตามใน "มาตราที่ ๑" แห่ง "กฎหมายรัฐธรรมนูญ" ซึ่งเมื่อไรที่เจ้ากระทรวงนั้นเลือกขึ้นแล้วก็ตาม

๒. ถ้าว่า "ฝ่ายค้าน" ตามความในของรัฐบาลนั้นหมายความว่าอะไร คนที่พูดความจริงคือฝ่ายค้านหรือไม่ และเมื่อไรที่เลือกขึ้นแล้วก็ตาม

๓. ประเด็นที่หมอนิพนธ์ในครั้งก่อนๆ ปรากฏโดยที่เขามิ ร.ม.ค. มาหาโทษเป็นอันยุติแล้ว

๔. คุณการของกรมการหนึ่งไปไหนจนกระทั่งท่านบ.ก.ท.สัปดาห์นี้จึงไปไหนไปไหนก็จะกลับ แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมคุณหรือเลือกสิ่งเหล่านั้นแล้ว

เอาครั้น สมควรขอโทษท่าน ร.ม.ค. พระศรีรัตนวงษ์ (อ่านต่อหน้า ๓๕)

ช่างเหมือนกับการเมืองอันแสนสกปรกของเมืองไทยเสียจริง เมื่อได้อ่านชีวประวัติของอดีตประธานาธิบดีฟิลลิปปีนส์...

บันทึก

ก่อนอื่น, โปรดเข้าใจด้วยว่า ข้อเขียนที่ฉันผู้นั้นจะพบต่อไปนี้ ไม่ใช่ "คอลัมน์วิจารณ์หนังสือ" และผมก็มีได้เขียนในฐานะนักวิจารณ์หนังสือ แต่เป็นเพียงความรู้สึกของผู้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่เรานำมาเล่าด้วยทอดกึ่งหนึ่ง เพราะเห็นว่าหนังสือเล่มที่ได้นำมานี้เป็นหนังสือที่คมประโชยน์เล่มหนึ่งเท่านั้น

หนังสือเล่มนี้ชื่อว่า "แม็กไซโซ-ซาบซาร์แห่งเอเชีย"

เขียนโดย สมรัตน์ ศรีศิลปนนท์ จักรพันธ์โดยสำนักพิมพ์วรรณวิบูลย์

จำนวนราคาเล่มละ ๓๐ บาท ซึ่งผมข

เล่มนี้ไม่ใช่ หากมีผู้หนึ่ง "อกัน

ทนการ" ให้ ผมจึงได้มีโอกาสอ่านและ

เมื่อได้อ่านแล้ว ผมรู้สึกว่ามีขึ้นที่

เหลือเกิน มันช่างคล้ายคลึงเหตุการณ์

ทางการเมืองของเมืองไทยในอีกด้านหนึ่ง

เช่นเดียวกัน ี่ ซ้ำๆ ซ้ำๆ เป็นเหตุการณ์ที่

ซ้ำกันไปในอนาคตเสียด้วย ดังนั้นผมจึง

ออกมามีโอกาสนำมา "ถ่ายทอด" ให้ท่าน

ต่อไป แต่โปรดอย่าด่วนว่าโดยเนื้อหา

หนังสือเล่มนี้ เพราะคุณสมรัตน์ ศรีศิลป

นนท์ซึ่งเป็นผู้เขียน มีที่รู้จักกับผมโดย

ไม่ว่าจะเป็นทางใด ๆ ทั้งสิ้น

ผู้เขียนที่ชื่อ "โหมโรง" ถึงความ

เป็นมาของหนังสือเล่มนี้ก่อนว่า ที่เขียนเรื่องนั้น

คนหนุ่มเจ้าของถิ่นนั้นที่หนึ่ง ซึ่งเป็นหัวข้อในการประชุมประ

คมภาคพื้นเอเชียครั้งที่ ๖ ซึ่งได้ขึ้นที่สิงคโปร์ เพราะ "คนหนุ่มชาวเอเชีย

ด้วยกันเท่านั้นจะต้องพบกับพายุฐานของคนให้ขึ้น ทุกคนจะต้องช่วย

กันต่างคนต่างที่หน้าที่ของตนให้ดีที่สุดเท่าที่จะได้" และอย่างผู้เขียน

นั้นไว้ในคำพูดว่า "โหมโรง" ว่า... "เพราะเมืองไทยของเรามีมือไรคือ

อะไรหลายอย่างที่จะต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลง แต่การที่จะทำงานใหญ่

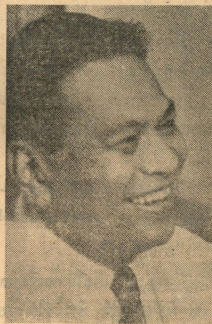
ได้นั้น จำต้องให้ความสนใจรอบคอบและความสามารถ ส่วนความ

สำร็จอยู่ที่ตัวบุคคลอันเป็นตัวหลักสำคัญ และตามพระชนของข้าพเจ้า

นั้นเห็นว่าบุคคลอย่างแม็กไซโซนั้นแหละควรจะเป็นแบบอย่างที่ดี..."

หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยทั้งหมด ๑๕ บท ในความหนา ๕๓๗

หน้า ผู้เขียนได้บรรยายชีวิตของอดีตประธานาธิบดีแม็กไซโซแห่งฟิลิปปินส์

▲ แม็กไซโซ

ผู้รับแบบจากกริ

ทั้งนี้ด้วยเกิดจนอย่างเหยียดเขี้ยว
หนุ่มกรร... มีการหาญกร... ชาติกร
ตามธรรมเนียมและความเป็น "วิม
รุมสงคราม" ที่เริ่มชีวิตการเมือง
ตามมศักดิ์เขี้ยวเลือกตั้งเป็นผู้แทน
ราษฎร, การสมัครเขี้ยวชิงตำแหน่ง
ประธานาธิบดี และตลอดจนชัยชนะ
ของเขา ซึ่งส่วนหนึ่งของเรื่องได้นำไป
พบกันกับของอดีตประธานาธิบดีฟิลิ
ลิปปีนส์ผู้ซึ่งได้ช่วย ซึ่งเรื่องนั้นพาเขาไป
ชนบทเขี้ยวเกิดความเคย

ผู้เขียนได้บรรยายถึงชีวิตและการ
คดียุทธของแม็กไซโซไว้อย่างน่าฟัง ถ้า
พูดถึงในการเมืองแล้ว ก็ว่าผู้เขียน
มีความสนใจต่อการเมืองหาญไม่ ี่
สังเกตได้ในหลายที่หลายตอน และ
ความสนใจ ในการเมืองของผู้เขียนนั้น
ผมได้พบว่า มีได้สนใจในฐานะที่เป็นผู้
เห็นด้วยกับฝ่ายรัฐบาลไทย หาก
เป็นความสนใจในฐานะฝ่ายตรงกันข้าม
เช่นตอนที่ผู้เขียนอ้างถึงแม็กไซโซเมื่อ
เป็นผู้แทนราษฎรสมัยแรกนั้นว่า

... "ทั้งนี้ที่เขาจะหาทางกอบ
ไทยแท้ๆให้รอด อย่างง่ายดายด้วย
มาจากทางการเมือง เป็นคนกรที่ผู้เง
สมัครชาติแห่งฟิลิปปินส์ นักกร
เมืองไม่มียศที่มีอิทธิพลสามารถขึ้น
จำนวนมาจากราชการชาติโดยไม่มื่อ
ประโยชน์โดยยอชบช ๆ คนที่อ่อนกว่า
ช่วยตัวเองด้วยการกบไทย เจริญรา
เขี้ยวเป่า จะเป็นบรรดาของนักกร
เมืองทั้งๆไป ส.ส.ผู้หนึ่งเมื่อถูกถามว่า
เขาใจรักดิฉัน (อ่านต่อหน้า ๓๖)

เตี๊ยะตี่

สี่ห้าแป๊ะ

มังกราชคืบมา
ในรูปแก้แค้น
จากบรูซเหล็ก

ตอน ๕๕.

พอหายตะลึงเปรมก๊
วิ่งขึ้นไปข้างบน ขึ้นหนังสือ
พิมพ์ ให้นักข่าอ่าน แล้วก็เอา
มือชุกกระเป๋่า ยืนคิดอยู่อย่าง
เงิบลงโดยไม่พูดอะไร.

กันยาล่านหัวแล้ว ก็ใจหายวาม
จึงรีบอ่านเนื้อหาข้อต่อไป. ข้อความใน
เนื้อหาว่าว่า นายปลอดได้รับการปลด
ปล่อยจากการสอบสวนชั้นต้น เพราะ
หลักฐานไม่พอ. ส่วนนั้นของกลางให้
รับ. คำว่า "หลักฐาน" ไม่พอทำให้กัน
ยาสงใจทันที เพราะหลักฐานที่จับได้
พร้อมกับตัวนายปลอด เป็นหลักฐานที่
เพียงพอที่จะเอาตัวนายปลอดเป็นจำเลย
ได้เป็นอย่างดี. แต่ทำไมนายปลอดจึง
ได้รับการปล่อย? กันยาคิดได้
ว่า เหตุเบื้องหลังต้องเป็นอย่างแน่นอน
เพราะนายปลอดเป็นผู้ก่อเรื่องมากใน
วงการเจมิก. เจมิกเป็นเงินที่สร้าง
อิทธิพลอย่างสูงในวงการเมือง แห่งประ
เทศไทย. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเงินมิดทุกคน
ตั้งแต่ชั้นยอด ลงมาจนถึงชั้นมนุษย์มิด
ในรอกในตรอก ล้วนมีอิทธิพลมากพอ
ที่จะบีบบังคับทุกสิ่งทุกอย่างได้เสมอ แม้
สิ่งนั้นจะขัดกับกฎหมาย. การปล่อยตัว

นายปลอดครั้งนี้ กันยารู้ว่าต้องเนื่อง
มาจากอิทธิพลมิดที่เคย "ไถ" เงินจาก
นายปลอดนั่นเอง.

อย่างไรก็ดี, ข่าวนั้นข่าวใหญ่
ที่สุดสำหรับกันย้า เพราะมันหมายถึง
ความตายอย่างแน่นอนที่สุด. กันย้า
วางหนังสือพิมพ์ แล้วหันมาทางเปรม
ทันที.

"เราต้องคิดทวนแล้วเปรม. มัน
เรื่องกายของเรา. เราต้องย้ายบ้าน!"

"ย้ายบ้าน!"

"แน่นอน. ย้ายไปเคียวน์แตร:
เฮอเคียวมกระเช้า. พี่จะขึ้นไปเคียวม
ของพี่. นักเลงใหญ่เขาอาจกำลัง
เก็บทางมาแต่งงานเราแล้วก็ได้."

"แล้วเราจะไปไหนกัน?" เปรม
ถาม.

"ไปเคียกกันไนเรดแตกซ์. เราไม่มี
เวลาแล้ว."

กันย้ารีบผละผละถอยไป ยังยืน
ใหญ่ทันที. เปรมก็แกงเกยเสื้อผ้าง

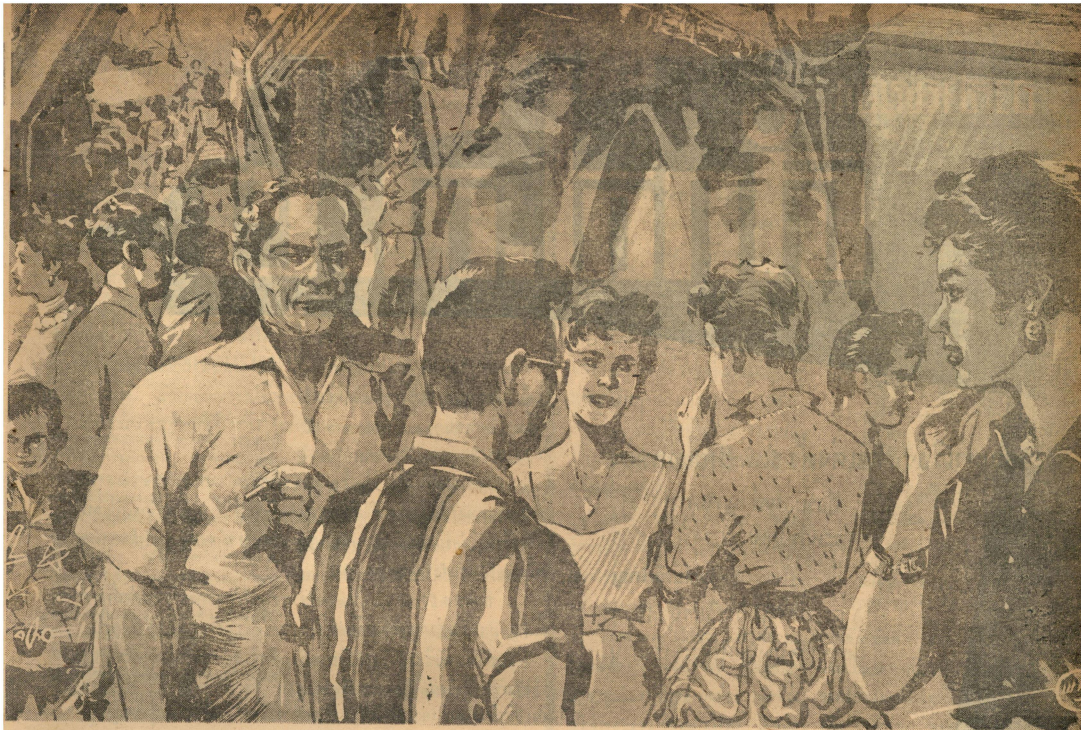
การ เป้าเดินทางแล้วก็รออยู่พร้อมด้วยกระเป๋่าเงิน จนกระทั่งถนนยาวหัวกระเป๋่า
กลบมา. คนทั้งสองวิ่งออกไปยังถนนหลวง เร็วกว่าคนขี่ม้าคนหนึ่ง ก็ออกไป
ขับไปโดยไม่รู้จักหมาย ซึ่งทำให้ความประหลาดใจให้แก่คนขับรถเป็นอันมาก.
กันย้านั่งกึกไปตลอดทางว่าจะไปกี่ไหนก็. ในที่สุด ก็นึกได้ว่า เมื่อตอนสุด
ท้ายก่อนจะมารออยู่นายปลอดเคียดชังอยู่คนเดียวของโรงเรียนสุขเสมอ ซึ่งเป็น
ผู้หญิงชื่อสมศรี. กันย้าสมควรเคยมีห้องว่างใช้เคยของอยู่ห้องหนึ่ง ซึ่งถ้าขอ
เช่าก็ควรจะได้ตกลงกันได้. เมื่อเห็นทางแล้วก็รีบออกให้คนขับพาไปยังบ้านของ
สมศรีไว้ก่อน. เพราะที่ที่ที่เจ้าของบ้านยังอยู่บ้าน ไม่ทันออกไปข้างนอก จึง
ได้พบและเรวรากันเป็นกึกก้องไปมาจนนัก.

การที่ห้องอยู่ไม่มีพิธีกรรมอะไรมา. เปรมออกไปซื้อเคียวอย่างเลวๆ
มาสองเคียว พร้อมด้วยที่นอนหมอนมุ้ง. นอกจากนั้นก็ซื้อเครื่องใช้ในห้องน้ำ
หรือใส่เสื้อผ้า คำเจ้าห้องสมศรีก็เคียดชังสามร้อยบาทมาห้าไฟ. แต่เรียก
ค่าเช่าและค่าจ้างหากสองพัน. กันย้าตกลงตามเงื่อนไข เพราะไม่มีที่ไหนจะ
เหมามาทำบ้านนี้.

ย้ายวันนั้น เปรมก็ชวนกันไปเช่าธนาคารไว้สามแสนสี่หมื่น เหลือ
ก็กวักไว้หมื่นบาทเพื่อเป็นค่าเช่าและเก็บหิ้งหมื่นบาทไปขายเคียว. เคียวซึ่งจะต้องใช้
ระหว่างที่จะไปพักที่เรื่องฝันทางเหนือ. ทั้งสองคนนั่งหาเรือนอยู่ในห้อง
เจียบๆ จนรู้สึกหิวเพราะหิวแล้วจะระกึกก้องแล้ว จึงชวนกันออกไปซื้ออาหาร
กินที่ร้านปากตรอก. ร้านนั้นเป็นร้านค่อนข้างใหญ่ มีลักษณะเป็นร้านกาแฟที่
ขายเหล้าด้วย แต่มีชาวแกงชาวฮกไต้วันวัน ซึ่งมีเจ้าของร้านวัน แต่
เป็นของคนไทยมาอาศัยที่ขาย. เปรมกับกันย้าถึงชาวรากแกลงนครสาม พอ
ให้อิมทองไปซื้อหมิ่นก่อน. ค่อยังจะรอคอยคึกคึกกันโต ซึ่งสมศรีนั้นหน้าใจว่า
จ้างเจ้าของชาวแกงก็ทำให้. เปรมหาเรือนยาวว่าวางแผนอย่างไรต่อไป.
การขึ้นไปพักที่เรื่องฝันมาไม่ตลอดนักก็. เพราะนายปลอดก็หลุดออกมา
แล้ว เขาอาจอีกแห่งเก่าของเขาเข้ามาหาอีกต่อไป ซึ่งอาจเจอนเข้าสักรัน
หนึ่งก็ได้. เปรมแสดงความห่วงใยในข้อนี้ ซึ่งกันย้าเห็นจริง.

"แต่เราควรจะลองทำทุกสิ่งทุกอย่างก่อน. อาปลอดของเฮาจะ
ยังไม่ทันทำหรอก. เราเพิ่งออกมาใหม่ ก็คงจะเตรียมงานให้เรียบร้อยเสียก่อน"

นวนิยายการเมืองเรื่องเอก
เตี๊ยะตี่...สี่ตี่ กุระ:ริชิต

“แล้วพะยะเข้าใจ?”

“เรื่องชายเจ้าสาวเอ๊ย! ไม่หว่า! เพราะได้พูดไว้แล้ว, สำคัญที่เธอ. เธอจะติดต่อยกเงินมาโคสิกับเขาไหม?”

“อย่างนั้นอีกควรจะเน้นรึกับ, แต่เราเงินสดไม่พอ
กันข้างนี้จริง เปรมจึงถามว่า

“พี่จะเอาล่วงหน้าจากเจ้าสาวเขาก่อนไม่ได้หรือ?”

“เขาอาจจะลงทุนให้เราได้ถ้าเขาไว้ใจ, แต่พี่ไม่รู้จักกับเขา.”

“ผมรู้จักมันดี, แต่รู้จักอย่างศัตรู, ไม่มีประโยชน์อะไร”

“เขายังรู้จักอีก” ในที่สุดก็นึกตัดสินใจ “เออลองติดต่อกับนายพรหมเขาดู ถ้าเขาจะมาเก็บเงินเอาหัวปากน้ำได้ โดยเราไม่ต้องจ่ายก่อน เราถึงจะแก้ปัญหารื่องเงินทุนได้.”

“เออ, จงใจ.” เปรมร้องขึ้น “ผมจะลองทบทวนพรหมเขาดู, ถ้ายอม เราก็สบาย, แต่พี่ต้องแน่ใจเรื่องตลาด, ม่ายขึ้นผมแน่, ไอ้พรหมมันคงฆ่าผมแน่นอน.”

“พี่บรรยายเรื่องการจำหน่า, คุณจ่าเขาบอกว่าพี่ทำไรเขาทั้งนั้น, แต่เราขายทำไมเกินสามเท่า, พอมีเงินล้านก็ขี้เกียจ, แล้วเอาเงินมาออกดอกเบี่ยดีกว่า.”

“ผมกลัวยังมันแหละ” เปรมคล้อยตาม “ถ้าไม่มันก็ไล่ตังรางเค็มแทน, แล้วเอาปลอดเขาออกมาแล้ว, ไปเจอกันเขาจะลำบาก, ผมรู้จักโอ้อวดว่าคุณ

เปรมหนีใจออกหน้าต่าง
ห่างออกไปประมาณ
สองสามชั่งมือคัก
ถึงเดินเหินกวนหง
เข้ามาทางสะพานค
ถึงหน้าตึกที่...

ภาพประกอบโดยชบอ “พนม”

แพศยาเรือนใต้บอคลุกคั้นบอจารย์ของ
มัน กำลังจะหาที่เงินสักล้านหนึ่งหรือ
ราวๆ นั้น แต่ก็เป็นเรือนแสนน่าจะและ,
คุณเพชราสร้างโรงเรียนการกุศล สอน
หนังสือ และกราบอาชีพให้กับคนตาบอด,
ผมว่าให้คุณแม่ก็ดีกว่าคนอื่น.”

“บอกเขาไหม?”

“ร้อยละสิบสิ?”

“ถูกไป, เดี่ยวนี้สามบาทค่าที่สุด,

สมศรีเขาออกเงินให้กู ร้อยละห้าร้อย
ละสิบทุกเดือน.”

“ถ้าได้แบบนี้ก็คุ้มแล้ว, ผมจะ

ลองขยับราคาออกเบี่ยดู, เล่นกับคนตา
บอดก็ดีกว่าคนอื่น”

ทุกอันอีกสองสามคำ เปรมก็
ชวนคนขายกลับไปบ้าน, แต่ที่ ใครเลือก
ห่างออกไปประมาณสองเมตร, ชายผู้
หนึ่งหน้าเสี้ยน ไว้หนวก็ทรมาน
เขว้าขื่นทรมานแหม นังออกขวักแม่
โง่งงไปโซกอยู่เฉยๆ เขาเข้าใจ
เปรมก็ยืนเฝ้าตลอดเวลา ทำตามอก
ความสนใจ ในคำพูดของคนทั้งสอง
ทุกคำ.

เปรมเดินทางสั้นเหนือใน

วันรุ่งขึ้น พรหมด้วยเงินสี่หมื่นบาท,
ปลอญให้กันขายออก (อ่านต่อหน้า ๓๑)

อวสาของ

ดึกส.ส.๒

ปัญหาเรื่องการแต่งตั้ง ส.ส. ประเภทสอง

กลายเป็นสิ่งหวานอมขมกลืน
ระหว่างกษัตริย์, รัฐบาล, สภา

อุญท์ใหญ่

การที่ศาลฎีกาวิญญูยัก
ทุกสิ่งจึงลงเอยได้อย่างรวบวัน

เฉพาะวาระเริ่มแรกที่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญเท่านั้น ที่ ส.ส.ประเภท ๑ และ ส.ส. ประเภท ๒ ในรัฐสภาจะต้องมีจำนวนเท่ากัน ทั้งจากนั้นภายในกำหนด ๓๐ ปีของบทเฉพาะกาล ถึงแม้จำนวน ส.ส. ประเภท ๑ และประเภท ๒ จะไม่เท่ากันก็ไม่เป็นไร.

แต่จะแต่งตั้ง ส.ส. ประเภท ๒ เพิ่มขึ้นหรือลดลงจากจำนวน ๑๒๓ คน ที่พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งไว้ตั้งแต่วาระเริ่มแรกมิได้. นอกจากจะเป็นการแต่งตั้งซ่อมให้ครบ ๑๒๓ คน ถ้าหาก ส.ส.ประเภท ๒ ขาดจำนวนไปเพราะตายหรือลาออก (ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๖)

ส่วน ส.ส.ประเภท ๑ นั้น หลังจากวาระเริ่มแรกแล้ว แต่งตั้งเพิ่มขึ้นตามเกณฑ์แห่งกฎหมายเลือกตั้งได้ ไม่ใช่นิยามรัฐธรรมนูญแต่ประการใด.

ถ้าวิญญูยักของศาลฎีกา ตั้งจำนวนนอกการเป็นกาวพิพากษาคุกักัดกันการเลือกตั้ง ๒๖๓๗. ในแง่กฎหมายให้เสร็จสิ้นไปแล้ว. คำชี้ขาดนี้ยังใกล้เคียงกับบรรดาข้อนี้มีคนในวงการเมือง — อีกเข้ามรสุใหญ่คุกคามสถานการณ์ทั้งการเมืองบ้านนี้ให้เวลายางลงไปเย็นวันมาก. วิญญูยักกล่าวทางการเมือง ซึ่งทุกคนคาดว่าจะร้ายแรงถึงขนาด "ยุบสภา" หรืออาจจะมีการฉีกอำนาจ แก่รัฐธรรมนูญอีกได้เหมือนคล้ายบางางลง ที่ว่าวาระส่งมอบยังยอไปไว้.

แต่ที่ยัง... ยังไม่แน่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะสงบเรียบร้อยลงไปได้ตามที่ผู้นำทางการเมืองของเราจะคิดออกกันออกไปอีก. โยไม่คำนึงถึงอำนาจศาล!

ก่อนหน้า การวิญญูยักของศาลฎีกา ในปัญหาเรื่องจำนวน ส.ส.ประเภท ๑ และประเภท ๒ นี้ สถานการณ์ทางการเมืองเต็มไปด้วยความตึงเครียดที่สุด นับตั้งแต่ต้นเดือนมิถุนายนเป็นต้นมา จำนวนสูงสุดของการปกครองเมืองไทย เกิดการขัดแย้งกันอย่างรุนแรง รัฐบาลถูกโจมตีหนักจนการเมืองอลเวง และราชวรเกือบอันสำหรับงานกระทั่งทุกคนคิดว่ารัฐบาลจะไม่มีทางออกทางใดนอกจาก "ยุบสภา" หรือเกิดการฉีกอำนาจกันอีกเป็นแน่แท้.

ระยะเวลานับแต่ต้นเดือนมิถุนายนนั้น ประชากรชาวที่ประเทศทั้งผ่านพ้นมาจากการคุกคามของใช้หัวใหญ่หรือ "ท่าน้อย" ยางจังหวัดที่ยังเผชิญอยู่ก็มี. ความกดดันทางการเมืองนี้เพิ่มผ่านพ้นไปแทบทุกคนแทบทุกคนเห็นเสมือนคนใช้ให้แก้ให้ผ่านพ้นระยะอันทวบ แต่ใช้ยังไม่เลิก—ยังนอนชมอยู่ ด้วยความสิ้นแรงระทอแต่

หากันเขาวชนกถึงไม่หมกมุ่นอยู่เรื่องสถานที่เล่าเรียน ยังก้องวังคนกระเลือกกระสนอญ์ บรรดาผู้แทนกรรมกรที่เดินทางไปร่วมงานฉลอง วันแม่ก็แยกย้ายกัน กลับมาถึงก่อนเมืองถูก

นายสุวิชัย พันธุเศรษฐี ส.ส. ๒

แสดงความเป็นร่วมมิตติค่านำศาลฎีกา ไม่มีอำนาจจะวินิจฉัยได้.

รัฐบาล ได้ระดมยกภา
วการณ์ อันรุนแรงในสากลครั้ง
หนึ่ง เมื่อการประชุมที่ ๕ เค็นเน
ดิส! มีใจกว้างเปิดกบฏของ
ฝ่ายค้าน แต่ทว่าทาจาร์นาว่าง
พ.บ.พิเศษ ปราบคอรัปชั่นของ
ฝ่ายค้านแล้วแต่หาเอาคณะรัฐมนตรี
คือว่า นาย และพวกมันงัดข้อ
สบกนกันไม่ขึ้นเพราะร่างพ.ร.บ.
ฉบับนี้ มีโอกาสที่จะอภิปรายกันได้
อย่างกว้างขวาง จึงเป็นโอกาสที่
พรรคฝ่ายค้านแต่ละคน จะได้อภิ
ปรายกล่าวได้ วิจารณ์คอรัปชั่นและ
การโกงต่างๆ ออกมาเปิดเผยให้ทุกคน
ได้ประจักษ์ได้เห็น ใครมีหลักฐาน
หรือมีโอกาสรู้จริง เหตุการณ์นั้น
ไม่พิจารณาอะไรก็ตามมาตุกันได้นะ
นี่การพิจารณาของพ.ร.บ.ฉบับนี้ จึ
เป็นเสมือนหนึ่งฝ่ายค้านลอง “อัน
เรื่อง” รัฐบาลกลอน ก็จริงเวลา
เปิดอภิปรายทั่วไป เป็นการขยลัง
ว่าฝ่ายรัฐบาลนั้น ยึดเข้มแข็ง
หรือจะบ่อนไหว พลาดท่าเสียที
อย่างไรหรือไม่? แต่เมื่อสรุปแล้ว
ฝ่ายค้านก็ได้เปรียบอยู่ เพราะทำให้
พรรคเริ่มนึกคิดสิ่งต่างๆ และเล
ขาการพรรค อัดวันเหลือแหล่
เขี้ยวเขี้ยวกันทีเดียว ถึงกับขึ้นป้าย
คำในสื่อกลางทางสว.

ล.ส. ไล่ว สวัสดิการทั้งระเบิด 'นิวเคลียร์' กลางรัฐสภาถูกเขี้ยวเริ่ม

ចក្ខុវិស័យ

ส.ส. ไสวรา โสรัตน์ช่วยชาวกรวรา
 หนีพายุเป็นเวลาหลาย๑๐นาทิต่อโดย
 ได้ให้ความถึงแก่แก่ ทหารรัฐประหาร
 มา ได้ทราบความถึงแก่แก่ ทหารรัฐ
 เมือง ได้รู้ความถึงแก่แก่ ทหารรัฐ
 เป็นจำนวนล้าน ๆ โดยมิได้คำนึงถึง
 ความยากจนของประชาชน ทำให้
 ค่าครองชีพไม่ลดลง และก่อให้เกิด

ความเล่ห์หลายไทยทั่วไป ทั้งเห็นสม
ควรที่จะไปช่วยปราบไว้ให้เป็นประโยชน์
แก่ชาวเกาะทั่วไป แต่ก็มีปัญหาว่า
พร.บ.นี้ชอบด้วยหลักการหรือไม่ ประ
ชาชนจะไปประโยชน์ รากหญ้าขึ้น
ไหม และกฎหมายนี้ควรมีหรือไม่ ถ้า
เราจะมีกฎหมายที่เพิกถอนไว้ ก็เพราะ
เห็นว่าถ้าเกิดข้อสงสัยขึ้น หาใช่เช่น
นั้นไป เห็นแต่เพียงการสกัดกั้นการ
ขึ้นพิจารณาแล้วจึงให้คำคำเนินการ
อีกทีหนึ่ง อันมีไว้กับตัวรัฐธรรมนูญ
หรือปัญหาศาลลงแต่อย่างใด สภา
ก็เห็นชอบ พร.บ. ออกจนครบถ้วน
แล้ว และให้พระบาทสมเด็จพระปกป
มาภิไธย หมายที่จะระงับ หรือปราบ

ปารเมวเร้งหุยมพหิมเล็ก ๆ น้อย ๆ ทรง
ก้นขำม ใหลให้กระเด็นจวนผู้มค
และก็มีอิทธิพล ว่าแล้วก็พูดการว
“นิวเคลียร์” ก็ปล่อยระเบิดกลางด
กลางสภาวา “ทั่วโลกเขาไม่มีกฎหมาย
นี้เพราะเขาไม่โกงกันอย่างไร” แล้ว
ออกก็คือไปว่า เสนอกฎหมายขึ้นม
ก็มีใช้ว่าเพราะมาเรื่องคักกันเล่น เพราะ
ข้างลือมีมากมายเหลือเกิน พอถูกมาถึง
ครั้ง ส.ส. เสิวก็เขาไม่ไปเหยยื่อว่า
บางคนก็ว่า คุณเล่าไปสอวนส์มีคาล
พอรับ แต่ผมไม่เชื่อเพราะไม่มีตก
ฐานอย่างนี้ กฎหมายฉบับนี้ทำให้ชาว
ชาติพอใจเห็นว่ามีผิด (อ่านต่อหน้า ๖)

ผู้จัดการใหญ่บริษัทน้ำมัน ชี้แจงข้อเท็จจริงเรื่องพัฒนาการน้ำมัน
ไม่มีอะไรที่เรากำลังปิดไม่ให้เข้ามาพิจารณาจนได้ โดยเสี

แปลแปล

ติดเขมือบเอาริเบบปี

กรณีเรื่องน้ำมันที่ต่างประเทศ
การจัดตั้งโรงกลั่นน้ำมัน ที่บางนา
ของกระทรวงกลาโหม ซึ่งเป็นข่าว
ควักโครมว่า ถูกบริษัทน้ำมันเชลล์
บีบบังคับโดยวิธีการเร่ร่อนทวงหนี้ที่
ติดค้างกันอยู่ บัดนี้ทั้งกระทรวงกลา
โหมและบริษัทน้ำมันเชลล์ ได้ออก
แถลงการณ์ว่า กำลังเจรจาด้วยที่
ถ้อยช่วยเหลือกัน โดยสันติในวิธี
ต่อไปแล้ว.

ในขณะเดียวกัน ที่เรื่องน้ำมันก็
ยังเป็นพิษใจของประชาชน เราได้ก็
รับทราบจากนายอินทร์ ผู้ถือการ
ใหญ่บริษัทเชลล์ ชี้แจงความเป็นมา

ของการชุกน้ำมันในประเทศไทย ใน
อดีตมานับถึงปัจจุบัน ถือว่าเป็นประวัติ
การโรงงานน้ำมันที่น่าสนใจ ทั้งข้อความ
ต่อไปนี้:

ผ.ท.ใหญ่ เชลล์ กรุงเทพฯ.
วันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๕๐

เรียนคุณบรรพต สิงหนันท์ที่เคารพ

ผมได้อ่านเรื่องสารคดีของคุณ ใน
หนังสือพิมพ์ "ไอ-อี-พี" ฉบับวันที่
๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๐ ด้วย
ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง. เรื่องที่เกี่ยว
กับโครงการพัฒนาการน้ำมัน ไม่ใช่แต่
เป็นเรื่องที่กำลังได้รับความสนใจอย่างมาก
เท่านั้น แต่ด้วยความเกี่ยวข้องกับเรา
อีกด้วย. เราในบริษัทเชลล์รู้สึกว่เรา

ไม่มีอะไรที่จะต้องปกปิดซ่อนกัน ไม่มี
อะไรมาพิจารณาถกกันโดยเสรีและ
เป็นธรรม. การพิจารณาถกกันทุก
เช่นนี้ย่อมจะช่วยให้ประชาชนทราบมา
จนถึงปัญหาอุตสาหกรรมเรา อันเป็น
เรื่องราว ซึ่งไม่มีใครเป็นที่ทราบกันอย่าง
แน่นอน แต่ก็ปรากฏอยู่ในแฟ้มเอกสาร
ของผู้เกี่ยวข้องด้วยเท่านั้น ดังนั้นโดย
ที่คุณและเรารู้ความสนใจ ร่วมกันเช่นนี้
ผมจึงหวังว่าคุณคงจะยินยอมให้ผมออก
ความเห็นบ้าง เกี่ยวกับสารคดีของคุณ
นี้.

เอกสารของเราในประเทศไทยไม่
มีเหลืออยู่แล้ว แต่บันทึกยังมีอยู่เป็น
หลักฐานที่ถกกัน. ผมรู้สึกสง

ในสารคดีของคุณ จึงได้พิมพ์เรื่องราว
เรื่องราวไป และคิดว่าหากถกกัน
ก็ทั้งที่โรงงานเมื่อวันนั้น ผมเชื่อว่าเอก
สารทางราชการ ก็คงยังมีอยู่ในประ
เทคไทย ซึ่งระบอบนี้ข้อความที่เร
กล่าวนี้.

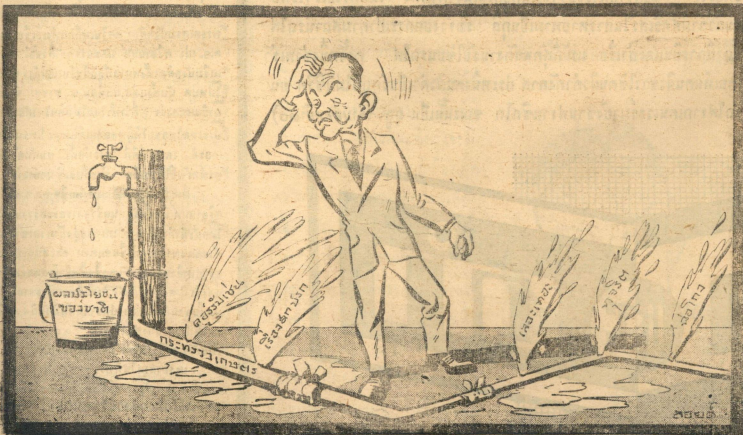
เมื่อสงครามโลกครั้งแรก เสร็จ
สิ้นไปใหม่รัฐบาลอังกฤษได้ให้คอม
มิชชันเนอร์เข้ามาทำการ คัดข้อเสนอง
บริษัทเชลล์ (ซึ่งขณะนั้นชื่อว่าบริษัท
แองโกลแอสตรอน และเชลล์ทรีบี
โวลีเอม) ที่กำลังสร้างที่น้ำมันใน
พัฒนาแหล่งน้ำมันที่อาจเป็นประเทศ
ไทย. ข้อเสนอนี้รัฐบาลไทยไม่ยอมรับ
เพราะรัฐบาลไทยเอง ประสงค์การ
เงินการสำรวจ เพราะได้ทำการ
นโยบายทั่วไป สำหรับพัฒนาแหล่ง
น้ำมัน.

พ.ศ. ๒๔๕๓ กรมพระกำแพง
เพชรอภิบาล ซึ่งขณะนั้นทรงดำรง
ตำแหน่งผู้อำนวยการรถไฟหลวง ได้
เสด็จไปประเทศอังกฤษ. ใ้
การของเรารุ่งเรืองขึ้นแล้ว เพื่อคล
งว่า ถ้าประเทศไทยใช้ความ
อำนาจขึ้นจำนวน และเครื่องใช้
ในการแสวงหาน้ำมันแล้ว ก็จะเป็น
ผลดีแก่ประเทศมาก แต่เสด็จในกรม
ไม่ทราบข้อเท็จจริง ใ้
ทรงรับนำเรื่องเสนอต่อรัฐบาล.

ต่อมาอีกไม่นานรัฐบาลไทย อนุ
มัติเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ ปอนด์ (หรือ
๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามอัตราแลก
เปลี่ยนปัจจุบัน) สำหรับสำรวจหาน้ำมัน
โดยมีกรมพระกำแพงเพชรทรง
เป็นผู้ควบคุมการ. นักขัตติยะมี
ชื่อวอลเลซ ลี ไกรวัณต์ซึ่งให้
เงินการสำรวจในจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ ปอนด์
ซึ่งข้อกล่าวหาว่ามีเงินอยู่. ท่าน
ผู้มีอำนาจราชการรถไฟท่านหนึ่ง อัน
มีนายช่างวิศวกร เป็นหัวหน้าช่วย
ทำงานอยู่ด้วย. ความจริงข้าราชการ
รถไฟเหล่านั้นได้ดำเนินการ เราขอ
ท่านนั้นอยู่กันแล้ว.

(อ่านต่อหน้า ๒๔)

ห้ามไม่หยุด-อุดไม่ไหว ชะ-ชะ-ซ่า!

๔.ไล่ต.ต.ผีดำ

ชาวละโว้ในปัจจุบันนี้แล้ว นึกถึงความยาก
ไปไหนเขาที่เรียกว่า อานแล้วไม่ได้หนีออกกระ
หวนความ เหมือนหนึ่งคนหาทองที่มันแรกแล้ว
ก็มันสุดที่เจอ เพื่อให้อาหารจิตใจต่อที่ผู้
ของข้อความที่จากหลายไป" มาถนัดในฉบับนี้
เพราะฉะนั้นข้อความบางตอนในฉบับที่แล้ว จึงมี
ซ้ำบ้างกับฉบับนี้ (จึงมีไม่กับนัก) แต่ก็ได้นำ
มาลงเพื่อให้ได้อ่านเนื้อเรื่องที่เท่านี้เอง.

ในเทศน์ซึ่งเป็นเรื่องทาง

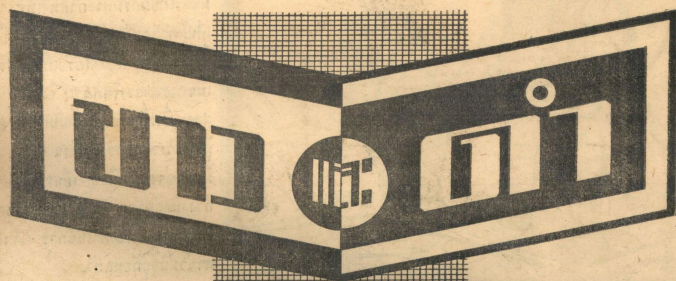
ได้แต่เดียวกับเนวตา คนลัวคำ
จะให้เสียชื่อนในการแสมฮอนน้ำกับคน
ลัวขาวไม่ได้ เพราะฉะนั้นตามบ้าน
อาหารจึงคิดนัย อันมีข้อความสะ
เทือนใจดังกล่าวมานั้นเพื่อเตือนให้
รู้ว่า ขืนเข้ามาเป็นเจ้านัว รันกา
แพนเทศน์บางแห่ง ยังมีข้อความ
บอกไว้อีกด้วยว่า "ทันใดเหมือนที่
อื่นข้ากัมนามากนักแล้ว" ข้อความ
เช่นนั้น จะมีความสัมพันธ์เตือนคน
ลัวคำ หรือไม่ก็ตามที่ แต่รู้สึกว่า
บรรดาภาสินวันอาหารก่อนจึงจะ
ดื่มๆ พักด อย่างไรก็ตาม ภายใน
ตัวเมืองหลวง แม้ว่าจะไม่มีขาย
สงวนสิทธิ์ที่จะจำหน่ายอาหารก็จริง
แต่เราก็ไม่พบคนลัวคำในร้าน ดัง
กล่าวมานั้น.

แท้จริงแล้วถ้าคนลัวคำเข้าโยก
เขี้ยวเงิน ๓ แก้ว พักงานรับใช้เข้า
มายอกว่า "ทันใดเหมือนที่" ข้างๆ
คนลัวขาวแล้วเรียกเขาให้ไว้ก็ไม่ได้
อันเลว เมื่อพูดถึงทรงแล้ว ทำให้
สงสัยว่า ถ้าเช่นนั้นคนลัวคำถ้ามีอา

▲ สัญลักษณ์แห่งลัทธิศาสนา—อนุสาวรีย์เสนาบดีของพระเจ้า
อเมรียา แห่งเมืองลัวนครอครีบน้อมมิให้เสมอภาคต่อกันไว้

ชีพอะไร นอกจากการรับจ้างชักเกือกในเนวตาแล้ว ในที่ทั่วไปเพราะพ
คนลัวคำมีสิทธิเสรีในการหาหาเป็นลูก รับจ้างบกระเป๋าคามสดานักไฟ
สดานักดาบและท่าเรือ แม้ที่สุดพนักงานรับใช้จนรถไฟ ครั้งหนึ่งข้าพเจ้า
เคยเห็นคนลัวคำใช้คนลัวคำทำสด ประหนึ่งคนลัวคำเป็นลูกก็ไม่มีชีวิต ยน
รถไฟปากกระแจะมาถึงซานฟรานซิสโก ขณะนั้นเป็น ลูก (อ่านต่อหน้า๓๐)

๑ จากระเบียงลดา

ต่อจากหน้า ๒๒

ส.ส.โลว่า ได้สาธยายความลึกซึ้ง
สะท้อนใจให้คนอื่นคือไปอิดว่า นัย
แต่รู้ประหลาดมา บางคนเคยกินเหล้า
โรงกึ่งดื่มชาม พอเป็นนักการเมือง
ก็มีก็กรรมชานเรือน ขวกราคามีคำ
แห่งที่รวบย ใช้เงินอื้อล้อยดูแล
มีเมียเกี้ยวโคกและหลาย ๆ คน ยาทัก
เอาเงินไปใช้ข่มขืน การทำอย่างนี้
จะมีเงินเดือน ๆ ๒๕๐๐ บาท ไม่ให้ ซึ่ง
ประชาชนเขาถือว่าใครโกง เราจึงหา
วิธีลงโทษ เราเราออกกฎหมายพิเศษ
สักดียวจะไม่ให้เขยื้อนหรือ. นอกจาก
คนมีแผนเท่านั้นที่ไม่เห็นด้วย ว่าแล้ว
ส.ส. โลว่าก็เชิญชวน แขนยปลุกใจให้
ยั่วว่า กฎหมายลดยกขึ้นเสนอมาไว้
สงวนสิทธิ์นี้ก็ได้ทุกมาตรา แต่ขอให้
ประชาชนเลิก.

เสนาบดีส.ส.โลว่า ก็โคจรมวก
คอนท้าย ทุกทั้ง "นิวเคลียร์" ลงไป
ก็เลย ซึ่งทำให้สภาดังนี้หน่วยทันที
คือส.ส. โลว่ากล่าวไว้เรื่องนี้ ก็ทราบมา
ว่า ทางพรรคเสรีนิยมก็คิดเขาจะมี
ให้เขาเลือกตั้งขึ้นพิจารณา. การทำ
อย่างนั้นหน่วยคือประชาชนขอไว้?

พอเห็นคำกล่าวของส.ส.โลว่า ๆ จึงเปลี่ยน
หนึ่งเอาบ้านเขาไปนอนไว้. ไฟก็ยอม
จะออกพรรคพรรคการเมืองนี้คือเขา นี่ก็เงิน
ก็คือทั้งพรรค.ส.โลว่าจึงลงท่าใหม่. ที่แล้วจักร
พรรคเสรีนิยมก็คิด อธิวน์เหล็กแห่งเอเชีย พล
ค.ส. เม่า ศรีธนพ และพระครู"ลัด" แต่
"เสรีนิยม" คิดว่าถ้าหากเลือกตั้งขึ้นให้ตนเองก็ชนะ
ไปหมด มันก็คิด.ส.ส.เม่า และ พล.ส.ส. เม่า
ก็เห็นแต่แล้ว? ผู้ที่ทั่วโลกไม่มีคนไหนก็ยอม
มีระเทศาของให้ผู้ที่ออกเสียงคือ ใครจะเลือก
แต่เดิม... เพราะที่นี้ "ดาวบ่อใหม่" ยมศักดิ์ สม
ประเสริฐที่มีบ่อเลือก มาอันครั้งบ่ออ้างว่า

ฝ่ายว่าศรีวันเหล็กแห่งเอเชีย พล.ค.ส.เม่า
หรือพัน? เมื่อขึ้นรับขบวนพิธีการระดมพล
โทมนัสที่ศาลากลางที่นครอยู่ เป็นเวลาเช้าวัน
ด้วยลักษณะการที่ขึ้นขบวน กระสุนกระสุน
ออกไปข้างฝั่งกลาง ลูกปืนก็เห็นแสงสว่างเท่า
นั้นว่า "ตาพองน้ำ" แล้วก็บอกประชาชนให้
พูดสวดมนต์ว่าขอไปให้ท่านลัดที่นี้แล้ว ฝรั่ง
จึงให้ประชาชนรับไว้ให้ถือ "ศฤงคาร" ฐานะ
เป็นรัฐมนตรีว่าการคมนาคมไทยกลางเขต.

บรรดาคนในที่ประชุมตอนนั้นใคร่จะถือ
ไว้เพื่อที่ บรรดารัฐมนตรีที่เพิ่งเลือกแล้วของ
อธิราชดำรงเอื้อกับไปไม่ใคร่ปลื้ม. แม้แต่
ค.ส.ที่นี้ประชุมอยู่ เพราะเห็นอย่างนี้ก็ถือว่า
พล.ค.ส.เม่า ๆ ที่แสดงออกมาประกอบกันขึ้น

เสียงที่พูดในหัว กับอยู่กลางใจไปไกลจนถึงจุดสุด
เพี้ยนก็อย่างว่าเมื่อรับเข้ามาในขั้นขโมย ที่
หาไปได้ มันก็เช่นเดียวกัน เมื่อจอมขวัญ
เกิดไม่พอใจจริง ส.ส.โอรสถูกจับกุมตัวที่
พูดนั้นเสียตามคำสั่งประหารฯ เรื่องจึงถอย
กันได้ แม้บรรดาภรรยาจะตื่น พล.ค.อ.เล่า
เองก็คงจะแปลกใจอยู่ไม่หาย แม้ก็คงจะหา
ไปไม่ได้ได้เมื่อตนเล่า ก็ว่าตัวเองก็ขึ้นรถ
การเมืองคนหนึ่ง ก็ต้องจะต้องมีน้องคนพี่
บ้าง.

จะขอกล่าวถึง เจ้าตัวรับอัน
ภาพแห่งการเสียดสี ซึ่งยิ่งใหญ่
อยู่ในประเภทขมุค รอมพล เป็ญตง
ความในบรรดาบรรดาหัวหน้าพรรคเสรี
นิยมักคิด. นักขมุคยังมีฝ่ายกัน
จากดองอยู่ โธ๊ะไม่ชอบพูดเสียด
ก็จะทำให้พรรคโพพอด เกิดระส่ำระ
สายเพราะมีแต่ไม่พูดเขา. แต่กระตอก
กลัษฝ่ายคนรุนแรงไปนัก ก็จะไม่
เป็นกร. จึงเลื่องเลวชื่อขมุค ทำ
นองกษมาลาโกลาคนว่า พ.ร.บ.
ฉนวนรัฐบาลก็เห็นด้วยว่าควรปรายก
วิชั่น แต่หลักการนั้นมันขัดกับรัฐ
ธรรมนุญ เราต้องหาวิธีให้เหมาะสม
มีฉนวนรัฐธรรมนุญ ก็ให้ความหมาย
ความจริงกฎหมายปรายกวิธีขึ้น ฉ
ราชรัฐพิทวง ก็มีมาแต่สมัยกรุง
รัตนโกสินทร์ แต่ก็อย่างว่ามีความ
ที่คนโง่งเห็นเป็นเหตุเรขรัฐ คนเรา
เล่นเหล้าโรง ค่อม่ามีอีก มีฉนวน
ก็ย่อมเห็นโค ครอบพลเลอวิธ ก่อน
นั้นก็เห็นคนขายหนังสือพิมพ์ แล้วก็
มากเป็นมหาเศรษฐี เราต้องเชื่อว่า
คนโง่งนั้นอยู่ในอีกไม่ช้าก็เข้าครัว
ไม่เช่นนั้นพระพุทเจ้า ไม่กล่าวไว้
เรื่องถาวรปรายก มันก็ขึ้นเรื่องใคร
กัน ใครมีหลักฐานว่าคนเล่า สม
หรือคณะรัฐมนตรี มีเงินมากมาก
สั่งมา สมระสั่งให้พาทันที่ค่านินค
ร่วมกัน เราควรใช้กฎหมายอาญา
ก็พอ.

ฝ่ายว่านายคง อภิรักษ์ โก
ฝ่ายค้าน นี่อย่าฟังจอมพล. อภิ
ปรายคอยโต้ยุบอย่าเคลือบแคลงก็
ไม่ดีกว่าคอยไป แต่ฟังทุกแล้ว ก็
ถูกกล่าวถกถกเถียงกันอยู่ในที่ มี
ชั้นชกนักบวชรุ่น (อ่านต่อหน้า ๒๔)

หลังภาระจกเงา

ขบอง ขำว้ยที่คุ้นเคย และนายศรีแจกในวัน
แต่งงานของตนเอง เมื่อวันที่จันทร์ ๕ เดือนสิงหาคมนี้ เป็นพวงซึ่งยังไม่
มีญาติ แม้แต่ญาติที่เล็ก ๆ ห้อยต่องแต่ง บันตัวดี ตามตัวหนัง
สือ อ่านได้ความว่า "ขบ" แต่ไม่ยกมีคำว่า "บุญดี" หรือ "ไชโย"
ต่อท้าย. แต่ก็ไม่มียกมีคำว่า "คุณขบ" อยู่ข้างหน้าบรรดาผู้ที่ได้รับเชิญ
ไปในงานหันหน้าเข้าปรึกษากันด้วยความเป็นห่วงอยู่ครั้งหนึ่ง พวกใหญ่จึง
สงวนเสียงลงได้เมื่อมีผู้ขอขมาว่า คำว่า "ขบ" ในที่นั้น เป็นแต่เพียงการ
นำเอาอักษรตัวแรกในชื่อเจ้าสาวและเจ้าบ่าวลงจารึกเอาไว้ ดังนี้จะให้
เป็นที่ระลึกเท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจให้อ่านว่า "ขบ" แต่ควรจะเอาจุดพล
สศอบไปส่งระหว่างกลาง ก็เกรงว่าจะมีคนเลงคลุกเขานั่นว่า อีกห
ศาสดรมันชาติ ซึ่งจะมีผลความประสงค์ยิ่งขึ้น หรือถ้าหากจะสศบตัวอีก
หนึ่งเสียให้แสดงเป็น "ขบ" นอกจะผิดธรรมเนียมหรือวัฒนธรรม
เพราะเอาชื่อผู้หญิงลงไปห้อยไว้ท้ายแล้ว ยังแสดงนเกยก็ควรเค็มเป็น
ไหน ๆ.

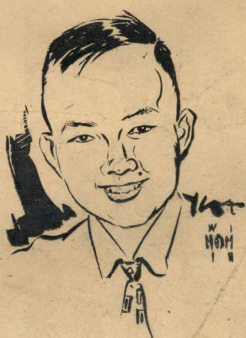
งานแต่งงานคุณฉีก และนาย
ศรีวันเน มีการเสียได้รัยขนขึ้น
บนของสีไม้วรสหิมะ (ชุดคือเป็น
ของขบองมหาทอชื่อ ขบคือเป็นของ แต่
ไปเที่ยวซื้อกับคนในระเทศอเมริกาได้ชื่อ และ
เมื่อไรจะมี) และมีแขกที่ไว้รับ
เชิญไปร่วมงานเป็นจำนวนมากเกิน
ความคาดหมายของสมเเอง. ที่สม
คาคว่าระมิดนไปน้ออีกเพราะ ัน
นั้นมีการแต่งงาน ณ ที่นั้น ๆ อีก
หลายรายคงจะเป็นเพราะ ถูกยัก
เป็นเหตุ. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่
ยงมหาจักเอน แต่แล้วก็ยังเกิด
ความเป็นห่วง คือคุณฉีกกระษยศรี
นั้นรักกันมาหลายปีก็รัก และสมได้
แถมคู่หูเห็นเป็นพยานคลอมา. เมื่อ
คุณฉีกและนายศรีมาบอว่าระเพ่ง
งานกันเช่นนี้ สมกันจะไปดูเสีย
ให้รู้แน่ว่าแต่งงานจริงจริง หรือมี
สมจะให้หมกภาระ ในการแถมคู่
หูเห็นเป็นพยานเสียก็ คิดเช่นนั้น
แล้ว สมก็ถูกขบองเจมมาเป็นกว่า

จะมีภาระแถม เข็หียบรรพของเก่าไว้
กันคนถูกล "เคชญช" ที่ขอ พ้น
จากดารจกงานบ้านจกมา เลือเขา
ข้ามสังคมโลกใบหนึ่งจกมาศอกความ
ผูกพันกับโลกแต่ดูเหมือนจะจกแล้ว
ประกอบพิถีพิถันจากคน เพื่อดล
ศรีที่ลาของคุนฉีก และนายศรี ในตอน
ท้าย.

คนที่แต่งงาน และโดยเฉพาะพ่อ
แม่ของคนที่แต่งงาน มักจะเดือดร้อน
กับการเลี้ยงแขกในบุญหาตัว จขเลือก
อาหารประเภทหรือชดให้ได้. ทั้งคู่
การแต่งงานก็ได้สมบุรณ์ ตามกฎหมาย
ไปแล้วตั้งแต่ก่อนการเลี้ยง (คือตั้งแต่ก่อน
ให้หญิงสาวของเจ้าเป็นเมียสมรส) แล้วยัง
ถ้าไม่มีการเลี้ยงสุราอาหารหม คนที่
แต่งงานก็ยังคงอาศัยเป็นเมียอยู่ กันไปได
โดยสะดวก ไม่หย่อนหยันการแต่งงานที่
มีการเลี้ยง.

การเชิญผู้คนมากินอาหารและดื่ม
สุราในวันแต่งงานนั้น สมเข้าใจว่า แต่
เมื่อคนกระทำการเพื่อ แสดงความยินดี
ก็คู่สาวสาวโคระงเรือน ร่วมเป็นคู่
ควเมีย ซึ่งก็ขบว่าควรแก่เหตุผลอยู่
แล้วจึงมีในสมัยนี้ ก็ทรงสมเหตุสม
ผลควรแก่การรักให้มัน ถ้าหากว่า
การทำการเลี้ยงสุราอาหารนั้น โคระ
ทำให้แก่เพศสมรสควร โดยค่านจึง
ความสามารถของผู้อยู่เป็นเจ้าภาพ และ
โดยค่านจึงถึงสุภาพ สวัสดิภาพ
เคชรัฐา และนาคคของควบขบวิ
ใหม่ก็เกิดขึ้นในวันนั้น.

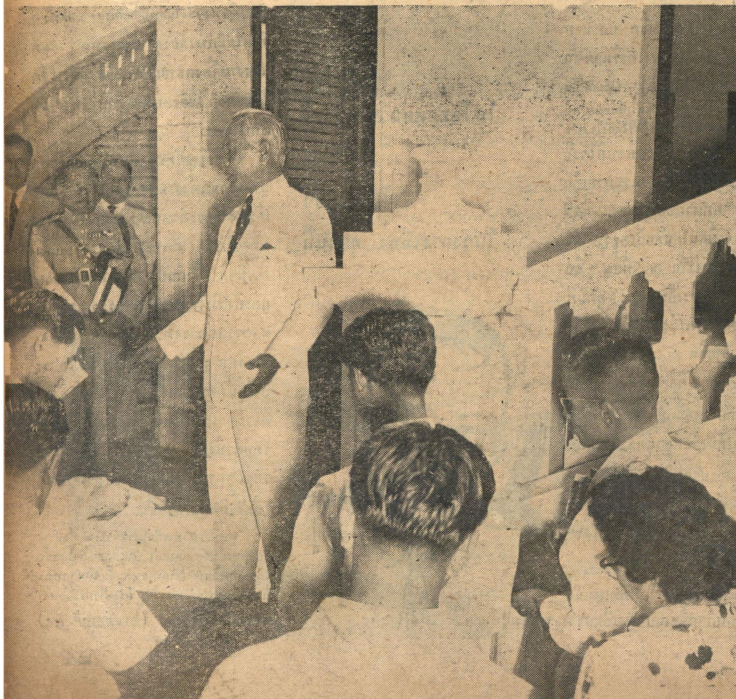
งานเลี้ยงอาหารที่นับว่าสะดวกและพิศดาร
รับแขกของเจ้าภาพเอง ให้หนอย่อยก็สุด
ไม่ได้แก่การเลี้ยงซึ่งเจ้าภาพเองนั้น ให้อาหาร
และในการกระทำเช่นนี้ ผู้รับจ้างประกอบ
หารรับแขกของทอด (อ่านต่อหน้า ๔๕)

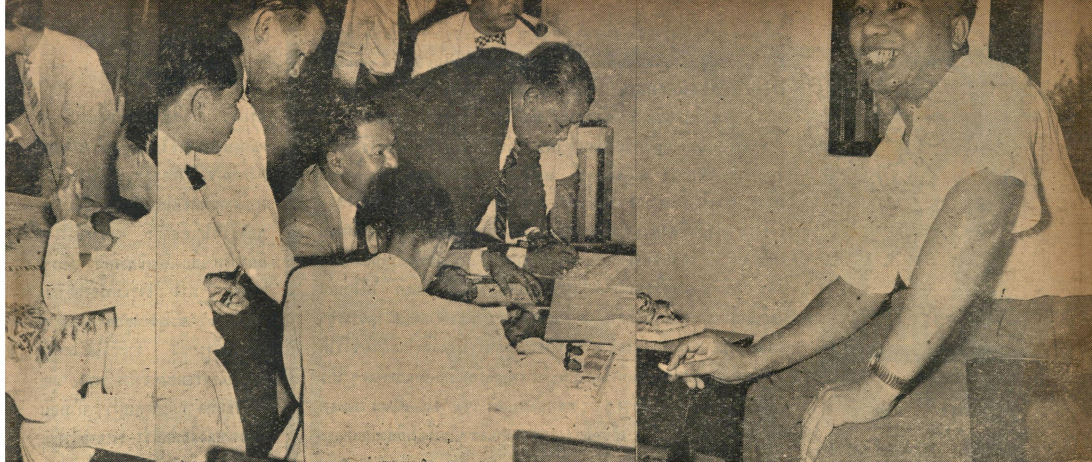

การเมืองเรื่องยุ่ง

การลงข้อเปิดอภิปรายเพื่อ "จับไม้
คนแรก เพราะพวกฝ่ายค้านถือว่าอาวุโสที่สุด
บนานาค กำลังลงข้อเปิดอภิปราย ภาพต่อไป
กลุ่มสมาชิกพรรคสหภูมิที่หลายทั้งปวงกำลัง
จากเผชิญกรณีสวนสนแควลิฟอร์เนีย และกั
เข้ากับคนหนังสือพิมพ์อีกเช่นเคย ภาพโคนม

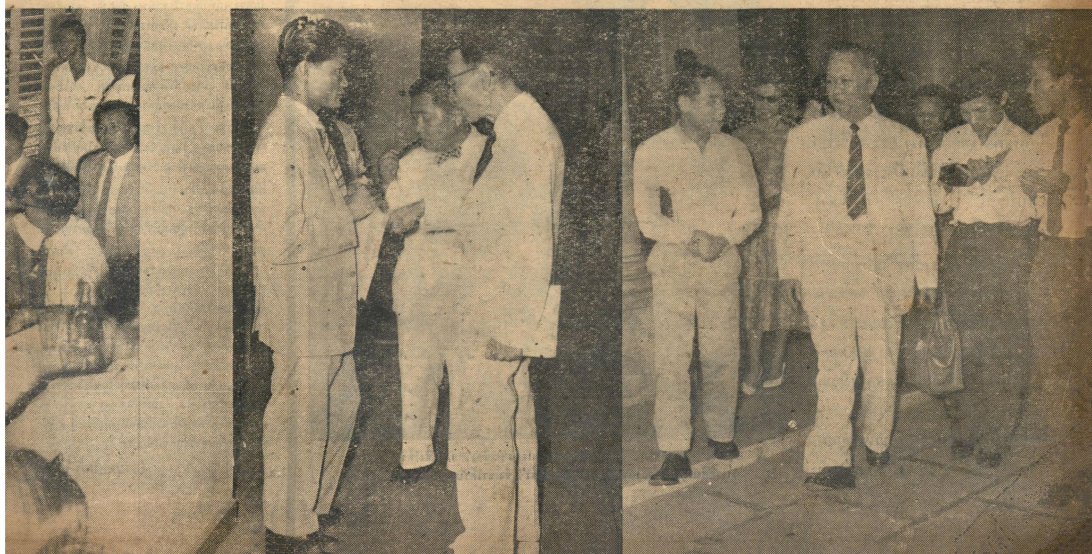

ถึงตลอดกาลทั้งในสภาและนอกสภา เมื่อไหร่จะเรียบร้อยลงสักทีหนอ?

“วัง” รัฐบาลจอมพลแปลกพิบูลสงครามเป็นไปด้วยความหนาแน่น และพร้อมใจกันเป็นอันดีจากบรรดาพรรคฝ่ายค้านทั้งหลาย โดยมีนายควงอภัยวงศ์เป็นผู้ลงนาม ภายหลังไปคนที่ขึ้นแบมือคือ นายคำมูล สุทธิจันทร์ ส.ส. นครราชสีมา ผู้กำลังเป็นข่าวเกี่ยวกับ “ปัญหากรุ่มน้ำแม่ระมาด” กำลังอธิบายให้มิตรสหายฟัง, ส.ส. พรี วัชรินสภา แต่นอกสภาที่ให้อิสระแก่ประชาชนนั้นคือจริง คือนายเกษม คมกฤช อธิบดีกรมป่าไม้ ผู้ได้รับความเห็นอกเห็นใจจากประชาชน. สภาฯ พังโดยลำดับคือ ปลัดความผิดความผิดทั้งนี้และกัน, นายควง อภัยวงศ์ กับ นายคำมูล สุทธิจันทร์ กำลังคุยกันเรื่องอะไรก็มิรู้ และภาพหนึ่งข่าว ตำรวจใหญ่แห่ง ศรีจันทร์ หลัง หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์จนประธานสภา “คึกคึก” แล้วกำลังออกจากสภา คราวนี้ยอมข่มก้นด้วยเพราะได้แสดงความกว้างขวางจนเป็นที่พอใจแก่ตัวเองไม่ควา ว่างคือ... เขาละ! จอมพลประชาธิปไตยแปลก พิบูลสงคราม หลังจากประชุมสภา.

ภาพโดย “ตากดั่ง-โศปดาห์”

เรื่องเบ๊เบ๊

“สัพเพเหระ” และ
“ควนหลง” ต่าง ๆ

โรงหนังแกรนดักที่ถูกแล้่วก็ได้
“ประมวต” เอาหนังไทยสามเรื่อง
เข้าโปรแกรมเรื่องละเจ็ดวันชอน ๆ กัน
คือ “เศรษฐีอนาคต” “สาวเครือฟ้า”
และ “เสียมครุฑ” เพราะหนังทั้งสาม
เรื่องนี้โรงหนังลักถูกทาง - สำเภา
ทองจากการประกาศพนันครั้งแรก ในประ
เทศต่าง ๆ กัน ประชาชนคนดูก็มิ
โอกาส “พิศุจน์” กันอีกครึ่งคนว่า
ผู้ได้รับรางวัลแต่ละประเภทนั้น เหมาะ
สมเพียงพอ แต่เสียอย่างก็ควรโรง
หนังแกรนดัก มิได้ประกาศไปด้ว่า
“นักสืบพราน” ซึ่งเพิ่งฉกฉา พมิล
พรตผู้แต่งประกอบฝ่ายหญิง ซึ่งก็
มีรางวัลอีกถูกทางนั้น ถูกขรรค์เจ้า
โยธเกรมควยพลีแล้ว หรือโรงหนัง
แกรนดักอาจคิดเป็นห่วงไปว่า หนังเรื่อง
นี้ระ “ทำเงิน” ได้ไม่ไ่ หรือ “นัก
สืบพราน” ซึ่งก็มีการกระแวนฉวย
ตามกำลังหัวข้อยู่ไม่พราว.

สัปดาห์นั้น เมฆขยอนไปเล็งถึงหนังที่
ไปดูมา ในโรงบลสปรักก่อน นิดหน่อย
เพราะมันดีไม่ได้ดี อยู่หลายเรื่อง
อย่างหนังออกเลี่ยนของเรื่อง ใครเพียล
เรนกับจิรากรโอบวิจิตา แสดงคู่ไว้อยู่
นั้นก็กลายเป็นหนัง “ห่วย ไป” หละว
อันใดมิได้เลิน มิหนำซ้ำความแฉกกระ
เพี้ยนหนักก็โรโซเพีย ลอนเรณ ฉัวเลนเอา

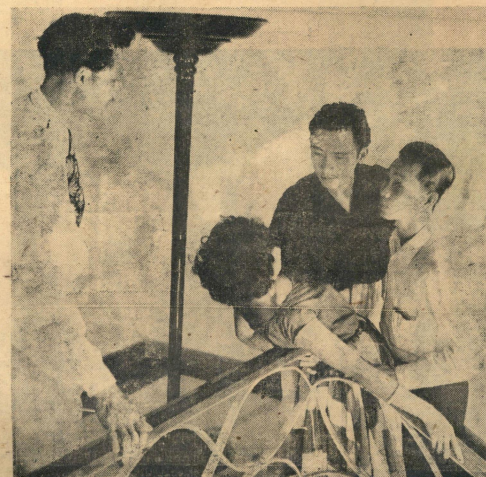
หน้าออกกะวาดจริงทั้งกองเลย แฉกด้วยารโซวชนจักแรดค้า/ป้อให้ดูอีก
ด้วย คุกรังวระกะกะ ยันต์เด็มนั่น ส่วนจิรากรโอบวิจิตานักชู้ก็ได้ แต่เนื้อหา
ออกจะ “สับสนอกหมั่น” เกินไป ขยงจังนก็ใช้อย่างพิลึก.

“กลีปโซอิท” ถิ่นกว่าจะ “มัน” ก็แค่ที่โชนโก ทำให้ขยงไปไ
ก็ค่อนข้าง ผิดหวังจึงไปเป็นกอง เพราะกว่าจะมาถึงกลีปโซอิทจริง ๆ ตอน
แรกของเรื่องนั้นแหละ ตกใจคนพูด ก็หนังทำนองนี้ขยงไปเยอะไว้น้องหนึ่ง
มีรางวัล คุณไปเพียวเวลาเท่านั้นเอง แต่พวกหมื่น ๆ ลาว ๆ ขยงกันจะชอย
เพราะการแต่งฉากและเนื้อหา มันก็ดูดีจนกระทั่งเลกอยู่ในโรงหนังบ้าง
เหมือนเดิโค ถัดอีกหน่อยก็ถึงเข้ามา “แหก” ในเมืองไทยเหมือนกัน.

มีนักทำอยู่เรื่องหนึ่งคือ “สามอารมณ์” เรื่อง “หนัก” ไม้ไ่เล่น
เลินเล่อปรักกระเด็นได้ก็กัน แต่พอถึงตอนขยเลินเล่อขยไปหมด เพราะอยู่
ที่โกล The End ขึ้นมาเลย ๆ ขึ้นไปเลยเล่าเรื่อง ทั้งโคลนเมกซ์ไวให้
ก็คิดเองยังแฉกเอง อยทั้งเรื่องเลินเล่อปรักกระเด็น เล่นนอกทาง ๆ ไว
ก็เขยอย่างที่เราได้รู้เรื่องต่าง ๆ ของเธอมาแล้ว เช่น Interrupted Melody,
The Golden Arms ฯลฯ เป็นต้น ขยของกันอื่น ๆ ในเรื่องก็ยกกันเมทะ
ไว้ความหมาย

สำหรับหนังไทยนั้น “รักวินยา” จะไปพูดถึงเพราะดูจนแล้วจึงตัดสินก่อนและก็จะ
ไม่พอพูดถึง “ราชคิราโน” และ “ยอดเอวมาธ” ด้วย (เพราะไม่จำชื่อได้ละ) แม้จะพูด
สักนิดหน่อยก็ รัตนกรณี่ อันนี้ก็กันเอง จะดีกว่า คือเมื่อมีการประกาศพนันโชนกันนั้น ทางหลัง
จากการตัดสินแล้ว มีเสียงพูดกันว่าเหตุใดรัตนกรณี่จึงไม่ได้รับรางวัล ถูกทางทั้ง ๆ ที่แสดงได้
ดีอย่างอื่น และเมื่อแฉกนั้นยอมเป็นอันมากอยู่ในหมู่ ประชาชนคนดูรับกันขึ้น “ขวัญใจประชาชน”
ได้คนหนึ่ง นั้นจึงขอแสดงความรู้ดีของตนเองในฐานะ “นักดูหนังธรรมดา” คนหนึ่งว่า ที่รัตนกรณี่
พลาดรางวัล ถูกทางไปนั้นเพราะเขาไม่ยอมแสดงและเพราะ เรื่องที่เข้าประกวดก็แสดงเรื่องนี้
ไม่จริงจริง ๆ เป็นหนังเรื่อง “นางแก้วป้า” “ตุ๊กตารัก” “คือขุนนางของนครหลวง” “สาวดีที่
ขาด” “นครหลวงทหาร” “ป้าขาว” มีอยู่หนังเรื่องเดียวคือ “ดาวเรือง” กับหนังของรัตนกรณี่
ทำให้เห็นต้องเป็นข้อนี้ แต่มีกระนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับของ “สาวเครือฟ้า” ที่ไว้กรรม
แสดง “ดาวเรือง” ก็คือไปหนังหนึ่งกับดาวเรืองคล้าย ๆ กัน.

มีอยู่เรื่องหนึ่ง ที่ รัตนกรณี่ แฉกถึงไม่ไ่ได้เข้าประกวด ซึ่งผม
เห็นว่าถ้าเรื่องหนึ่งเข้าประกวดแล้วไร ๆ ก็เป็นที่น่าพอใจไปเป็นต้นมาแก่
“สาวเครือฟ้า” และ “สาวเครือฟ้า” อาจไม่ไ่ (อ่านต่อหน้า ๔๙)

▲ วสันต์ สุนทรภักดิ์ ผู้กำกับการแสดงภาพแรกของเมืองไทย จึงได้รับ
รางวัลสาเกทองทองคำด้านเรื่อง “หางปัด” ซึ่งเขาได้รับรางวัลนั้นเอง.

จากกระเบื้องดก ต่อจากหน้า ๒๕

คดีแล้ว ก็ก็เลิกละเลยให้ถือว่า ญัตติ
เข้ามาที่เคยชอให้เข้ามาแล้ว ทำไมระ
มากดอในเรื่องการพูด เมื่อจอมพลว่า
มากี่คำของกองไป เป็นการให้ผมิอ
ถูกรวบไว้ที่หนึ่ง เพราะขยง ๆ
ก็กำลังทำเลิกละเพียขยอภ

ขาดอยู่ ถ้าไ่ดออันเครื่องกับจอม
พลแล้ว ขยขยของถูกกันและฝ่าย
กันขยจะกระกัน ว่ามดลโค โผคง
ก็เพียเขาจอมพลเขาให้จำว่า เมื่อ
ครั้งจอมพล ถอดจากพม่า ก็ให้สม
ภานฉันทเลิกละพม่า เขาขยอย่าง
คือขยขยครั้งนั้น พอดีกับสมา

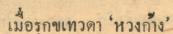
ชิกเสนอกฎหมั่นเข้ามา ผมก็ว่าเข้า
แก้ก็ ขยขยจอมพลขาดน้อย เพราะ
เงิน หลวง นั้นตกมา ไม่ ไ่ดลโค ไ่
ใหม่ การที่โกนเพียขยก็ควร
น้อยไป ควรเอาคนที่ให้มา แต่จอม
พล ไร ๆ ไ่พม่าว่าเอาเรื่องนั้น ให้เพิ่ม
ก็ ขยขยก็ถูกขยขยหมั่น.

พูดไปพูดมา นาดอง ก็คือมือเก่า
แรก ๆ แบบโจรจกดี แล้วก็คืนเคยชอ
กระชากไปไว้ว่า แฉกแต่พินชอน ขยจนแล้ว
เรื่องออกกฎหมายขึ้นในดกขึ้น ว่าเป็นการ
แก้กันขยชอ ก็คือกันไปแล้ว แต่ท.ร.บ.
ประมวลรัษฎากรขึ้นใหม่ก็ระชอหรือไม่ ไ่
ไ่ดลโค ก็ทำที่เอาขยชอ ขยแล้ว แฉกก็
ระชอแต่จอมพล รุกัดถ้าขยแล้ว แต่ดีก็ขึ้น
คนละกัน แบบประมวลรัษฎากรก็ระชออยู่
แล้วความดีก็ระชอขยชอ ขยจนขาดก็ควร
เข้าไว้ว่า นาดองก็ไ่ขยขยก็ดก ขึ้นไปขึ้น
มาที่แก้ความดีไปอยู่ที่กันเอง ที่นั้นมีไ่ดล
ขยกว่าหนึ่ง ๆ ที่มีพม่าระชอขยขย ขยชอ
ไรพม่าระชอ ระชอไว้ไ่ขยมาไว้ให้ขยกัน
ผมก็คิดเลินเล่อจอมพลเขาไปไ่ดีหรือ แต่
ถ้าคิด มดลนั้นขาดไปไ่ดกก็มา ไรจอน โชน
เข้าไ่ไปสอยทรัพย์ หรือขยขยเลิกละ อย่างนั้น
เรื่องสวนไม้ของกองเผ่า ๆ คุณเล่าก็เลิกละจริง
ระชอคนเลิกละ.

ไ่ไ่ดลโค ขยขยขยขย เกาเลินเลิน
พดแต่แล้ว ก็คือขยที่ประจวบไป คงจะ
เข้า แต่ไ่ดลโคไ่ว่า ไ่ก็เลิกละดกเป็น
เลิกละเลิกละ จึงจอมพลว่าผ่านขยขย
แต่ขยขยขย ระชอขยขยขยขย แฉก
ดลระชอขยขย และความระชอขยขยขย
ดล ระชอขยขยขยขยขยขยไปขยขยขย
กันไปขยขยขยขย แต่กับเขาขยขย.ส.ส.
เข้าไว้ว่า หรือขยขยขยขยขยขยขย.ส.ส.
พม่า ระชอขยขยขยขยขย.

(อ่านต่อหน้า ๓๐)

เรามีโอกาสเป็นอย่างไร? รัฐบาล
ต้องสนับสนุนในเชิง คนหนึ่งเมือง-
ๆ ขึ้น เราจึงมีโอกาสหาทุนการ
วิจัยอิสระที่ว่างๆ ไปให้รัฐบาล กับ
อาจจะเห็นได้ว่า เรามีโอกาสข้าม
ขีดขวางโครงการส่งลง แม้แต่ข้อ
ที่เราจะเป็นเมืองนั้น ทรัพยากร
ด้าน ความจำเป็น ทักษะความรู้ แล้ว
ว่า เราจะมีโอกาสยอมรับกับงาน
ที่ขาดทุนเข้า ทั้งที่หนึ่งแห่งโค
ประเทศไทย ในโครงการของเรา

NEWS

กิจกรรมทางเกษตรที่ทำกันดั้งเดิมอยู่นั้น เป็นของจอมพล ป. แต่ผู้คิด
ถึง เมื่อเกษียณไปตั้งเมื่อคราวรัฐประหาร มีจอมพล ป. ผู้ขึ้นครอง
พิมพ์ เพื่อให้เห็นถึงข้อเท็จจริงเป็นแบบฉบับ เหตุแห่งการปฏิวัติประหารว่า
คงจะไม่ไหว จึงได้ยอมเสียสละเจ้ามาเพื่ออยู่สถานการณ์ของชาติไว้
สภาพเขารับกับดั่งเขี้ยวทลายร้อยเท่า.

เราไม่เข้าใจเลยว่า เป็นเพราะเหตุใด
 ฆอณพณ สุนทรพณ วรณทิวาการกระทรวง
 โภษะทิวาโยธะการังคณเป็นปรัญชัย เสด็จ
 หนเล็ดพ้นพิภพฯ หรือฆอณพณ สุนทรพณ
 ภาติกาเป็นเช่นนี้จริง ก็เป็นที่น่าสนใจอย่าง
 ไร ก็เห็นว่าภาติกาเหล่านี้ก็สละนเขาเหล่านั้น
 เป็นเพราะนัยของความแตกต่างของฝ่ายปกครอง
 แม้กับประชาชนทุกชนก็ยอมรับกันว่า

แต่อย่างไรก็ตามเราขอหวังว่า จอมพล ดิน จะรับใช้พวกรักยิ่งของลัทธิปกครองส่วนนี้ไว้ และขงกระชนก
แนบอยู่ ในใจตนเองว่า ถ้าการเกณฑ์ที่ทางได้รับยอมหมายให้เป็นผู้ควบคุมนโยบายนั้น เป็นสมมติของชาติหรือ
ของประชาชนทุกคน เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงสงสัยยาก เป็นเพราะเหตุใดจอมพล ดิน จึงไม่ยอมเปิดเผยผลงาน ให้ประ
ชาชนผู้มีส่วนเป็นเจ้าของร่วมได้ทราบ เพราะกลัวหากจอมพล ดิน มีความรู้สึกไม่เชื่อมั่นว่าคนที่ทำงานใต้กฎประ
ชาชนได้ผล มันก็ควรจะเป็นเกียรติคุณให้กับคนที่ทำงานเอง ไม่น่าจะมีผลเสียอะไร เห็นแต่ว่าถ้าการนี้ๆ จะ
เพิ่มไป้วยความเหลวแหลก แล้วพอได้พึงประสงค์สมควรหรือไม่ สิ่งแน่นอนเหลือเกินว่าเมื่อมีข้อบกพร่องไปแล้ว ประชาชน
จะคงไม่รักผู้คุมคนละประโยชน์ของชาติ ฉะนั้นพฤติกรรมของจอมพล ดิน ย่อมสร้างความแค้นใจแก่ประชาชน
เพิ่มขึ้นอีก.

[illegible]

๒๒ ในสนาม

ต่อจากหน้า ๒๑

แรกฝ่ายนายหลาว อันมีนาย

บุตพณย์ อู่จรวินท์ ทวีตภาคจะเล็ด
ถูกยิง ไม่เชื่อเอาด้วย เพราะ หลาวบอก
มวยสากลไม่เป็นเอาเลย แต่พอฝึกๆ
ไปก็เห็นจริงว่า เลี้ยว ก็เป็นนักกีฬาพอ
ทั่ว ชุมมวยไทยไม่เป็นก็ชักก๊าก
พลากก็ควรโศกเลยแถมก็โศกให้หลวง
หลาวบ่นสาครจนเลยมายัง ขงกลอง
โอ.เค. ให้หลวงหลาวมวยสากลกับเลี้ยว
โศกกว่าหนพนักกอล์ฟกับมวยไทย ในวัน
เสาร์ที่ ๓๑ สิงหาคม ที่ระดมกัน
ศึก "เปรมกมล" ครั้งที่สองระหว่าง
เลี้ยว เอ็มบีเอไทย แรมบิสมกับพันทวี แห่ง
สาครระยองกับไทย และรองแชมป์โลกนูน
สมบัตินวาท อันเป็น ๑ กับ หลาว เล็ดทุทท์ แรม
บิสมบิสมไทย นูนบิสมกับเลี้ยว ผู้ชนะสากล
ไม่มีเงิน จึงจะเข้ามามวยสากลสมัครเล่นกับนูน
บิสม วันเสาร์ที่ ๓๑ สิงหาคม นี้ ผนวกร่วมมวย
ไม่มีอะไรเหลืออีก ประเพณีมวยไทยสู้เสี้ยน
ฉลาม หลาวชนะเลี้ยวเป็นเอกอภิศักก็สนุกกับ
พิธีอยู่เมื่อรุ่งโรจน์ราตรีนั้น

เอะอะครั้น วันนี้สุดที่แพ้ก็ย้อนอีก ๑ วัน
สมทบมาพบคุณ จุกอินทร์ สวัสดิ์ ▲
นายเชน

๒๓ เลือดสีน้ำเงิน

ต่อจากหน้า ๑๘

พิศกรเรื่องกลางอยู่ในกรุงเทพ ฯ เขา
จึงไปร้องขึ้นไปทางข้างๆก่อน ถ้าเห็น
สิ่งนี้จะระงับมือชื่อ แล้วลงนามก็ทำทันที
แต่เขาบอกว่า การตกลงจ่ายเงินทันที
สักบาท โทนี่ของเขางดถึงปานนี้ไปแล้ว
คงระงับความยากถ้าหากเราทำได้ ถึง
จะแพ้จริงแล้วสักทีหนึ่งก็ดีกว่าจะรอ
เงินไปทำอย่างอื่น

เพียไม่เลิกเสียวันหลังหากทำ
อะไรไปขึ้นรถถูกเขาเห็น ก็นายก็
ต้องเรียกเงินจากคนสักคน คือนายเอ็ม
เชนซุก. นายเอ็มเข้าไปตามหาภรรยา
กัมสมศรี จึงให้ยืมเงินจากพี่เขยพ.

ในฐานะญาติๆ ความดีของ
เขา.
กัมสมศรีก็รู้ เมื่อเห็นหน้าแกล
ว้างสูงชัน. แกลบับบับบับอย่าง
นั่นแล้วก็พูดว่า.

"ยังจำคุณโศกไม่ใช่วีรหรือ เรา
ไม่เคยร่วมงานอันป๊อปนักหรือ. เพราะ
ฉันมีไว้ปรืออยู่ทางเหนือ. นพปดอกเขา
ตามควม"

กัมสมศรีก็นั่งอยู่ โศกนั้น
ก็ด้วยความทราบดี เพราะรู้ว่าจะไร
ระที่จะเกิดขึ้นต่อไป.

"ว่าไง ไม่เห็นพูดอะไรอย่างเลว.
ทกไปใช่ไหม?" นายเอ็มถามต่อไป.
"รู้โดยใจว่าฉันอยู่ที่นี่" กัม
ถาม.

"อ้อ, กรุณาสั่ง. หูตาของพวกเรา
เป็นสปีรเบรคกันไหน เธออยู่ที่นี่แล้ว"

"แล้วฉันจะมาทำไม?"
"อ้าว, ก็มาบ้างไม่ใช่หรือ?"
นายเอ็มหัวเราะ "นพปดอกเขาก็ยังไม่
รู้ว่าเธอมาอยู่ที่นี่. เขาถามหาเธอ
แถมแม่. แม่เขาเจออยู่ในฐานที่เรเคย
ชอบบ่นกันมา ฉะนั้นไม่พูด. แต่ฉันก็ต้อง
ขอเธอเสียอย่าง."

"อะไร?" กัมถามเสียง
เซียว.

"ใช่พูดกันฉันนั้น" เสียง
นายเอ็มแซ่ซ้วอย่างเอาการเอางาน
"แล้วก็-ขอเงินฉันให้ดูบ้าง."

"เงินอะไร?" กัมถามตามคาด
ราว.
"อ้าว, ก็เขาขายให้หอจำรูมนี้
สามแสนห้าไม่ใช่หรือ?"

กัมบ่นขึ้น. นึกแปลกใจว่า เหตุใดนาง
เอ็มจึงได้รู้. แต่คงอย่างนั้นเอง. เขาควรจะรู้
ไว้ก่อนไม่ยากนัก เพราะโศกได้ฝากแถมมาให้
เธอเงินสามหมื่นห้าแสน. จุกจะจะไป
พูดให้โศกฟังแล้วก็บอกนางไป ถึงพูดเรื่องนี้
ก็ดีกว่าการปฏิเสธ ไม่เป็นไรหรอก จึงเล่าขึ้น
เร็ว.

"พูดว่าเสียหน่อยสิ" พูดอีกว่า "จะ
เอาเท่าไร?"
"ครึ่งหนึ่ง" นายเอ็มตอบอย่างทื่อ
ตา.

"อะไรครึ่งหนึ่ง. ไม่มากไปหรือ? ฉัน
แถมให้เธอครึ่งหนึ่ง" กัมพูดเสียงเย็น.
"มันคือไปเสียครึ่งหนึ่ง. ฉันควรจะเอาให้
มันครึ่งหนึ่งว่า มันไปเสียครึ่งหนึ่งไปหรือ?"

เมื่อจุกพูดเช่นนี้โศกก็พูดอะไรอีก
ในใจว่าหากเธอมีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือมีปาก
บุญมีมือของเขามาประคองก็แล้ว แต่อย่าอย่าไร
จึงจะมีปากได้ ในบ้านของสมศรี การมีปาก
บุญเป็นมีปากเท่านี้เพราะเธอยังเป็นภรรยาคน

ใจหาพร้อม. ก็หาว่าสิ่งนี้จะหาซื้อก็หาซื้อไป
ก็คิดกันเป็นพูดขึ้นอีก.

"ว่าไง? ทกลงหรือไม่ตกลง ถ้าไม่ตกลง
ฉันจะไม่บอกที่ปด."

"นี่คือคำขาดแล้วล่ะ" ซึ่งนายเอ็มคิดว่า
กัมเขาไม่ใช่ว่าจะปฏิเสธได้. หลาวเขาอีกจะ
บอกอย่างอื่น. โศกนั้นเองส่วนแรกหนึ่งก็
วางขึ้นในสมอง.

"ได้. แต่ไม่ใช่เงิน."
"เซ็ก?"
"ถูกแล้ว."
"เงินอะไร?"
"เงินไปฝากในชื่อของเงิน."
"ชื่ออะไรไปฝากในชื่ออะไร?"
"ไป."
"ไปอะไรไปไหน?"
"ไปข้างนอก."
"เมื่อไหร่จะคืน?"
"คืน."

"เอาเงินคืน" กัมเอ่ยขึ้นแล้วถาม
การ "เมื่อไหร่จะคืนไปคืนในไปไหน?"
"ไม่ไปไหน. อย่างนั้นจะคืนไปหา
โศก. เรียกว่าเอาไปคืนให้โศกดีกว่า"

"จะคืนให้เธอเอาคืนไป ฉันไม่ไปซื้อ
ให้คืน."

"ก็คืนสิ. แต่ทำไมกำลังพูดกับฉันเรื่อง
เซ็ก"

"ก็เรื่องเซ็กนี่. ฉันต้องการจะบอกว่า
จะเอาคืนไปให้โศกเอาเงินไป."
นายเอ็มพูดทางของหน้ากัม
แล้วหัวเราะ.

"เอาไปให้? โรงหนัง? รถกับ
ใช่ไหมละ? ฉะนั้นรู้โดยใจว่าเธอจะ
ไป."

"ฉันไม่ไปฉันทัก. ก็ถูกแล้ว
กัน. ฉะนั้นฉันก็ไปไหนได้หมดหรือ.
กรุณาอย่าพูดกับฉัน."

นายเอ็มหัวเราะเสียงก๊าก.

"รู้หรือไม่ว่าหรือ? รือชานนั้น
ก็พูดกันง่ายเข้า. เอาเขาเป็นลูกคน
อะไรโศกเลียมไทย ฉันไม่รู้หรอก. คน
นั้นเห็นชอบใจเรื่อง. ฉะนั้นฉัน
หน้าว่าฉันขายหนังสือพิมพ์ทางขวามือ"
"ตกลง. ฉะนั้นฉันจะลงใจ
หนังสือพิมพ์."

เมื่อเกิดกันนั้นเมื่อที่พอแล้ว นาย
เอ็มก็กินแล้ว กลับออกไปข้างนอก
ในใจ. กัมเขาก็ยังคงก๊ากขึ้น แล้ว
เริ่มก๊าก. นอนอยู่ก็ก๊ากก็พูดออกมา
ได้เพราะมองเห็นหน้ากัม ว่าจะทำอะไร
ต่อไป.

กัมขายอยู่จนถึงเวลาคืน กลับขึ้น
แท็กซี่ตรงไปยังโรงแรมไทย. ถึงหน้าโรง
เวลา ๑๕.๕๐. จึงเข้าไปขึ้นเครื่องผู้
หน้าบ้านขายหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นที่พัก.
ยืนอยู่เช่นนี้ครึ่งหนึ่ง. คนที่เห็นนั้น
เข้ามาถามเขาเพราะใกล้เวลา ภาพยนตร์
แสดงแล้ว. กัมถูกเรียกไปเกือบค
สแตนด์สำหรับตั้งหนังสือ. จึงเบี่ยงตัว
จะเข้าไปใกล้อยู่ทางเคาเตอร์ วันขาย
โศกกับ. แต่คนโดนนั้นดูสาวก็ตึงต
ดะจึงจึงคิดกับเห็นใจ.

เบื้องหน้า ห้างออกไปประมาณ
สองวา. นายปดอกก็ตึงตึงแกล
คนตรงเข้ามาทางสแตนด์. สิ่งหนึ่ง
คือพิมพ์. ▲

(โปรดอ่านต่อไปในฉบับหน้า)

บริษัท **บล. ฮอสปิเทล** จำกัด

ข้างโรงพยาบาลศิริราช นคร

โทร 23626

เสียงฝ่ายค้านเหมือนเสียงจิ้งจอก:

ในการให้สัมภาษณ์แก่หนังสือพิมพ์

เมื่อสัปดาห์ก่อน ท่านจอมพล

พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี หัวหน้าพรรคการเมืองสภาได้กล่าวว่า "เสียงฝ่ายค้านเหมือนเสียงจิ้งจอกเท่านั้น ไม่มีความหมาย" การที่ท่านกล่าวดังนี้ ถ้าถือตามความเข้าใจของสามัญชนแล้ว ก็ถือเป็นการปรามาทะเลียบทลายพรรคฝ่ายค้านเอาซึ่ง ทุพญา อันลึกประเพณีของระบอบประชาธิปไตยที่ถือว่าพรรคฝ่ายค้านย่อมมีคุณประโยชน์ต่อสภา ทั้งยังถือคุณให้เกียรติเรียกว่า "ฝ่ายค้านของพระมหากษัตริย์" นอกจากท่านจอมพลเองก็เคยยกย่องฝ่ายค้านเมื่อท่านกล่าวประโยคนี้ในวาทะพิธีประชุมสภาคราวว่า เป็นกำลังที่ช่วยให้ความเอื้ออิดการสถาปนาในปวงกิติเพราะเป็นที่ทราบกันว่าฝ่ายค้านเป็นเครื่องมีอิทธิพลหนึ่งเหมือนกันเครื่องห้ามล้อ ที่จะมีให้รัฐบาลดำเนินการไปโดยลำพังหรือผิดพลาดขัดข้องคืบคาน หากท่านนายกรัฐมนตรีเห็นวาทะของฝ่ายค้านเป็นเหมือนน้ำจืดก็เกลียดไม่ต่างเสียแล้ว ก็แปลว่าเผด็จการได้ยึดกลาเนกมาถ่วงขึ้นโดยที่พระทนต์อันมั่นคงมากมายนั่นเอง.

ผู้ใดที่ทรงยินยอมประนีประนอมของสามีสถาบันท่านอง ชาตของไทยคงเคยได้ยินว่าเมื่อพระนางมัยอานัต นีฮือรพลาจากนครเม็กกะมาเมืองมิดินาเข้าไปพร้อมอยู่ในท่าแห่งหนึ่ง แผลงมุกก็มาชักโยกป้ากัณฑ์ไว้ พวกอันพาลศัตรูของพระองค์ติดตาม เค้นเข้าใจว่าพระคาสดคงไปซ่อนตัวอยู่ในที่นั้น ครั้นเห็นแผลงมุกชักโยกอยู่ก็เชื่อว่าคงหนีไปเข้าไปหลบซ่อนอยู่ในนั้นเป็นแน่ พอละเลยไปไต่ถามเสีย จึงถูกทักกับอะไรพาลจึงเอาท่อนขว้างเข้าไปในท้ายอุ้งมือพระคาสดพระนางมัยอานัตจึงเดินแตก ดังนั้นมุลมิลก็เกิดพลางจึงเกลี่ยขงซึ่งจากมาจนตรบมาเท่าทุกวันนี้ ถ้าอื้อเสียงจิ้งจอกในเรื่องนี้ก็ว่าอยู่เหมือนกัน ไม่ใช่ว่าโดยเปล่าประโยชน์แต่กลับกลายเป็นโทษแก่พระนางมัยอานัตขึ้นโดยสมใจของอันพาลผู้คิดร้าย เมื่อเช่นนั้นจะว่าเสียงจิ้งจอกไม่มีความหมายอย่างไรได้.

เมื่อกล่าวถึงเสียงฝ่ายค้านมีความสำคัญเพียงใดหรือไม่็นสำหรับสภาสามัญชององคาการเรียกว่า "ฝ่ายค้านของพระมหากษัตริย์" แล้ว ยังให้ถึงเกิดเหตุหน้าฝ่ายค้านปะทะ ๒,๐๐๐ ปอนด์สเตลิง หรือเท่ากับเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ย่อมทราบกันเป็นอย่างดีของนักประชาธิปไตยว่า รัฐบาลพยายามที่จะรักษาความกึกก้องของฝ่ายค้านอยู่เสมอ และฝ่ายค้านก็พยายามไปเกินขอบเขตของรัฐบาลทุกโอกาสไป ซึ่งเป็นหลักการธรรมดาของสภาผู้แทน เป็นการเพิ่มพูนชีวิตชีวาของสภาให้เข้มแข็งและสนใจหาวิธีการประชาธิปไตยยิ่งขึ้น พรรคที่มีเสียงมากในสภาย่อมเป็นรัฐบาล ฝ่ายค้านที่มีเสียงน้อยกว่าก็จำเป็นต้องติดตามลิดและหน้าที่ของข้าที่ประสงค์จะความคิดเห็นและโน้มน้าว ซึ่งตามระบอบประชาธิปไตยรัฐบาลและฝ่ายค้านย่อมผูกพันกันผูกผลกันจึงอยู่กลไกไปโดยรัฐบาลกลไกนั้นฝ่ายค้าน และฝ่ายค้านกลไกมาเป็นรัฐบาล เธอเป็นทิวอิสัน อภิการรัฐมนตรีมหาดไทย และต่างประเทศของพระบรมวงจรรองอยู่โดยอันไว้ในเรื่อง "รัฐบาลกับสภาผู้แทนราษฎร" ตอนหนึ่งกล่าวว่า "ระบอบการโง่เขลาซึ่งที่สุดที่รัฐบาลจะเห็นว่าความคิดของฝ่ายค้านนั้นเป็นผิดเสมอไป ทั้งฝ่ายค้านก็เหมือนกลไกซึ่งมีประโยชน์จริง

เสียงและความคิดเห็นของรัฐบาลด้วย กันนั้นในสภาองคฤหาระเห็นถูกพินาศหลายเรื่องที่ถูกคัดออกมาได้ด้วยความเห็นของฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้านร่วมด้วยกัน เมื่อสิ้นขงคำไว้ครั้นว่า "ไม่ว่าทำก็ตามปรามการโต้เถียงหรืออภิปรายกันในสภามิฉะนั้นขอเช็ดข้อนี้ด้วยไม้ข้าง หรืออีกก็ทักทักไกรมสีกเพี้ยงโลกก็ทัก" ควักตัวว่าการโต้เถียงกันอย่าถึงพิรุณจึงจะขึ้น เป็นสัญลักษณ์แสดงความมั่นคงของสภา

ดังนั้นแล้วรัฐบาลไปเพื่อว่า เสียงฝ่ายค้านในอังกฤษก็เกรงเหมือนกัน เธอเตือนคนไปเปรียบกับเสียงเครื่องจานแล้ว ในเมืองนี้เองหรือพวกอื่นหรือพวกนี้ด้วยซ้ำ เพราะรัฐบาลก็ต้องเป็นฝ่ายค้านเข้าในบางวันเหมือนกัน.

เรามีการอะไรเอ็งที่นานเอกรัฐมนตรีกล่าวเช่นนั้น บางทีจะกล่าวไปจนกระทั่งต้องฉุนเฉียว เพราะในวันหนึ่งพรรคมินิสเตอร์กลับมาเป็นฝ่ายค้านก็ได้ เว้นแต่ท่านจอมพล รัฐบาลของท่านจะอยู่ในชั่วชีวิตอีก ๕ ปีก็อาจเปลี่ยนการโดยรัฐสภาที่มี ส.ประเทพบเป็นระบอบที่จนอยู่ตลอดไป อย่างไรก็ตามบทนี้ถือแต่เพียงอย่างนี้ ปรากฏ บทนี้เสียงจิ้งจอกอยู่ตามเหมือนกัน.

คดีเอิกเกริกของอธิบดีกรมป่าไม้:

ขณะนั้นข้าราชการประจำที่ยังมีความซื่อ

สัตย์ต่อหน้าที่ ได้พากันจูงเงาบนเขา

เมื่อได้เข้าช่วงสนสีดิมพิทักษ์คุณ เทียม คมฤช อธิบดีกรมป่าไม้ได้ถูกย้ายอย่างกระทันหันที่หัวพิธีการการไปแล้วนั้น และประชาชนพลเมืองก็พลอยเศร้าสลดใจไปทั่วเมื่อได้ทราบเหตุการณ์อันแสนวิบัติที่เกิดขึ้นในวงงานราชการข้อใหญ่ใจความที่รัฐมนตรีว่าการเกษตรการย้ายคนเทียมไปช่วยราชการขัดกักระทรวงนั้นเป็นเรื่องของการขาดการศึกษารัฐมนตรี ในเรื่องของการที่สหประชาชาติไม่เลือกชื่อนี้ของอธิบดีหัวหน้าเป็นอธิบดีกระเบียบ ซึ่งควรคั้งเป็น อธิบดีของคณะรัฐมนตรี เท่านั้นเป็นต้นไป พอลาไปยังสิ่งใดก็มีรัฐมนตรีที่คำสั่งย้ายก็ถามออกมา แล้วในลักที่ขอถามมีการสั่งให้ ได้สวนความผิดอีก ๑๓ คติ และบัตรสนเท่ห์อีก ๓๐๐ ฉบับ โดยคณะกรรมการ ซึ่งเป็นเรื่องผู้ชันมาภายหลัง แต่ข้อสำคัญของเรื่องทั้งหมดคือว่า เหตุที่ทำให้เอกชนเข้ามามีรายนั้น เป็น แผนการกินป่าไม้กันอย่างโหด โดยที่กระทรวง เอาจินเข้าพรรคคมนตรีสภา ซึ่งหนังสือพิมพ์เสนอข่าวว่า เป็นคำพูดของท่านจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ซึ่งงานที่ประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม.

เราไม่คิดใจว่าอธิบดีกรมป่าไม้จะอธิบารวถึงหลวงวังหรือไม เพราะเป็นเรื่องของกรมการที่จะทำการได้สวนหาสวนวังหรือไม่ เราจะขอวิจารณ์แต่เหตุการณ์เฉพาะหน้าเท่านั้น ตามระเบียบที่ควร รัฐมนตรีว่าราชการยังอยู่ข้อใดที่ถือว่าไม่ ถ้าเป็นการเข้าราชการเพื่อประโยชน์แก่ราชการแล้ว เราคิดว่าทำได้ แต่ถ้าเป็นการย้ายเพื่อทำการปลดแล้ว ไม่ถูกต้องนั้นเป็นแน่ เพราะเป็นตำแหน่งที่อยู่ในระดับถือได้ว่าเป็นพระบรมราชานัติ โดยเฉพาะเรื่องนี้เราได้ทราบคำสั่งย้ายของรัฐมนตรีนั้นด้วยคำที่ ให้รองอธิบดีทำการแทนจนกว่าจะได้หาบุคคลที่เหมาะสมเป็นอธิบดีได้ จึงเป็นเจตนาที่ชี้ให้เห็นว่าเอกเทศมออกจากตำแหน่งอธิบดีนั่นเอง.

อนึ่งคณะกรรมการที่ได้อ่านอธิบดีกรมป่าไม้ก็ควรรู้ พึงดูตามข้อมีผู้ทศมนตรีคือ ท่านรัฐมนตรีว่าการเกษตรคืบคานที่แห่งการสมการมการนอกนั้นเทียบตามตำแหน่ง ก.พ. ถ้าท่านไว้ใจว่าคำกล่าวอธิบดีทั้งสน ที่ทางคนกระโงในลงรอยกับอธิบดีมาแต่ก่อน (อ่านต่อหน้า ๑๔).

၈၇ ၈၈

สุชาวรมย์ ผู้พิพากษาอีกผู้หนึ่งก็ออก
นั่งบัลลังก์ ๑๔ บัลลังก์ก็เคยใช้พิรา
ผนวกอีกบุญแล้วอันความนี้ ชัย
ของศาลฎีกาในคดีนี้ ม.ร.ว. ก็ถูกทูล
ยก ๒ คน พ้องกับคำให้การเลือกตั้ง
เมื่อ ๒๒ ก.พ. ค.ศ. นี้ ว่าชักรอรัญ
บุญนาร ๑๑๕ เพราะรัฐธรรมนูญ
ม. ๑๑๕บัญญัติว่า ส.ส.ประเภท ๑ และ
ประเภท ๒ จะต้องมีจำนวนเท่ากัน แก่
การเลือกตั้ง เมื่อ ๒๒ ก.พ. เลือก
ส.ส.ประเภท ๑ เพิ่มขึ้นเป็น ๑๖๐ คน
ส.ส.ประเภท ๒เดิมมี ๖ คนเลือกตั้งเพิ่ม
เป็น ๕ คน ส.ส. ชนบุรี ๒ คน เลือก
เพิ่มเป็น ๓ คน.

คดีนี้ฝ่ายใดก็ได้ ผู้ว่า
การจังหวัดพระนคร, จอมพลป.พิบูล
สงคราม ถนัด ส.ส. พระนครสังกัดพรรค
เสรีมนังคศิลาอีก ๖ คน และ ส.ส. ชน
บุรีอีก ๓ คน. แต่ฝ่ายใดจะไม่ไปศาล
คดีนี้ทนายไปแทน.

ศาลฎีกาวินิจฉัยชี้ขาดว่า คดี
คำมีอำนาจวินิจฉัยได้ เพราะถูก
ทนายรัฐธรรมนุญและทนาย. เลือก
ของฝ่ายใดชนะแล้ว แต่ในคดีนี้ฝ่าย
ฟ้องได้ชัยชนะ ส่วนข้อพิพาทเรื่องจำนวน
ส.ส.ประเภท ๑ และประเภท ๒ นั้น
ประชุมศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ส.ส. ประ
เภท ๑ และประเภท ๒ จะต้องมีความ
เท่ากันเฉพาะครั้งแรก เมื่อประ
ภาการใช้รัฐธรรมนูญ (๒๔๕๕) เท่านั้น
หลังจากนั้น ส.ส. ทั้งสองประเภทไม่
จำเป็นต้องมีความเท่ากัน.

แต่ ส.ส.ประเภท ๒ เพิ่มขึ้นหรือ
ลดลงไม่ได้ เว้นแต่จะแก้ไขข้อม
ได้ตามมาตรา ๑๑๒ เท่านั้น.

อนึ่ง มาตรา ๑๑๒ หนึ่ง หาถูกชี้ขาด
ว่าตาม กม. รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๖
การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ให้เป็นไปตาม กม. เลือกตั้ง เมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๒
ให้ถือจำนวนตามเดิม เป็นเหตุ ในการเลือกตั้ง
ส.ส. ประเภท ๑ ดังนั้นการเลือกตั้ง ส.ส.
ประเภท ๑ เพิ่มขึ้นเป็น ๑๖๐ คน คือ ส.ส.
พระนครและชนบุรี ๕๓ คน ส.ส. ชนบุรีเพิ่มขึ้น
เป็น ๓ คน จึงไม่ขัดรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด
ด้วยเหตุนี้ ศาลฎีกาพิพากษาให้ทุกส่วน
คำวินิจฉัยเป็นอันยุติ.

องค์พิพากษาฎีกาทั้งสอง พระอารามมณีนี
ลาภวิฤตถาวร, หลวงจักรปาฬศิริวิสุทธิ
และพระคุณคณาธิปทาน.

พอสภาผ่านคำวินิจฉัยเสร็จแล้ว
สภายุคสมัย น.ส.พ. กางเขน ถัดม
ม.ร.ว. ก็ถูกทูล ข้าราชการ แสดงความ
คิดเห็นต่าง ๆ นานา บางคนก็บอกว่า
ม.ร.ว. ก็ถูกทูล แพ้คดีไม่เสียใจ
เพราะรัฐบาลแห่งนี้ ส.ส. ๒ เพิ่มขึ้น
ไม่ได้ บางคนก็ว่า ม.ร.ว. ก็ถูกทูลไม่
แพ้ไม่ชนะเป็นอัน "ทิ้ง" กันไป
ตัวใจท (ม.ร.ว. ก็ถูกทูล) เอง
กล่าวว่า "คำวินิจฉัยนี้เปรียบเหมือน
เราขอรถแล้วเขา เขาคิดผิดคิดนึก
เมฆหายได้ -- เออ! ดีเหมือนกัน."

พอสภาวิเคราะห์ข้อ
ข้ออย่างไรก็ดี คำวินิจฉัยของ
ศาลฎีกา คงกล่าว - ในใจทวน -- ใ
ช่วยแก้ปัญหาสถานการณ์อันซับซ้อน
ไปเป็นอันมาก. ทำให้ระบอบรัฐ
บรรเทาพาลลงเป็นอย่างมาก. เพราะ
ว่าเมื่อศาลชี้ขาดเช่นนี้ สภาทั้งสองไม่
มีความไปเป็นข้ออื่น หรือหาจะ
มีความ หากแต่ให้คำวินิจฉัยของ
ศาลเป็นข้อที่ฐานก็เป็นได้.

เช้าวันที่ ๑๑ ก.ค. คณะ
มนตรีมีการประชุมกันที่นายรัฐมนตรี
จอมพลทวน ร.ม.ค. ให้คนโทรศัพท์
บอกไปยังกรมประชาสัมพันธ์ ให้กรม
ประชาสัมพันธ์ เอาใบเครื่องเสียง
ที่ถือเสียงคำวินิจฉัยของศาลฎีกาไป
ที่ท่าเนียบไต่ให้พี่น้องไทย.

และในการประชุม ครม. วันนั้น
ที่ประชุมก็ให้พิจารณาถึงเรื่องจำนวน
ส.ส. ประเภท ๒ นี้ว่าอย่างไร
มีรัฐมนตรีบางคน ระกักให้เสนอ
เรื่องให้สภาให้ความเห็นให้ ไท โดยอ้าง
ว่าการที่ความในกฎหมายรัฐธรรมนูญ
ระบอบทำโดยสภาผู้แทนราษฎร.

แต่รัฐมนตรีบางคน ไม่เห็นด้วย
กับความเห็นที่นักค้านศาลของรัฐมนตรี
ผู้หนึ่งนั้น เสียงของกรมส่วนใหญ่
ยอมรับเมื่อคำชี้ขาดของศาลฎีกาว่า
เป็นการวินิจฉัยที่ชอบแล้ว และคว
รร่างเรื่องการขอแก้ไข ส.ส. ประ
เภท ๒ เพิ่มขึ้นได้แต่เพียง.

ตอนนั้นจอมพลทวนหัวนี้ พินใจถาม
คนอื่นจอมพลทวนหัวนี้ พินใจถาม

เชิงปรารภ ก็ยอมพลนึ่งสุกทอง
สุดท้าย ชนบุรี ร.ม.ค. กล่าวยาว
"ว่าใจ! ศาลข้างใหม่ไม่ได้ ก็ไม่
(ส.ส.) อีกคน."

จอมพล สุภคิ เนะระตตอบว่า
"ศาลข้างแล้วก็ควรเป็นไปตามศาล"
ร.ม.ค. ผู้คนในคณะรัฐมนตรีไม่
มีใครค้านอีก จึงเป็นอันว่า คณะ
มนตรีมีมติเห็นชอบด้วย กับคำชี้ขาด
ของศาลฎีกา ความที่กระทรวงยุติ
จะเสนอเรื่องให้สภาให้ความเห็นอัน
จริงใจไป.

แต่มีข้อของกรม. นี้ยังไม่เป็นข้อ
แผนการภายในของยังไม่มีการ
รัฐบาลจะเสนอเรื่องการแก้ไข ส.ส.
ประเภท ๒ เพิ่มขึ้น ไปให้สภา ให้ความ
เห็นเปล่า ๆ

ครั้นแล้ววันรุ่งขึ้นจากนั้น ศาล
จากที่อ่านพิพากษาที่ ๑๑ กรกฎาคม
ค.ศ. อันเป็นวันประชุมสภาผู้แทน
ราษฎร ถึงกับ ส.ส.ประเภท ๒ "หัว
หมอ" ผู้หนึ่งแสดงภูมิปัญญาการวิ
ฉัยของศาลขึ้นมากับ ส.ส. "หัวหมอ"
ผู้หนึ่งก็ออกเถว... "เฮ้! ขอโทษเด
ครั้น... นายสุวิชัย พันธุเรขรุ ที่
พูดขยาทุกฝ่าย ของพรรคเสรีมนังค
ศิลาและร.ม. นายสุวิชัย ให้สัมภาษณ์
แนฟ. ที่บริเวณสภาว่าศาลฎีกาไม่อา
นาจะวินิจฉัยชี้ขาดเรื่อง ส.ส. ๒
เพิ่มเลย ตามรัฐธรรมนูญมาตรา
๑๑๒ ขอบว่า การที่ความไม่บัญญัติ
กล่าวนั้นเป็นอำนาจ ของสภาผู้แทนรา
ษฎรเท่านั้น กันจนเท่าที่ศาลฎีกา
วินิจฉัยไปแล้ว จึงเป็นเพียงความเห็นของ
ศาลเท่านั้นไม่ใช่การให้ความเห็น
กับทุกฝ่ายพรรคเสรีมนังคศิลา จึง
ประชุมพิจารณาเรื่องเลือกตั้งแล้ว
พรรคเสรีจะสั่งให้สภาให้ความเห็น
อย่างหนึ่ง ๆ

นายสุวิชัยบอกว่า เสรีในกรม
ร.ม.ค. ว่าการที่จะประเศระจะเป็นผู้เสนอ

เครื่องเข้าประชุมพรรค ถ้าเสรีใน
กรมไม่เสนอ "เสียดังออกกรม" สุวิ
ก็จะเสนอเอง.

เมื่อจบข้อวินิจฉัยประกาศข้อ อันเป็น
เรื่องซึ่งให้ที่ประชุมตกลงกันในวัน ต่อไปอีก
เนื่องด้วยปัญหา ส.ส.ประเภทหนึ่งเรื่องซึ่งให้
หรือไม่ใช่ในขอบ. แต่ก็มีผู้ชี้แจงจาก กลุ่ม
ค้านศาลฎีกาว่า -- ไม่ชอบบัญญัติและ
จะเสนอเรื่องให้สภาให้ความเห็นต่อไป.

เฉพาะอย่างยิ่ง นายสุวิชัยบอกว่าพรรค
เสรีมนังคศิลาจะเป็นฝ่ายให้สภาให้ความเห็น
เป็นจริงนี้ ก็ตามความว่าพรรคเสรีมนังคศิลา
ไม่พ้นขอบเขตกับกรณีของพรรค พรรค
เสรีมนังคศิลาต้องการจะแก้ไขให้ไปฝ่ายนั้นพอ
ข้างนี้เพื่อข้อใดไป ประจวบ ทศกันที่พวก
"สภา" นายสุวิชัยและพรรคเสรีมนังคศิลาเป็น
ส่วนใหญ่ ทศกันที่พวกอีกเป็นพรรคเสรี
ศาลเป็นอิสระแต่แห่งพรรคเสรีธรรม เมื่อศาล
พิจารณาแล้ว -- ไม่ชอบจึงสั่งไม่ยอมเคารพศาล
ก็เช่นเท่านั้น.

กณณของพรรคอุดมธาดาอีก ตกกล่าว
ไปอีกซึ่งก็คือกณณของรัฐบาลนั่นเอง.

SYRUP METHIOVIT
 ขี้. ยี่ห้อเมธิโอวิท
 เพื่อให้อึดขึ้น

- ขี้หรับเมธิโอวิท**
- บำรุงประสาทหัวใจ
 - แก้อ่อนเพลีย เหนื่อยหน่าย
 - หันเหมือด จิตดีชุ่มชื้น ไม่
 - สัมใจลา
 - เปลี่ยนอารมณ์ขี้เมาให้สดชื่น
 - และผ่องใส
 - กระตือรือร้นหนักที่ต่าง ๆ ของ
 - ร่างกายให้ปฏิบัติงานดีขึ้น
- รับประทานครั้งละ ๒ ช้อนชาวันละ ๒ ครั้ง
ผลิตโดย

บริษัทโฮลซ์
 แทบี่ประเทยเยอรมนี
 ทัพแห่งสำนักที่ ขี้พาชาติคอล
 คุ้.ป.ณ 662 พระนคร มีแท่นทำยา

என

หฺวัง - นีน" โห - หอยบ่ แคว้นโห บั้น
ช-โหชบ่เอาไฉ่ วรีไท่ "นีน" โหชนม
โหชอย่างวีรทิน ที่บ่เอาชบ่เอาแะบั้นบั้น
บั้น แล่นตักพิวระแล้วบั้นบั้น ตั้งใจ
บั้น แล่นตักบั้นตักเอาวรี โห - "นีน" โห
บั้นระหว่างวรรณ ตอวรรณตักบั้นเองไม่
แล่นมาเอาไฉ่ นีน" ของวรรณ นีน
ช"นีน" วรรณตักจริง ผู้แทนวรรณ
นีน" วรรณตักคน หากเป็นพรรคบั้นเป็น
บั้น" วรรณตักบั้น

พระเจ้าเวียง "บัน" ให้อคุณ
พึ่งกับขบขัย โข "บัน" โข คือ
เมืองนี้สองวันมาถึงพักณวิหาร จั
ทวักเกือบทองหัตถ์กุด "บัน" เจ้า
ให้อย่างหนาเชียว โขทพพรคัลลิต
ผู้บริบูรณ์ท่านมั่งคั่งได้อาน แก่หนึ่ง
ลือมาพึ่งสาวบุชาติ ให้อาพหังสือพิพ
รัฐชาติอดกลไยเผยแพร่มหาชนก, มั่ง
คั่งให้ลูกเกรวณกัเรียน นิชมมชอย
พนดิลหะทวีธาต ถ้าโมธอุทิดาม
นี้เกิดแก่เรียนในความปกครองของตน
ก็จะได้รับ ความล้ำยากนานาประการ
และสัพพิมพระเอก "โอโรธราภา"
ผ่านบุรีลลอลุสถอดโยงทั้งจังหวัด
เป็นกัโรโก ในชั้นแรกนี้เอาคนทั้ง
ทวักเจียงใหม่ก่อน เพราะเป็นจังหวัด
ที่จะให้มีการเลือกตั้ง อเมธน นายพ

“เกอจิง” ประมวลกฎหมายซึ่งกลายเป็นโมฆะไป ช่วงนี้กำลังฟื้นฟูกิจการขึ้นอย่างซบเซาเหมือน พรวกการเมืองวิบัติลง ทั้งการให้ประชาชนเข้าในรัฐบาลด้วย “โกโรบะวัน” ซึ่งเป็นเสนาบดีทั้ง “บะหน้อย” ทั้ง “ซันมุต” ราษฎรได้ขึ้นรับมาพบใหม่ในไพร่ นานกว่าใช้เนิ่นกว่าทนายจารย์ จึงแจ้งคดีการวิวาทวิวาทกันที่วัดแต่เนิ่นมาละ ข้าเฝ้าก็เห็นเหตุยุ่งงมความก็ จอหงุดหงิดแล้วความก็แพ้นัยน์ วิบัติเนิ่นพิศต่าง, ขอร้องขอจึงคิดนัยน์ ไม่ให้ความเนิ่นมาละให้เรวกว่านี้เห็นลึกลับเสีย นอกจากในคดีโทษความผิดของชนเกินกว่านี้ก็เฝ้าเห็นความเนิ่นมาละ เพราะคดีว่า “โม” ข้างหนึ่งหรือการ “โม” ให้คำพิพากษาพิพากษาไว้แล้ว

เรื่อง “บัน” อย่างที่กล่าวนั้น
โศกโศกไม่พวกร ษัณเฑียรเรื่องหนึ่ง
เรื่องคือ เวรเมื่ออยู่ใกล้กันมาก
มากดลวงเจ้า “บัน” อันเป็นการมรร
กษณ์เปรียบเทียบ มีอยู่ต้นตำหรับ
ท้าวสุทนต์มีนาม “บัน” เสีย
อันขึ้นหน้าจะขับไล่ให้พ้นไป ถึง
จนกว่าจะแก้คำแห่งนี้ไม่ได้ คงจะไว้
เข้าประจำกรมทวารไปเลย มีชื่อสั้น
ที่มรรกษณ์ทุกเจ้ามานมกถกกันว่า
“คราวนี้ถึงทีพลเอกโบย กัน
ได้เถื่อนเงินเถื่อน และขอเงินเขม
ยังไม่พอไว้ การกินข้างนี้ละไว้ถ้า
ไม่ให้อีกกินดูจะยังมี ให้ขาดคามือ
ก็เลยไป”

อธิบดีกรมธนฯ ไม่ยอมให้มัน
กินป่า เจ้าสุรนนจึงโผล่มอขนมมา
“บ๊บ” เจ้าให้อย่างเต็มรักไปเลย!

ผมมาทอดทิ้งเรื่องนี้แล้วรู้สึกท้อใจ ที่
"เรา" ก็กลับมาท้อใจว่า "เมื่อถึงทีที่" จะกินป
ไม้จากพืชพื้นบ้านๆ ขึ้นเมืองไทยเป็นอะไร
ไปเสียแล้วหรือจึงปล่อยไป ทворอกจึงมาพบ
จึงพบว่า "เรา" มาเอาอยู่ได้... เมื่อโลกจะหมด
นารายณ์หรือเราเสด็จลงมาจับได้ไป เสียชีวิต
หรือว่า "คุณ" นั้น "คุณ" ท่านจึงปล่อยไป
"เป็น" เล่นกันอยู่อย่างสนุกสนาน น่าสนใจเหลือ
เกิน...

พระฉายา :- การเลือกตั้งใน

๑๕๔๕ เป็นบท “สกลปรกโศโอรก”

ที่สุด กล่าวกันว่าคณะรัฐบาลคิริโนยอม
ให้แก่มะเร็ง “นกกับหน” มีสิทธิใช้
เสียงเลือกตั้งได้ ทั้งนี้เพื่อจะนำตัวเข้า

มาเป็นรัฐบาลให้ได้ เหล่าอันชพาลมีอา
วุฒพรหมสรรพเผ่าพิทักษ์หน่วยลงคะแนน

□ แหม่นไช้ไช้

ต่อจากหน้า ๑๗

เงินหลวงมาใช้บ้างหรือเปล่า คอบอย่าง
ไม่ละอายใจว่า ถ้าไม่ทำแล้วจะมาเป็น
ส.ส. หาอะไรกัน"

เมื่อพูดถึงความทวิติในวงการ
รัฐบาล (สมัยศิริโน) แล้ว มีคนท

เขย่นขยักจนพรวดว่า “บ่รักโซโซมีระลอก
เลที่จะประกาศอย่างโง่งมว่า โปโลอีรุมล
เป็นฝ่ายอันประชาชนเสียจนมันแล้ว ความ
สงบจะจะมีต่อโลกมัน มันจะยังคงเกิดเหตุ
วุ่นๆขึ้นแน่นอนในเวลานี้” ซื่อไม่ถอยที่
สุดท้ายคือ การสิ้นประชาชนเป็นไปยังเกิดเม
ใดที่ไม่มีใดสักจักการอย่างใด มันเป็นการต
ตบประชาชนด้วยการอ้างความรักชาติ ขึ้นม
หน้า ซื่อจึงมีอารมณ์เสียว่า “ประชาชนเอน
เอียงเข้าหาพวกคอมมิวนิสต์มากขึ้น”

ผมรู้สึกว่ามีอยู่คนหนึ่ง “ถูก
เล่น” สมมติเธอเกิน (แต่คงไม่ถูก
เล่นคนเดียวคนเดียว ในบรรดาพรรคพวก
ไทยเวลานั้น) นั่นคือคนที่เลวอกกว่า
เลวอกทั้งใน ๑๙๔๕ ซึ่งผมเขียนไป

ตรวจถ่ายตาประกอบแว่น

ด้วยเครื่องตรวจล่อที่ทันสมัยและช่างที่ชำนาญ
มีกรอบแบบแปลกๆ ทันสมัยให้เสียหลายชนิด

บริษัท เยาวราช จำกัด

ถนนเขาวราช พระนคร (ตรงข้ามโรงหนังศรีเขาวราช)

“คณะวิเนอรัลซึ่งเป็นคณะของแอลบีโด
คิริโน...”

ยายใจรักความแก่ใจโง่ซบงกชคือ
 ว่าพวกขบถขัดเสี้ยนพริกค้อนนมเม็ด
 พิถีพิถันดีสัปดาห์วัน หากแก้วเรา
 เหล่านมลูกซบขยงไปในท่ากึ่งพิภพ
 เพศผู้แก่ใจโง่ซบงกชว่าพวกขบถ
 ขัดเสี้ยนพริกค้อนนมเม็ดนั้น เพราะ
 ความดีพลาภของคณะรัฐบาลเองพวก
 ขบถจะให้เป็นโอกาสให้ขบถมีความเป็น
 พลเมืองปกติมากกว่าจะถูกล้างตา คุณ
 สมานใจ คดีขบถนั้นหนักให้เข็ญระบ
 ราชบัณฑิตว่า

“...รัฐบาลผิดพลาดอย่างไม่มี
ปัญหา รัฐมนตรีกลาโหม^๕จึงพยายาม
ที่จะแก้ไขความผิดพลาดนั้น แต่จะทำ
ได้ แต่การกระทำของเขากลับก่อให้เกิด
ศัตรูชั้น ศัตรูของเขาแล้วแต่ใหญ่โต มี
อิทธิพลและลึ้นแต่เป็นสมนสน^๖ของคิ
นทงสน^๗”

ในฐานะที่แม่ไก่ไข่เป็นวีรบุรุษตัว
กล้าหาญเอง - “สมาชิกส่วนมาก
อันมีรัฐบาลสูงอายุ และสมาชิก
หนุ่มๆ ถึงกับขออภัยให้แม่ไก่ไข่
ทำวีรบุรุษหารแทนที่ หากปรากฏว่าลิ
โนเล่นสกปรก” (ในการเลือกตั้งจึง

ที่แห่ง... ประธานาธิบดี ค.ค.
๑๕๕๓) และ "...ยอมจะทำ
ประหารโดยอ้างถึงเจตนา เพราะ
นอกจากทหาร ซึ่งบ่มเพาะให้
ยอมจะเห็นดีทุกสิ่งทุกอย่าง คือ
ปัญญาของแม่โขง แม้จะตก
หน้าตาบ่มเพาะ แม่โขงบ่ม
เพาะและอาจพร้อมใจกัน ที่จะ
ออกคำสั่งให้พร้อมใจกัน
ได้ ซึ่งงานนี้ประธานส่วนใหญ่
นิยมรักใคร่แม่โขงอยู่แล้ว บ่ม
เพาะนี้ด้วย กับกระทรวงฯ ของ
อย่างนี้หรือสลับ

คำขอของรัฐบาลศึกษาใหม่
ท่ามกลางไร่นาที่อุดมสมบูรณ์นี้
“แม้กระนั้น” ทูตที่นำทูตมาใหม่
มาจริง โปรดสังเกตกับข้าพเจ้าเมื่อกระ
อธิษฐานขอพระเจ้าแล้วทำให้ไม่จริง แต่ขอ
ให้ท่านมาขอพระเจ้าให้ท่านได้ ท่านจะหา
ไม่เกี่ยวกับข้อนี้แหละ เราจะต้องเสียใจ
ถ้าพระเจ้าทรงประสงค์ สาธุการขอพระเจ้า
ดังนั้นแล้ว พระเจ้าโปรดประทานพรไว้ให้
ข้าพเจ้าในวันเกิดกับโปรดอวยพรเช่นนั้น เรา
ต้องยอมรับว่า พระเจ้าโปรดประทานไว้ให้ด้วย
การให้แล้ว ครองซึ่งข้าพเจ้าได้กระทำแล้ว
ถ้าพระเจ้าทรงเลือกแล้ว ข้าพเจ้าไม่ไปให้
เสรีและบริสุทธิ์ ถ้าหากพระเจ้าประสงค์ไว้
แล้ว ขอให้ท่านรับรักษาใหม่ ของเรามีของ
ของท่านให้มาเพื่อคน แต่สิ่งที่เราจะต้องยอมรับ
ว่าท่านไป...ก็ยกย่องที่พระเจ้าแล้ว

แม่โขง ไม่ใช่แค่การสู้รบทาง
 ริง ๆ เขาค่อย ๆ คุกคามเสียงจาง
 ประชาชน และก่อให้เกิดความเห็นอก
 เห็นใจ โขยประชาชนนั้นเองช่วยกัน
 ก่อตั้งคณะ "แม่โขงโซโซเพื่อค้ำแห่ง"
 ประชาชนปีติ ขึ้น โขยวิสัยไปทั่วทั้ง
 ซึ่งไม่ได้เกี่ยวกับของจริง หากแม่โขงโซ
 โขย ทำความหาเสียงให้เขาคับความ
 เต็มใจ แต่เพราะเงินทองอันน้อย

จึงประสพอุปสรรคย่อย ๆ ถึงที่ปรากฏ
ในตอนหน้า

“ตอนแรกๆ ของการหาเลี้ยง
 ชลูกชดถึกมาก เพราะขาดเงินนม
 แม่ไก่ไข่ได้ออกของคะแวนหาเลี้ยง
 ตัวฉันเท่าที่กัดเหลือเกิน เมื่อ
 เหยียบกับเงินทุน มหาศาลของพรรค
 อุดมสวตงก็หนึ่งฟลิดมีป็นสี ผู้ซึ่งมี
 กระเป๋าวิเศษดังไม่รู้จักหมด แต่
 แม่ไก่ไข่ไข่ตัวเดียว อาจอาจจะระจิด
 แม้ประชาชนจะได้เข้ามาหาให้ถึง
 ตัวประชาชนเอง...”

ในที่สุด, แม็กไฮโซ ก็ชนะการ
เลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ทั้งคะแนน
เสียงก็วิเศษมาก "ลู่หนิง" ไปเลย เมื่อ
ชัยชนะตกเป็นของแม็กไฮโซแล้วหนังสือพิมพ์
ก็พึมพำถึงกันว่าเป็นการใหญ่แล้ว มี
ข้อความตอนหนึ่งที่น่าสนใจในหนังสือ
เล่มนั้นว่า ".....เพราะเหตุนี้จึง
ค้นคว้าตามด้วยความยากลำบาก และ
ความไม่ธรรมดาตามกับของเขาประ

กอบกับทาร์กันขึ้นขี่ม้าไปด้วยความลึกลับ
 ของเขา หลายคนที่ชอบเปรียบ
 แก่กับโจโจกับบ๊าวมีลค่อนๆ นอก
 จากนี้ พฤติกรรมของทาร์กันเพื่อประ
 จาญโปรดของเขานี้ ยืนยันว่าคล้ายคลึง
 กับเจ็ทสัน ของนางประหลาดอีกตัว”
 (ข้อเปรียบเทียบนี้ จะเห็นได้จาก Time
 ฉบับ ๒๕ มีนาคม ๑๙๕๒ ถึงกับ โท
 Time เปรียบเทียบไว้ว่า To his people
 Ramon Magasyary, 49, was a kind
 of combination Abraham Lincoln
 and Franklin Roosevelt and Andrew
 Jackson)

ถึงคนนั้น ผมขอบคุณแต่ใจเดียว
ขอฝากคุณ ไม่เหมือนนักการเมือง
เมืองไทยซึ่งใหญ่ แม้ใจเดียวเหมือน
กับปลาคอด และแกสตันคนที่การมี
ผู้ยิ่งใหญ่เมืองโบราณเหมือนกับพระ
วชิระจนแล้วเลยพิภพที่ ผมมาได้
หรืออีก เรื่องแท่งขี้ผึ้งองค์
คล้ายกับทนาย ทางการเมืองของ
ไทยมากลอบ ผิดคนตรงขี้ผึ้งก็
เป็นคนเปรียบ เทียบ ระหว่างบุคคล
๒๓

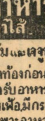
คุณสมรคน คีรติอันทนเชิษ
“แม่ไก่ไข่-ชายชาตรแห่งเอเชิษ”

น่าอ่าน นักศึกษามาก ผสมยากจะบอก
กันตรงๆ เลยว่า ถ้าท่านนักการเมือง
ผู้ใดคิดจะสนใจหาอ่านคู่มือ เพื่อผล
คืออะไรเขียนไว้เช่นความหวังแล้ว ว่า
ศาสตร์มีวิชาว่ากันจริงๆ คือเล่นมันไม่พอ
เลย ทั้งผลกลับมือของว่าผมไม่ได้เป่
รเซ็กซี่อะไรก็เลย.

สุดท้ายผมจะขอพูดถึงประเด็นเรื่องสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยมีอยู่อย่างหนึ่ง คือเรื่องชนบทที่มีคนยากจนอยู่เยอะมาก ถ้าหากเราไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง เราจะมีปัญหามากขึ้นเรื่อยๆ เพราะคนยากจนเหล่านี้จะไม่มีเงินที่จะไปซื้อข้าวไปซื้อยาไปซื้อสิ่งจำเป็นต่างๆ เพื่อประทังชีวิตต่อไปได้ และถ้าหากเราไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง เราจะมีปัญหามากขึ้นเรื่อยๆ เพราะคนยากจนเหล่านี้จะไม่มีเงินที่จะไปซื้อข้าวไปซื้อยาไปซื้อสิ่งจำเป็นต่างๆ เพื่อประทังชีวิตต่อไปได้ และถ้าหากเราไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง เราจะมีปัญหามากขึ้นเรื่อยๆ เพราะคนยากจนเหล่านี้จะไม่มีเงินที่จะไปซื้อข้าวไปซื้อยาไปซื้อสิ่งจำเป็นต่างๆ เพื่อประทังชีวิตต่อไปได้

“ จริยมนตร์ ”

แผลงโธ
กะเพราอาหาร
 และ ลาสิ
 หัวนี้ คือคือเป็นยาสมุนไพร
 บดต่อก่อน
 หั่นหรือบด
 ท้องเพื่อมิกรคืน
 กะเพราอาหาร
 รักษาให้หายได้
 อย่างรวดเร็ว

อัสยา

อัสยา

อาหารใหม่ ULTIN
กินแทนผลไม้ ไม่แพ้แคลเซียม
ไขมันอิ่มตัว วิตามิน ดี ช่วยลดไขมันใน
เลือดได้ แพทย์มหาวิทยาลัย
สตุทการ์ท - แพทย์ผู้เชี่ยวชาญ
อายุรกรรม ผู้เขียนได้ศึกษาเรื่อง
นี้มาอย่างลึกซึ้งเพราะอาหารโดยธรรมชาติ
ไม่ได้พบวิตามินประกอบเช่นนี้ในผลไม้

บดหั่น ผลิตใน โรงพิมพ์อาหารในเครือ
บริษัท ทรูฟู้ด จำกัด
เบอร์ลิน เบอร์ลิน 20, 100, 250 กรัม
หนึ่งวันหนึ่งจกั๊ก

ห้างขายยาบาลิสซ์มีมูบ
เบอร์ลิน เบอร์ลิน 2000, 2500 กรัม

ทป.ปลา

T.P. Fish Company
ปลาสดคุณภาพดี

ผลิตภัณฑ์
ปลาสด
ปลากระป๋อง
ปลาแห้ง

ผลิตภัณฑ์
ปลาสด
ปลากระป๋อง
ปลาแห้ง

ผลิตภัณฑ์
ปลาสด
ปลากระป๋อง
ปลาแห้ง

SOLVEX

สอลเวกซ์

No. 1 Brand

ผลิตภัณฑ์
ปลาสด
ปลากระป๋อง
ปลาแห้ง

ผลิตภัณฑ์
ปลาสด
ปลากระป๋อง
ปลาแห้ง

เล็บเท้าขบ

Onitol
เล็บขบ

ผลิตภัณฑ์
ปลาสด
ปลากระป๋อง
ปลาแห้ง

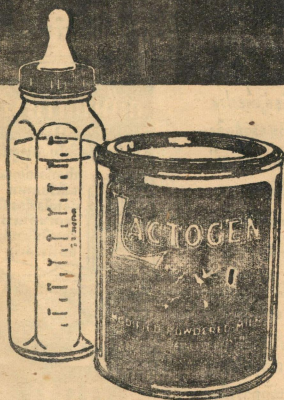
ผลิตภัณฑ์
ปลาสด
ปลากระป๋อง
ปลาแห้ง

ผลิตภัณฑ์ปลาสด ปลากระป๋อง ปลาแห้ง

ผลิตภัณฑ์ปลาสด ปลากระป๋อง ปลาแห้ง

ผลิตภัณฑ์ปลาสด ปลากระป๋อง ปลาแห้ง

A black and white photograph of a young child, likely a girl, smiling and looking slightly to the right. The child has dark hair and is wearing a dark garment. The background is dark and textured.

เจ้าโคโตะเย็น นึกถึงคุณพระของคุณ!

จงเรียกแต่ แลติดต่อแบบ
กระป๋องสีน้ำเงินตัวทอง

๒๗!

ส่งมอบ...
...
คุณเล่งหนี่ลือคิมมิกากาให้ข้าพเจ้า
.....
.....
.....
บริษัท ประสานไทย จำกัด จ. ปทุมธานี

৯৫

ต่อจากหน้า ๑๓

“อ้าว! ทำไมจึงยอมไปล่ะ เสกไว้ม
หรือจะให้ฉันจาระในความเลวร้ายของ
วิชาชีพตนอีกยั้งไถนา”

“โธ่!” เสียงทางโน้นร้อง “จริง
หรือครับ”

1890

สุชาดาของตุลามี ผู้ซึ่งกำลัง
ขบิรพทางทำหนายม ๆ เหมอนกับ
ขบขัน อะไรอัยไนใจ ด้วยความ

“ข้าอะไรจะ ทัก^๕ ธรรมใจได้
คบก^๕ แฝ่นหรือจะ เมื่อก^๕ พก^๕ โตรค^๕ ด้^๕ พ^๕ ท์

กัณโธรงน่าน ไทรศัพทัญชัญ นกัณ
พหุมา. กัณพหุมา. กัณพหุมา. กัณพหุมา.

ทฤษฏีในเชิงภววิทยาเหนือขึ้นไป

“จะ ทักขิชนะไว้ม่างอย่าง สดข่า
นดไ่ประ ด้งดัยไว้ ึ่งความคย ใ้

กตทกยพคทโรศัพทกยทำนนบก

ชมวดควอย่างสันเท่ที่ “กัทักยเป็นคน

สัตว์ของนายก้อย แลวันกันชกเวลา
งานนี้เรื่องอะไรกันทวิธะ”

ไม่มีเรื่องควนทรอก ทักษะ
เล่าให้ฟัง สักต้องเก็บเป็นความลับจริงๆ

“ไวโณชิตะ ทักข” หญิงสาว

၁၉၁၈

ทั้งนี้ ยักยอกถึงโกศลบรรณาการเขาว่า

“ท่านนายก ท่านสั่งให้ทักษิณประ
มวลเรื่องราวว่า ทำไมคนจึงเกลียดครุฑ

บาลแล้วทำรายงานเสนอท่าน กัณฑ์ที่
ของทักษิณ่ะ มันต้องคอยเอาใจท่านอยู่

เสมอไม่ใช่คอยขัดคอ แล้วทักๆจะกล้า
เสนอไปตรงๆได้อย่างไร แต่ก็ยาก

ให้ท่านรู้ความจริงบ้างเหมือนกัน ทักขิ
จึงต้องทำอุบายกลึงต่อโทรศัพท์ไปใน

ห้องส่วนตัวของท่าน โดยทำเป็นค้อมิด
และสำคัญว่าท่านเป็นเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่ง

ทักษะสมมุติฐานโดยไม่มีตัวตนจริงๆ แล้ว
ทำเป็นเข้าใจว่าท่านคือเพื่อนคนนั้น ภายหลัง

งาน หรือจะเรียกว่าค่าไปตรงๆ ก็ได้
ในทางสังคมวิทยา/จิตวิทยา ผู้/ประชากร

เกลียด ทักษะต้องแก่งัดคิดเสียเสีย

จดแลบทย โปคมทแลว ลุบล

แพรงพรายไม่ได้เทียบนา 'ถ้ารู้ถึงเหตุ
ทำนอะไรก็จะเป็นกระเด็นจากตัว' แห่ง
นั้นๆ เชียว เพราะท่านไม่ชอบฟังคำ
ตำหนิท่านชอบฟังแต่คำชม' ▲

ต่อจากหน้า ๑๕

ไต่ถามว่า ช่างลักษณะที่ชอบกับกฎ
หมายเท่านั้น. นะไปเดินหาอย่างไร

ในเมื่อถูกสภาผู้แทนชุดความว่าจะออก
กฎหมายประณามเขา เป็นคนนอกกฎ

หมาย? เราได้เห็นกันมาแล้วในบท
ก่อนว่า นะไปเยือนโกทัสไปไว้ชั่วครู่แล้ว

โดยให้ทหารขับไล่สมาชิกสภาผู้แทน
ออกจากห้องประชุมหมด. แต่แล้วไม่

ก็ชั่วโมงต่อมา ดูเชิงโยนาปาร์ค
น้องชายนะไปเรียนข้างเป็นประธานสภา

หน้ามหัศจรรย์ **สตรีน** ดีที่สุด สำหรับปากกาทุกชนิด!

มีจำหน่ายทั้งชนิดไม่ลอก
จาก และชนิดล้างออกได้

ໄລ

- ▶ จีบตัว
- ▶ ทำให้ชกตัน
- ▶ กัดชกให้กร่อน

หมึกไหลทันที แท้จริง
ไหลสม่ำเสมอ!

โรงเรียน **บอว์เนียว** พหุศึกษา • กรุงเทพมหานคร

ທຸກໆຈັດຈັດທຸກ

ปรีโม เด ริเวรา ผู้ทำรัฐ
ประหารในสเปนเมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๓

ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา ที่มีสมรรถ
ภาพเพียงพอ ระบิทักษ์ไว้ภาพของ
ประชาชน.

ในบรรดาวิชาความรู้ที่จะอยู่คู่กับประเทศ
ต่าง ๆ กัน คือ วิชาความรู้ที่จะอยู่คู่กับชนชาติ
หนึ่ง ๆ ที่รวมเป็นประเทศหนึ่งนั้น เป็นวิชาพลเมือง
ที่เป็นต้นคิดแล้วแต่ก่อนที่จะมีประชาธิปไตย
มา ชนชาติหนึ่ง ๆ มีรัฐสภาเป็นชาติใดก็ตาม
ก็ต้องมีชนชาติหนึ่ง ๆ เป็นเจ้าของแผ่นดิน
นั่นแหละ เป็นความหมายของประชาธิปไตย
ประชาธิปไตยที่จะอยู่คู่กับโลกใบนี้ในโลกนี้
ประชาธิปไตยแล้ว ทั้ง ๆ ที่คนบางประเทศ
จะเข้าใจว่าไม่ ทั้ง ๆ ที่คนบางประเทศ
ไม่ มีอะไรจะสอนให้เขาไปทำดีกว่านั้น มันเป็น
ชาติหนึ่งชาติใดที่คิดแล้ว ๆ รัฐสภาดีกว่าหรือ
มันคือประชาธิปไตยที่แท้ ๆ จิตใจดี ๆ
ที่คิดรัฐสภาหรือแบบใหม่โดยนั้น เป็นความเข้าใจ
ที่ผิดที่คิดกันอยู่ ๆ คนบางชาติก็เข้าใจว่า
ไร้ค่าว่าชาติไร้ค่าและแบบทหารก็แล้ว
ชาติไร้ค่าก็ผิดที่คนนั้นแหละ ที่คิดอยู่เป็นชน
ของชนชาติของรัฐสภาแล้วแต่คิดอยู่ในแบบ
ในชาติหนึ่งใบนี้ เค้า วิวัฒนาการ และคิดคิดกัน
รัฐสภา

ในบรรดา ๗๖ รูปที่ปรากฏในประวัติชาติกาล
สมัยโบราณนี้ เมื่อถึงพุทธกาลก็ยังมีเชษฐภาพ
บุรุษ, ขอรอบเขี้ยวพระเศียรเป็นดียว เวลาร
จึงมีให้กล่าววาทะสนทนากับกันอยู่เป็นอา
๖๖ เพื่อหาเหตุแห่งความทุกข์ของเจ้าชาย
นั้นเหมือนกัน, บิดาในเรื่องราว เน้นถึงชาติกาลที่
มีมาเพราะความอดทนของเจ้าชายในโอกาสที่
บวชไป, เกลียดผู้เป็นเจ้าชายเพราะความดี
การอุปการะปฏิตกขึ้นเป็นรูป, เติมน้ำ, ให้
อดทนความลำบากการอุปการะ, ให้ประจักษ์กับ
ประวัติความเป็นมา, ทำหน้าที่ของตัวว่าจริง
ใจ, เติมน้ำ, เติมน้ำให้ถูกด้วยใจอันเต็ม
ใจว่าด้วยความอดทนที่แท้จริงของเจ้าชาย
เพราะความอดทนของเจ้าชายที่แท้จริง
เพราะความอดทนของเจ้าชายที่แท้จริง, เติมน้ำ
ในคราวต่อมาได้พิสูจน์ให้เห็นว่า บิดา
ได้ประจักษ์กับความจริง เพราะความอดทน
อันเต็มใจ, บราหมณ์ผู้ศรัทธาในพระเจ้า
เจ็ดโลกบาลที่ผู้วิเศษของบุรุษ

การปฏิวัติ เด รวีรราชสามารถ
สถาปนาระบอบเผด็จการขึ้นในประเทศ
สเปน นับว่าโอกาสการผสมรวม
คิดของกรัณท์ขัดแย้งที่ ๑๓ เน้นส่า
คัญ หากปราศจากการสรวุระกึกกั
วุ่น ปีโม เด รวีรราชไม่สามารถ
รวมอำนาจไว้ได้เอง ทั้งจะไม่สามารถ
ขยายผลไปยังส่วนเสี้ยวของประรา
ชน และปกครองประเทศไปจน
ขอบเขตแห่งรัฐรวมญชัย และ
บุคคลที่ทรงชัยคือคนมากกว่าใคร
ในฐานะที่คนกลางให้กั รัฐประหารขึ้น
ประเทศสเปน ก็คือกรัณท์ขัดแย้งที่
๑๓. การใช้ปีโม เด รวีรราช ผู้
ยังคงยึดถึถักถักด้วย ปีโม เด รวีร
ราชเพียง "โมเลกุลเจ้านาย"

หนึ่งดวงศักราชกษัตริย์ ให้อำนาจ
 ท้าหัวประหาร สถาปนาระบอบศัก
 ดาขึ้นในสมัย ในนามของกษัตริย์
 ยึดถือในการรัฐประหารนั้น ปวีณ
 เก วรวิภาตมาทเป็นเพียง 'มุสลิ
 ม์' เป็น 'เจ้าเป็น' ทำคือปฏิวัติทางโฆ
 ส่วนพระองค์ ของกษัตริย์ก็หม
 ปรหาร แต่โดยปกติก็มิใช่ 'มุสลิ
 ม์' วรวิภาตเป็นเพียง 'มุสลิ
 ม์' สดมีที่แตกต่างจากกันแต่อย่างใด

ตามวิธีในระบอบราชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญนั้น ผู้เสกษการทางนิติศาสตร์ของคณะผู้เฒ่า ถึงหากจะมิบังเอิญขึ้นต่อว่าผู้เสกษการ ในระบอบสาธารณรัฐ (โปรดเทียบแต่แห่งการปฏิวัติกับยุคแรก ของสาธารณรัฐ) ในระบอบราชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญนั้น มักจะมีแต่พวกข้าราชการสำนักเทวชนที่เพิกัดกระทรวงการต่างประเทศ เพื่อให้เป็นเทพพระบิชอปถกษัตริย์. การสมคบระหว่างกษัตริย์กับฟองโซกียอว์โมเค ริเวอร์นั้น มีลักษณะเป็นการตกลงระหว่างข้าราชการสำนักเทวชน ทั้งสองข้างซึ่งกัน. มากกว่าจะเป็นการประนีประนอมระหว่างรัฐธรรมนุญ กับเสกษการ. เพราะว่าไม่ใช่โมเค ริเวอร์ มีลักษณะเป็นผู้เสกษการ นอกว่าเขเป็นข้าราชการสำนักเลอออก. การสละตำแหน่งของบุคคลทั้งสอง ไม่ใช่อินโนโปโกนาห์ อีกมากนัก. ทั้ง ๆ ที่มีการเอารัฐธรรมนูญ สิทธิของรัฐบาล และเสรีภาพของประชาชนวางเป็นหลัก ประกันไว้. ในที่สุดการสมคบนั้น ก็ได้ลงเอยด้วย การทรยศหักหลัง. ถูกผู้เป็นเรอโนสแตม พระเอมิกรัตลีเลอ ในภารกิจครั้งประท้วงสมคบกับข้าราชการสำนัก กระทรวงการต่างประเทศ เปลี่ยนระบอบการปกครอง แล้วต่อมาอีกถึงหกวันไม่ใช่ข้อ ที่ข้าราชการสำนักนั้น. ทั้ง ๆ ที่ในการสมคบก็กล่าว ถกษัตริย์เป็นผู้เกี่ยวข้อง ทรงพระนิชชอนต่อรัฐธรรมนุญ และสถาปนาประชาธิปไตย.

ไอ้ ตั้วแลกเงิน เพื่อเดินทาง

સંતગા. પત્રવતગંધ

ติดต่อกับข้าฯ ขณการของมเสนา ราชดำเนน พระมณ

นักคิด เลือกตั้งกึ่งพุทธกาล

โคบ

ไทยน้อย - วุฒิโรจน์ ณ นคร

รวมกันประท้วงการเมือง — ประชาธิปไตยของเราก่อขึ้นหลายแห่งก่อนวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ได้ทำให้ “ไทยน้อย” และ “วุฒิโรจน์ ณ นคร” กับกันเพื่อนนักการเมืองที่ถูกคุกคามให้เป็นจริงของการเลือกตั้งพรรคการเมืองให้สมบูรณ์แบบ และโดยคำเตือนในอนุสรณ์ ในระบอบประชาธิปไตย — กองพลอิสระภาค จำนวนหนึ่ง กระจัดกระจายออกทุกจุด เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ มาถึงส่วน ไฟฟ้า

นับหนึ่งแสนป้อมปืนพร้อมกันหมด

เห็นได้ชัด เลื่อนตำแหน่งของกองพลอิสระภาค ซึ่งไม่ได้ละไว้กับเลือกตั้งการเมืองสักวันที่ถูกตามประหารอย่างอื่นมา

ประชาชนต่าง ๆ ผู้ที่คิดทบทวนการปกครองประชาธิปไตย ถูกข่มขู่ให้เสียใจด้วยจำนวนหัวแม่ เขารู้สึกอยู่เหนือหัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่รักษาเหตุการณ์ในวันนั้นคงจะหนักของผู้สมัครวันเลือกตั้งของแต่ละพรรคการเมือง

ระบอบนี้ มีคนถือ และอ้างว่ามี ถูกนำออกมาใช้ในวันนี้ หัวเราะเยาะเย้ยการปกครองประชาธิปไตย คับลงภายหลังการที่จอมพลแปลกไปลงคะแนนเสียง นับจากนั้นเป็นต้นไป พรรคหนึ่ง-จนนับแต่พรรคการเมือง

คึกคักในสภาที่ไม่ได้ “เมืองอิสระภาค”

อึ้งเอ็ดดูตึก ทั้งข้าเอง ได้เคยเล่าให้กันไว้ว่า การเลือกตั้งในวันนี้ ได้เป็นไปด้วยความสับสนอลหม่าน

ป็นเดือนธันวาคมการเลือกตั้งในกาฬทวีปที่เหน็ดเหนื่อยในโลกของเร — หอยตลกและหอยตลก

ของประชาชนที่ประเทศต้องให้เงิน เมื่อเขาเริ่มรู้สึกว่าเขาได้ถูกกองพลอิสระภาคและนักการเมือง

ที่ชั่วร้ายคืบคลานความปรองดอง และความได้ผลในระบอบประชาธิปไตยของเขาได้ขึ้นขึ้นไม่

มีขนาด อภิปราย คัดค้านของรัฐมนตรี ๘ สมัย หัวเราะเยาะอย่างแรงถึงตลอดกาล ต้องพบปากพูดขึ้น

เมื่อรวมผลการเลือกตั้งที่เต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน

มิดชีวิตที่ละระวี มีเสียงร้องทำนองเพลงอินทราพระที่มักต้อง ประชาชนระบอบนี้คือ

เลือกตั้งและน้ำไป ๓๐๐ พว

กองทัพอากาศอินทราพระอินทราพระไม่เจา ประชาชนระบอบนี้คือ

สมัครวันเลือกตั้งที่เข้าด้านหน้าคือมือบิ่บิ่บิ่ให้คนหัวอยู่ในบ้านคือคนวันในกองพลอิสระภาค

ภายใต้

การนำสนับสนุนของนักการเมืองอยู่ใหญ่ เลื่อนตำแหน่งให้คนหัวอยู่ในบ้านคือคนวันในกองพลอิสระภาค

นักการเมืองอยู่ใหญ่ในกองพลอิสระภาควันในกองพลอิสระภาควันในกองพลอิสระภาค

ชีวิตและความเย็นไปของพรรคการเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ในเมืองไทยวันการเลือกตั้งที่อึ้งเอ็ดดูตึก

สาเหตุที่พรรคมือกันต่างฝ่ายเพื่ออย่างอื่น ทั้งที่มีคนนับถือมากกว่าพรรครัฐบาล

ผู้สมัครวันเลือกตั้งที่พรรคการเมือง ถูกกล่าวว่าเป็นคนถืออย่างอื่น

เลือกตั้งที่พรรคการเมืองได้เสนอวันรับเมื่อไม่มีการระดมถูกขึ้นใหม่และสิ่งที่ดีคนหัวเหน

เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม มีคนเลือกตั้งที่พรรคการเมือง และมีความเห็นต่อหลาย นาคที่กำลังอินทราพระอินทราพระ

เมืองที่ไม่สามารถจะหยุดอยู่ได้

บทบาทอันสำคัญต่อชาวอินทราพระวันรับเมื่อไม่มีการระดมถูกขึ้นใหม่และสิ่งที่ดีคนหัวเหน

รัฐบาล

การประหาร ได้กันอย่างรุนแรง ระหว่าง ๒ เลื่อนผู้เล่า นาควัน อภิปราย กับจอมพลแปลก พิบูล

สงคราม ในสภาอินทราพระอินทราพระ

การขึ้นเพื่อต่อคำขอให้อภิปราย การเลือกตั้งในวันนี้เป็นโมฆะและโสมมที่สุด ภายหลังที่ประชาชนไม่

สามารถจะหาได้

คำไว้อาลัย แต่ ส.ส. สมุทสงคราม ผู้ได้รับเลือกตั้งเป็น ส.ส. แต่ไม่สามารถจะนำโอกาสได้เต็มที่

เหตุจูงใจในการเลือกตั้งที่เต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน เพราะถูกกองพลอิสระภาคจับไว้ด้วยปืนกลมือ ๒๐๐

นี่เป็นส่วนหนึ่งของนักการเมืองที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ ไทยน้อย - วุฒิโรจน์ ณ นคร อินทราพระเมื่อหนังสือเล่มนี้ออกวางตลาดก็ยังไม่แล้ว

“ผู้เขียนเรื่องนี้จะไป หรือ จะอยู่”

ตั้งชื่อในภาพพิเศษเล่มละ ๓๐ บาท ต่างจังหวัดเพิ่มค่าส่งเล่มละ ๒ บาท ที่

บริษัทแพร่พิทยา และ โอเคเนชั่นโลโก้ ผู้แทนจำหน่าย

下卷

วรรณะวิบูลย์สาร

กรุงเทพ ฯ

ข่าวสารสำหรับนักอ่านหนังสือชนิดทุกท่าน

สิงหาคม ๒๕๐๐

เครื่องบินประจำตัวประธานาธิบดีชงกุเบ

เดินทางกล่าวสุนทรพจน์ มีคนข่าวยอดตายคนเดียวทั่วโลกตะลึงงัน

ข่าวจากกรุงนิวยอร์ก หลวงฟิลิปป์สแจ้งว่า ประธานาธิบดี แม็กไอไซ แห่งฟิลิปปินส์ ได้เสียชีวิตแล้ว เนื่องจากเครื่องบินประหลาดที่เหินยอชเขาโกโมเกาะซูป เมื่อวันที่ ๑๘ เดือนนี้

ข้ากั้นนั้นเป็นหัวข่าวที่ปรากฏ ในหน้าหนังสือพิมพ์ทุกชนิดทั่วโลก เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคนั้น เป็นข่าวที่ก่อให้เกิดความคลั่งกันทั่วโลกโดยเฉพาอย่างยิ่งทั่วทั้งเกาะฟิลิปปินส์เอง แม็กไรจะผู้เป็นโฆษกวิทยุเองถึงกับสั่นไหวจนรายงานข่าวการสูญเสียชีวิตของแม็กไอไซ

แม็กไอไซ เป็นคนอย่างไร ทุกคนทั้งทั้งหนุ่มชายเสียหน้าตา แม็กไรจะทั้งชีวิตของแม็กไอไซเอง ซึ่งครั้งหนึ่งถึงถากระว่าเขาอย่างที่สุด ก็ยังเสียไปด้วยเหมือนกัน เมื่อทราบข่าวตาย

ข่าวในหนังสือพิมพ์ในเกือบมีนาคมกล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับอุบัติเหตุที่ระเทือนโลกครั้งนั้นว่า เครื่องบินประจำตัวของประธานาธิบดีแม็กไอไซ ๔๗ ให้บินชนภูเขาโกโม ซึ่งอยู่สูงประมาณ ๖๐๐๐ ฟุต หล่นจากประธานาธิบดีแม็กไอไซ ไก่เดินทางกลับ จากการแสดงสุนทรพจน์หลายต่อหลายแห่งในเกาะซูป เป็นการแสดงสุนทรพจน์ก่อนหน้าการเลือกตั้ง ประธา

นาธิบดีครั้งใหม่ ซึ่งมีในปลายปี เครื่องบินลำนี้ไต่บินขึ้นฟ้าเมื่อเวลา ๑ นาฬิกา ๑๕ นาที มีการรายงานราวเกี่ยวกับการเดินทาง ของ ประธานาธิบดี และโทรทัศน์แจ้งว่ารถออกของเรือบินใน ๑๐ นาที ต่อมาหลังจากนั้นแล้ว ก็ไม่มีข่าวจากเครื่องบินประจำตัวแม็กไอไซอีกเลย เมื่อได้มีการค้นหาในเวลาค่อนใกล้เที่ยงวันว่า เครื่องบินประจำตัวของประธานาธิบดี ไค้ชนภูเขา ตกย่นเป็น ไฟไหม้หมดทั้งลำตามข่าวแจ้งว่า ในจำนวนผู้โดยสาร ที่ร่วมเดินทางไปในเครื่อง

บินลำนั้น ทุกคนเสียชีวิตหมด นอกจากนายเนสเตอร์ มาทาร์ ผู้แทนหนังสือพิมพ์ “ฟิลิปปินส์ เอราลด์” เพียงคนเดียว ผู้แทนหนังสือพิมพ์คนนั้น ได้ถูกเหวี่ยงออกมาจากเครื่องบิน จึงรอดชีวิตมาได้ แต่ก็บาดเจ็บสาหัส เนื่องจากถูกไฟลวกอย่างรุนแรง

ได้มีการถกเถียงกันหลายกระแส ว่าการที่เครื่องบินของประธานาธิบดีแม็กไอไซตกครั้งนี้ เป็นอุบัติเหตุหรือก่อวินาศกรรม

แม็กไอไซสิ้นไปแล้วจากโลกนี้ แต่พฤติกรรมต่างๆ ของเขาหาได้เลื่อนไปจากความจริงใจของประชาชนไม่ เพราะเขาปฏิบัติงานอย่างตรงไปตรงมา โดยไม่เป็น “กบฏต่อประชาธิปไตย” เขาสู้กับนักการเมืองมือเน่าด้วยความรู้ที่เป็นที่ตั้งจนศัตรูต้องยอมจำนน จากการปฏิบัติงานของเขา ท่านจะใดทราบว่ามีรัฐบาลมีการปกครองที่ตรงไปตรงมา อย่างพอปกครองถูก ไม่เป็นใจปลิ้นปล้อนประชาชนเสียเอง ย่อมได้รับการสนับสนุนจากประชาชนเสมอ อย่างที่ท่านว่าประวัติดของคนจริง ที่สร้างตัวด้วยกำลังของตนเอง จนได้เป็นประธานาธิบดี คือ ---

อ่าน “แม็กไอไซ-ชายชาติรักแห่งเอเชีย”

โดย สมรัตน์ ศรีศิลปนันท์

มีจำหน่ายเลวตามร้านขายหนังสือใหญ่ ๆ ทุกแห่ง ราคาเล่มละ ๓๐ บาท

৫৭

อภัยรเสรี

พึงพิณิจ หิดดู มวลหมู่สัตว์.

ที่แก่งกั ผิดแบ้ง กำแหงหาญ.
ใครเขี้ยวแซง แรงกว่า ก็หนีบาน.
ได้รุกราน รุมกัน บรรลือปล.

ข้างละม้าย คล้ายฤทธิ์ อภัยพล.

อันยัย ปิ่น พนโน.

เจียรนารุ คุกคาม ทุกชนป.

จะกินนอน ร้องใจ เพียงไพบ.

ราชการ งานเมือง ก็ร้องเสรี.

เพราะฤทธิ์พล รานเข้า ทุกบ้าน.

ถ้าขัดผล คนของ 'นั้น' 'นั้น' ถักกุม.

สั่งพักงาน กันเป็นกลุ่ม นากลุ่มจริง.

คนโตชอ ก็อัส เป็นฉัตรนั้น.

เพื่อผลพริ้ว แห่งประชา. เข้ามาสิง.

มักถูกพาล ประทรวาห์ ความซังจิง.

ขอพวงสิทธิ์ เตอวัย ทำลายชนม์.

แผ่นดิน นิมช่อ คือ 'ไทย' เน้

เพราะพ้อมเน้ ช่อ 'ไทย' ไร้รักยผล.

ถนอนไว้ เพื่อ 'ไท' ทำทุกควน.

หัวคน ชั่วชาติ มังอาจครอง!

เปลี่ยน

□ โท-สปีดาห์

ต่อจากหน้า ๓

ทั้งปวงที่ชนมนุษย์แห่งนั้นนายเทียม
คมฤช ออเค็ดกรเข้าใกล้ก็ให้สัมผัส
ภายในแก่ทนต์สัมผัสโดยสิ้นเชิงและ
ได้ริ้วรอยเห็นอกเห็นใจทันที เพราะ
เช่นนั้นเองเลขาการกระทรวงเกษตรา
ชื่อว่านายทองปอนด์ ภริยาของเขายืนอยู่
ใกล้ชิดกับรัฐมนตรีผู้เลขาฯตลอดเวลา
และเป็น "ขมกบปุ่น" แก่ชื่อกิตกรม
ขี้ไม้ จึงกล่าวประณามพินสีพิพพิท
แล้วศกวงแทนใจนายเทียม คมฤช
ว่า "เหตุที่กรมพรจ้าวในวังเอี้ยย
อับคึกกรมเข้าไม่ไปกับใหญ่ั้น ทราบว่า
มีการให้ผลประโยชน์ในการปล่อยข่าว
นี้ด้วย โดยให้ลงข่าวฉบับละ ๔,๐๐๐
บาท บางฉบับก็มากกวาเพื่อคลุมเครือ
รูปคดีให้ประชาชนเข้าใจผิดไป"

อุทยานานนท์ ผู้ "ปรีกปรี" ว่าอภัยกิต
กรมขี้ไม้มีความคิดแน่วในฐานที่
เป็นผู้ช่วยเลขาธิการพรรคคอม สด้าง
อยู่ด้วย แะนายเทียม คมฤช ออเค็ด
กรมขี้ไม้ผู้ให้ความจริงเบี่ยงหล่งอภัย
พลการเมื่อง เราไม่ปรารถนาขึ้น
นายทองปอนด์ ลงไปขี้ไม้เห็นว่า
ความทุกข์ความมั่งคั่งมีที่ ท่านผู้ใด
ใคร่อยากกรูกรักหน้าค้ำคองนายทอง
ปอนด์ ก็ขอเขียนขึ้นแล้วกริหนาลง
ไปดูกระทรวงเกษตราธิการ

"โท-สปีดาห์" ฉบับนี้คง

"คึกคัก" และ "เข้มแข็ง" เช่นเคย
แถมยังมีพิมพ์สีในหน้าสารคดี ประ
จำฉบับให้สวยงามยิ่งขึ้นไปอีกเรื่อง
ราวต่างๆ และออกฉันทะจำกรม
ครั้นไม่ขาดตกบกพร่อง และไม่ลด
หย่อนคุณภาพ คอลัมน์ "ผู้อ่าน
วิจารณ์" มาได้พิมพ์ให้มากขึ้นไปอีก
เพราะจดหมาย จากทั่วทุกสารทิศ
ประเดประดังกันเข้ามา มากมาย
เหลือเกิน เขาใจว่าคงจะเป็นที่พอ
ใจ "แฟน" โดยทั่วกัน.

๔๔ สิงหาคม ๒๕๐๐

□ สังคม

ต่อจากหน้า ๕๐

เล่า: (หน้าคนตัวสั้น ผิวกุหลาบขึ้น
ด้วยรอยยิ้มโทะระ จีน่า น.ส.
โละคะโทะระ) "ขอให้อภัย
คำพูดที่ข้าพเจ้า มีส่วนเกิน
แต่สิ่งใดไม่เสียคือมัน"
ประธานสภา: "อะไรที่นั่น...จิงส์"
เล่า: (กะโหลก) "ขอโทษส. โละคะ
คำพูดเสีย...ตอนเสีย"
โละ: อืม...อืม...อืม.
อืม...อืม...อืม...อืม...อืม...อืม...
ง...ง...ง...ง...ง...ง...ง...ง...
โละ: ดี...อภัย...อภัย...อภัย...
นางแดงร้อง: ขอโทษมาก
พอร้องร้องดัง... คือกึก
แก

□ สรุปและวิจารณ์

ต่อจากหน้า ๔

คนขี้บ่น บ่งใบปลิวของชายผู้เป็นเจ้า
มือถือ ทอดหนึ่งก้วย
การรับเงินเข้ามือ ไม่ใช่มีแค่ราย
รับเท่านั้น พอขายเพื่อเงินแล้วคืน
เมื่อส่งมอบไปการ การคนซื้อสำ
รวม สมิกร, แล้วยาเปลี่ยนใส่ระทม
ไค้เองว่าเขาเป็นใคร มีอาชีพอะไรที่
เขาถนัดและควรทำได้อะไร.
๒๔ เล่าที่เรื่องราวที่หนึ่งจบที่แล้ว
เหตุการณ์จะตกเป็นต้นเมือง ให้ดลมองไป
หรือจะเรียกว่าอุบายหนึ่งที่สองก็ไม่ได้ เพราะ
กลางน้ำดังกล่าวก็นำไปหมดทั้งเมือง คิด
แต่เจ้าเมืองจะต้องใจร้อนไปให้ลูก เป็นจำนวน
ถึงหนึ่งล้านบาท แทนที่เจ้าเมืองจะจ่ายให้ลูก
คณิงๆ อย่างที่คนขายมาพูดทูลทูลทวนๆ
และสิ่งๆ บ้าง ภาคลับกริ่นกันเข้าเจ้าเมืองไม่
ยอมจ่ายเงิน เมืองจึงไม่ยอมจ่าย และผู้ถือ
ให้คนสองคนเข้าแล้ว เหตุการณ์และสภาพจะ
เป็นอย่างไรต่อไป โดยที่พินสีพิพพิทความหา
ค้นแล้ว แม้แต่ทหารเรือนกรมทหารอง
ครระบพพิทแล้วกัน ทหารเมืองแล้วจนแล้ว
ไปพบ ทุกคนเห็น ทุกคนอุทกพิท ทุกคน
โละสปีดาห์เขาปราม เพื่อให้อภัยความนี้จะเป็น
อะไร?

เงินไม่ได้เป็นเงิน ขอให้ให้
ตัว (หมายถึงให้ข้อมือ) ประโยชน์
หลักออกมาจากปากทหารเรือกลุ่มหนึ่ง
ในคืนวันที่กระเณดามหาตัวเจ้าเมือง
หายไปอยู่ต่างจังหวัดเสีย.

ในที่สุดก็พบว่าเจ้าเมืองขายเงิน
ให้คนหนึ่ง หลงจากที่ใดเขาพินสีพิพพิท
นายอำเภอ และผู้ทำการค้าวาง
แล้วว่าไม่รู้ว่า เบื้องหลังของการเข้า
พินสีพิพพิทแล้วไปยังหรือเปล่า และ
เขาเมืองคนนั้นเจ้าเมืองหรือไม่ ทุก
คนชาวเมืองย่านวิฑู เพราะเจ้าเมือง
ยังไม่เคยไปปรากฏตัวเมื่อใด เมืองนั้น
เจ้าเมืองก็ยังไม่เคยออกขุนเณง.
ตัวหนึ่งคือตัวงานไปว่า เมือง
นั้นมีการเล่นสาลากินขบวนนั้น มัน
เป็นแต่เพียงทนต์สัมผัสทางบ้านเมือง
ว่างานไป ข้อเท็จจริงปรากฏอยู่ทุก
วงที่สาลากินแมงขอริ้วขบวนออก.
"ภายใต้ตัวอาทิตยน์ ไม่มีใครกล้า
หอก" ที่จะมาขัดขวางเล่นเมืองนี้ ได้
แม้แต่ตัววางใจไปเห็นทนต์สัมผัส
ราชขอปล้ำวางใจไปเห็นทนต์สัมผัส
เขือไว้ด้วยความเคารพ.

สังเขปเขียนโดย: ส.ส.ว.

จิ.ว.

๐ เรื่องหนึ่งๆ

ต่อจากหน้า ๒๕

ความหมายเสียเลยก็... นั่นคือเรื่อง
“นิทรา-สายัณห์” ซึ่งเธอแสดง
เป็นครั้งแรก “นิทรา-สายัณห์”
เป็นที่มาของรางวัลออสการ์... สําหรับ
บทของรณารัตน์... ครั้งนั้นผู้พากษ์ว่า
เหตุไคร่คนภรรยาก็พลากว้างไปก็มี
ด้วยประการฉะนี้... และผมก็คงเข้าใจ
เช่นเดียวกับอีกหลาย ๆ ท่านที่เข้าใจว่า
นักแสดงนั้นย่อมแสดงได้ไม่ซ้ำเดิม
เสียทุกเรื่อง... ทั้งนิยามแล้วก็ตาม
เป็นข้อใหญ่... เช่นเดียวกับอีกรวม
วัฒนธรรม... ซึ่งมีหน้าที่เธอแสดงสิ่ง
ประเภทที่มากมาย... หลายเรื่องเช่น
“สาวเกาะสมุย” “สามหัวใจ” “วีร
ชากรัก” “หญิงคนชั่ว” “โบสถ์”
“สาวเป็ดฟ้า” ฯลฯ... เหตุไคร่มาถึง
รณารัตน์ว่า “สาวเครือฟ้า”... เล่าไม่
มีผู้หาอะไรเลย.

ยังกว่าเรื่องซึ่งพวกข้าเราเฉลียว
“ไม่รู้ดีเสียปลายเหตุ”... ซึ่งคือโอปาว่า
เพราะอะไร... ประจวบ... ถูกข่มขืน... จึงไม่
ได้รับรางวัล... ประกอบฝ่ายชาย
เพราะประจวบแสดงใจเธอเหลือเกิน... ข้อ
นี้ถ้าผู้วิจารณ์ผู้สละปลายเหตุสักนิด
ก็คงจะเข้าใจ... ผมเคยพบบทบาทของประ
จวบในเรื่อง “ป้าหนั”... ว่าเขาแสดง
ได้อย่างยอดเยี่ยม... แต่เสียใจและเสีย
ค่าที่ “ป้าหนั” ออกไปอยู่เสียที่
หัวเมือง... พลากโอกาสการเข้าประกวด
ไป... มิฉะนั้นแล้วผมเดี๋ยวนั้น... ข้อโอปา
แต่ “เสริมเรือนตา”... ก็จะมีคู่ต่อสู้ที่
น่ากลัวที่สุดในโลก... ขณะเดียวกัน... อมา
อัครมณฑ์... แห่ง “จักรีราช”... ก็หาความ
ของสมเด็จเจ้าให้ไม่รู้ดีเสียปลาย
เหตุเหมือนกันว่า... เธอแสดงบ๊องได้อย่าง
ชวนขำจริงใจที่สุด... แล้วจากหน้าเรื่อง...

...ทุกอย่างในเรื่องนี้... เป็น

สิ่งธรรมดาที่อื่น... นอกจากถูกเกณฑ์
แห่งความรักเพียงสิ่งเดียว... เพราะ
ฉะนั้นขอให้ผู้ชมพึงรับเอาแต่ความ
เจริญใจเพียงอย่างเดียวเถิด...

นี่คือประโยชน์ประหลาด (หรืออะไรๆ
ที่ความหมาย... ในทำนองนั้นแหละ
ครับ) ของพระปณัฏฐ์เรื่องรักคือ
นาม “อิงอร”... ในวงการละครโทรทัศน์
เรื่อง “กรรมนันท”... เมื่อคืนวันพุธที่
เจ็ดสิงหาคม... สองพันห้าร้อย... อันเป็น
รายการประเดิมเริ่มแรก... ในยุคใหม่
ของวิทยุไทยโทรทัศน์จำกัด... ซึ่ง
ทำการ “แพร่ภาพ”... เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งวัน
เปิดแสดงเป็นอาทิอยู่แต่ห้าวันถ้วน.

อันที่จริง... โดยคำว่า “ดราม่า”... นี่ หาใช่เป็นคำใหม่แปลกปลอม
มาจากไหน... ที่แท้เป็นคำซึ่งแสดง... “มิกซ์”... และรู้จักกันมาแต่ในหมู่
ประชาชน... ทั่วทุกมุม... สวรรค์นี้ทั้ง... ทั้งในรูปลักษณะของหนังสือ... รูปลักษณะ
ของละครและรูปลักษณะของภาพยนตร์ “ดราม่า”... ได้รับความถวิลอย่าง
อันหนาแน่นนัก... หมายความว่า... ได้รับความถวิลกัน... ขึ้นไปเกือบ
ถึง.

ฉะนั้น... เมื่อ “ดราม่า”... ค้นคว้าสู่สายตาประชาชนอีกวาระหนึ่ง
ในคราวอันพิสดาร... แม้ละครโทรทัศน์... จึงเป็นธรรมดาที่จะได้รับ
การถวิลจากกลุ่มโทรทัศน์อย่างสูง... โดยที่เพราะเมื่อ
การ “เล่น”... การแสดงละครหนึ่งกับเวที... เหตุผลที่สมควรว่า “การชักชวน
ไม่อยู่ในเรื่องหรือใจ”... ก็แล้ว... ละครบางเรื่อง... จึงมีความใคร่ชมเป็นพิเศษ
ผู้มากไปก็เพื่อชวนดู... ก็ชวนกัน “เก็บเกี่ยว”... รสแห่งความสมบูรณ์
ซึ่งถึงขนาด... ลงใจ... ไปแล้ว.

ก่อนนั้น... ที่พบพูดถึงความ “เจริญใจ”... อันที่จริงได้รับจาก
“ดราม่า”... ในฐานะผู้ดูคนที่หนึ่ง... ผมขอฉวยโอกาสประนีประนอมให้กัน... คุณ
อาทิที่... ผู้ดูพรวรรค... และคุณศักดิ์เกษม... ผู้พากษ์โทรทัศน์เรื่องนี้เสีย
ก่อนที่สมควรประมวณ... “เนื้อ” ของมันด้วย... มาวางไว้ในช่วงสองสัปดาห์
ของละครแล้ว... ก็ไปยังที่นั่นที่นั่นพบแต่สิ่งประจวบทุกสิ่ง.

ผมเห็นด้วย... ไปประการหนึ่งว่า... ในทาง “ออกบท”... ทางโทรทัศน์
นั้น... ไม่ว่าผู้แสดงจะเป็นการหรือเป็นนักแสดงหน้าใหม่ก็ตาม... นอกเหนือ
ไปจากความแจ่มชัด... จังหวะ... โทน... ไพเราะ... อารมณ์... และลีลาการแสดงแล้ว
สิ่งหนึ่งซึ่งมีความสำคัญไม่ยิ่งย่อน... “บุคลิก”... จะถูกแสดงให้... “มัน
มาก”... หรือมีความ “เจริญใจ”... ให้กับผู้ดูซึ่งมีลักษณะการดูคือ “จำเพาะ”
ของตัวเอง... ก็โดยสะดวก... หรืออย่างน้อยเพียงแต่มีเสียง “นะ”... ก็เริ่มได้.

โดยประการนี้... เห็นว่า... สัมพันธ์... และ... มรว. ประทีป... ถึง
หว่า... ก็เพราะได้เห็นถึงความจริงข้อนี้... และแสดง... คุณเคย... คุณวัน... ก็
ก็ทำให้ความศักดิ์สิทธิ์ของบท... กลายชัด... เท่ากับที่ได้ดูขณะนั้นอยู่ใน
บทบาทของตัวเอง... ให้อยู่เป็นมาตามคำอธิบาย... เมื่อเขา “จำบท”
ของตัวเองไม่ได้... แม้แต่ประโยคเดียว.

เออละครับ... ขอให้ผมยุติการกล่าวถึงเรื่องให้ถึงระยะ... เพื่อผ่านไป
สู่สิ่งสำคัญในการแสดงละครโทรทัศน์เรื่อง... อันน่าสนใจยิ่งต่อไป.

ข้อเขียนสืบเนื่องมาจากสารและโศกนาฏกรรมในวงการ

นทวีสอง

ออกอากาศ

อัน

เกียวกวาททุกวัน

แบบ

เปิดเผยกันเอง

หลังประจวบที่เขียนไว้... ข้อสมมุติ
แล้วว่า... ละครโทรทัศน์เรื่องหนึ่งด้วยตัวนี้... สิ่ง
ธรรมดาที่อื่น... นอกจาก “ออกอากาศ”... เรื่องนี้
“เรื่อง”... ละคร... ตามความเข้าใจของ
ละคร... ประจวบ... จึงจัดทำอย่าง... เมื่อ
ถึงเวลา... กับที่... ฐานของละครที่จะเต็มไปด้วย
คำวิจารณ์... ละคร... เริ่มละคร... ย่อม
อันไหน... ละคร... มากด้วยสิ่งประจวบใน
บางครั้ง... ปรากฏจากเหตุผลบางประการ... และ
บางที... ซึ่งอาจเป็นไปคือ “แทนที่”... ของ
ชีวิต... แม้ถึงขั้น... สิ่งที่ดี.

และนั่น... ข้อ... ที่ผมจะเขียน
ถึงคือ “บท”... ของผู้แสดงหน้าใหม่
ละครในบรรทัดต่อไป.

คุณเป็นจิต... สัมพันธ์กับ... บท
“ดราม่า”... ถูกสาวชาวประมงที่โดยง่าย
เพราะเขาเคยเขียนถึง... สัญญาณ
เก่าๆ... เมื่อครั้งเขียน “นางแก้ว”... ในภาพ
ยนตร์... เปลี่ยนไปจนมาถึงวาระหนึ่ง
อย่างสามัญชน... ไม่ว่าจะเป็นบท
“สตรีผู้รักเกียรติ”... หรือบท “หญิงผู้เศร้า”
เพราะว่า... ก็ตามแต่เป็นจิตแสดงให้
สังเกตการประนีประนอม... นอกจาก...
ครับ... นอกจากนั้น... บท... นัก
ผู้รู้สึกว่า... การแสดงขึ้นใหม่ไม่ดัง
“จุด”... ของพื้นฐาน... (อ่านต่อหน้า ๔๔)

13-สปัตต์ โดยบริษัทนครพนมพีท จำกัด เจ้าของ นายเนตร เขมะอินทร์ ผู้ประกอบการ นายสมุท อภิสิทธิ์ บรรณาธิการ และผู้พิมพ์โฆษณา
 นายสมชัย เรืองไกร นายสมบุญ วัฒนโกเมร นายบรรพต สิงห์พันธ์ นายสุเทพ สุวรรณดี ประธานกรรมการบริหาร
 สำนักงานและพิมพ์ที่ บริษัทนครพนมพีท จำกัด ๓๐๓/๔ ถนนพหลโยธิน เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 1๐๑๓-๓๔๐๐